

Kyriacos
C. Markides
Strovoloský
MÁG

Americký sociológ Kyriacos C. Markides nás vo svojom pútavom rozprávaní uvádza do mystického sveta svojho cyperského rodáka, Spyrosa Sathiho, známeho skôr pod menom Daskalos a „strovoloský mág“.

Daskalos patrí k najväčším súčasným Majstrom, ktorí ďalej rozvíjajú západnú duchovnú tradíciu. Pozná tajomstvo života a smrti. Komunikuje s mimozemskými bytosťami, ktoré bdejú nad vývojom ľudstva a pomáhajú nám odvrátiť rôzne nebezpečenstvá. Ovláda telepatiu, vie dematerializovať seba i predmety a prenášať ich obraz do diaľav a tam ich opäť zhmotniť, cestovať do minulosti a rozoznávať predchádzajúce životy ľudí.

Daskalos má hlboké etické čítanie. Zaoberá sa liečiteľstvom duše. A navyše má rád život, ktorý chápe ako šancu duchovne sa povzniesť a prostredníctvom lásky prispieť ku kozmickej harmónii.

Daskalos pomocou tejto knihy ponúka aj čitateľovi možnosť rozvinúť si zázračné schopnosti a pokročiť na životnej ceste.

GARDENIA
Publishers

ISBN 80-85662 - 34 - 5

9 788085 662344

Kyriacos C. Markides

Strovoloský MÁG

Zázračný svet duchovného liečiteľa

Strovoloský
MÁG

Kyriacos C. Markides

GARDENIA
Publishers

*Na pamiatku mojej matky,
môjho otca,
Emily, Constantinovi a Vasii*

Strovoloský
MÁG

Kyriacos C. Markides

GARDENIA

Publishers

1997

Copyright © 1985 by Kyriacos C. Markides

Slovak Translation Copyright © 1994
by GARDENIA PUBLISHERS

Viglašská ul. 2
851 06 Bratislava
Slovakia

All Rights Reserved!

Z anglického originálu vydaného
vo vydavateľstve Penguin v roku 1990
preložila Zuzana Kramplová

Editor a autor snímky na obálke: PhDr. Marián Dujnič
Výtvarné spracovanie obálky: Ing. Gabriel Paulíny
Sadzba: GARDENIA Publishers
vytlačila Kníhtlačiareň Svornosť spol. s r.o., Bratislava
2. vydanie, rok vydania 1997, počet strán 200

Žiadne reprodukcie tohto diela nie sú možné len so súhlasom
majiteľa autorských práv slovenského vydania.

Všetky práva vyhradené!

ISBN 80-85662-34-5

Obsah

1. Strovoloský mág 7
2. Vyhnanie nacistických duchov 17
3. Elementáli 31
4. Presvedčivá vlastná skúsenosť 47
5. Karma 60
6. Spomienky 70
7. Od smrti po znovuzrodenie 83
8. Stretnutie s Logom 104
9. Kozmológia. Duchovný obraz sveta 113
10. Stretnutie s mimozemšťanmi 132
11. Prípady posadnutosti 145
12. Healing – liečenie 155
13. Materializácia a dematerializácia 170
14. Rozlúčka 188
- Slovníček 196

1. Strovoloský mág

O Spyrovi Sathim som vedel už od svojho detstva. Na ostrove mal povest' veľkého odborníka vo veciach mystického sveta, čo vo mne vyvolávalo zmes fascinácie, zvedavosti a hrôzy. Kňaz z našej náboženskej obce nám ako deťom prikázal vyhýbať sa „strovoloskému mágovi“, mužovi so „satanskými silami“. S naširoko roztvorenými očami sme počúvali príbehy o posadnutých a o vyhánaní diabla a báje, ktorými bol opradený jeho dom plný mátoh a duchov. Jeho meno bolo pre nás synonymom okultizmu a každému, kto túžil a mal odvahu nadviazať styk so svojou zosnulou matkou, stačilo iba zaklopať na jeho dvere. Takúto predstavu o Spyrovi Sathim som mal v roku 1960, keď som sa sťahoval z Cypru do Ameriky.

Takmer o dve desaťročia som sa už sotva pamätal na muža, ktorý mi v ranej mladosti zamestnával fantáziu, ale napriek tomu som sa s ním nikdy nezoznámil. Môj záujem o „strovoloského mága“ sa prebudil znovu až pri návšteve Cypru v roku 1978. Náhodou som sa zhováral s istou starou známou filologičkou a tá mi dôverne prezradila, že ona a jej muž – sudca, patria k polotajnému „krúžku bádateľov pravdy“. Duchovným majstrom tohto krúžku – ako som sa s veľkým prekvapením dozvedel – nebol nik iný než „strovoloský mág“. Ihneď som prejavil záujem spoznať ho.

Koncom augusta som potom zašiel so svojou známou do Strovolosu, predmestia Nikózie, na stretnutie so Spyrosom Sathim. Pociťoval som iróniu osudu v tom, že na stretnutie s týmto tajomným mužom bývajúcim púbe tri kilometre od domu mojich rodičov som zrejme potreboval osemnásť rokov pobytu v Amerike. Očakával som, že nájdem prisneho človeka s pochmúrnym pohľadom, ako by sa hodilo k jeho povesti. Ale žiadna

Absolútna, nadobúda svoj tvar a existenciu. V okamihu, keď predeme cez pravzor človeka, dostávame sa do cyklu inkarnácií. Konečným cieľom je návrat k prameňu a na ceste doň zbierame skúsenosti našich pozemských životov, ktoré si prinášame so sebou.

Daskalos sa potom rozpravil o duchu ako o základnej substancii, z ktorej sa skladajú „vesmíry“. Z tejto látky vytvárame my, ľudské bytosti tzv. elementálov. Tito elementáli sa rodia v našej myšli a v našich pocitoch. Keď sme si ich „vyprojektovali“, nadobudli svoj vlastný život a môžu vplývať na ľudí „vibrujúcich okolo nás na rovnakej frekvencii“.

Nebolo pre nás ľahké sledovať jeho výklady, lebo tie slová sme počuli po prvý raz. Bolo mi jasné, že na pochopenie Daskalosovho slovníka a pohľadú na svet by bolo užitočné a potrebné byť neustále v jeho okolí a zhľadávať sa s ním.

Emily zostala s našimi deťmi na Cypre, a ja som sa na jeseň 1978 vrátil prednášať do Maine. Na Vianoce sme sa opäť chceli zísť na Cypre a potom, začiatkom roku 1979, sa mal začať môj sabatný rok tvorivého voľna. Taktó budeme môcť byť na Cypre deväť mesiacov bez prerušenia. Dávam nám to vynikajúcu príležitosť zase sa zžiť s kultúrou našej vlasti, oživiť staré priateľstvá a nadviazať nové. Mal som v úmysle dokončiť za ten čas aj rukopis o problematike medzinárodného terorizmu; už som si k tomu nazhromaždil podklady.

V hlavie mi však vrátil aj Spyros Sathi. Krátke stretnutia s ním ma upúťali a primäli ma viac čítať o šamanizme a o nemedicínskych liečebných postupoch. Uprostred semestra, keď som práve čítal „Burácajúci hrom“ od Douga Boyda – štúdiu o indiánskom medicínanovi – priam ma nadchla predstava, že svoje tvorivé voľno strávim zbieraním materiálu o Spyrosovi Sathim, kory by nakoniec vyústil do knihy. Rukopis o medzinárodnom terorizme ešte môže počkať, pomyslel som si.

Nebol som si však istý, či by mi dovolil byť niečím iným než jeho žiakom. Všimol som si jeho odpor k publicite. No predsa som mal pocit, že sa mi s ním podarilo nadviazať dobrý vzťah, a dúfal som, že nebude namietat'. Aby som ho opatrne pripravil, poslal som mu list a moju knihu o spoločenskom a politickom vývoji na Cypre. V liste som nespomínal nič o svojich úmysloch, ale jednoducho som mu oznámil: „Posielam vám túto knihu, lebo som zistil, ako veľmi vás zaujímajú cyperské problémy. Dovidenia v decembri.“

Deň po mojom príchode na Cyprus som navštívil svoju priateľku filologičku a zasvätil som ju do svojich plánov.

„Nerob si veľké nádeje,“ varovala ma. „Daskalos nedovolí, aby o ňom niekto písal. Nie je ochotný poskytnúť ani interview.“

Aj keď ma táto odpoveď dost' sklamala, pomyslel som si, že by som predsa len nemal hádzať flintu do žita. U Daskalosa som nebol už vyše štyroch mesiacov a sotva som sa vedel dočkať chvíle, keď ho opäť uvidím. Po vstupe do jeho domu som ho našiel zaneprázdneného liečením. Dvere do obývačky boli zatvorené, ale jeho hlas som počul zreteľne. Sadol som si na chodbe a čakal, kým Daskalos určí diagnózu, že kožná choroba jeho pacienta je psychické pôvodu a predpokladom jej vyliečenia je preto zmena postoja k svetu.

„Kde si bol celý ten čas?“ zvolal na mňa, keď vypravdal svojho návštevníka a objavil ma. Bol som trochu sklamaný, lebo podľa všetkého sa nepamätal, že posledné štyri mesiace som bol v Amerike.

„Nedostal si môj list?“ spýtal som sa prekvapene.

„Aký list?“ odvetil a tváril sa, akoby nevedel, či vôbec dostal výtláčok mojej knihy.

„Je to toto?“ spýtal sa mladý muž, zrejme Daskalosov žiak, keď otvoril zásuvku a vytiahol z nej moju knihu.

„Áno, to je ono,“ potvrdil som.

„Chceš vari povedať, že si to napísal ty?“ zvolal Daskalos a ukázal na knihu.

Podľa všetkého si nielenže nedal ani tú námahu, aby si prezrel moju knihu a zaujímal sa o jej obsah, ale nezbadal ani, kto bol jej autorom. Moje ego bolo urazené. Mal som pocit, že nádeje na to, že by mi mohol dovoliť napísať o ňom knihu, bola v tomto okamihu vzdialenejšia ako všetko ostatné. Napriek trápnosti mojej situácie som sa však rozhodol neustúpiť.

„Najbližších deväť mesiacov sa budem zdržiavať na Cypre,“ oznámil som. „Dostal som od univerzity rok sabatného voľna a ...“

„Čo to znamená: sabatný rok voľna?“ prerušil ma. Keď som mu to vysvetlil, neveriacky potriasal hlavou.

„Chceš mi tu nahovoriť,“ pokračoval, vraštic čelo, „že celý ten dlhý čas ťa budú platiť bez toho, aby si pracoval? – Tomu teda vravím voľno!“ Povedal nakloniac sa k svojmu mladému žiakovi.

Skôr než som mal možnosť namietnuť, že tvorivé voľno nie je synonymom voľného času, zmíatol ma nepríjemnou otázkou.

„Mimochodom,“ spýtal sa potichu, akoby si ma doberal, „môžeš nám prezradiť, koľko tak zarobiš, ak sa smiem spýtať?“

Cítil som sa v úzkych, ale on zjavne ignoroval moju rozpačitosť. Pokiaľ som vedel, také otázky sa nekládli.

„Zaiste,“ odvetil som, potom som preglgol, znovu som sa nadýchol a uviedol som svoj plat.

„Tol'ko peňazi!“ udivil sa a začudovane krútil hlavou. Trochu nešikovne

som sa náhlil dodať, že taký plat sa môže zdať vysoký, ale podľa amerického chápania je sotva priemerný. Zdalo sa, že ho to nezaujímá. Jeho reakcie vzbudili vo mne pocit, že patrí k vrstve príživníkov. Uvedomil som si, aké múdre boli upozornenia mojej priateľky.

Odhadovo som, že moje šance napísať o ňom knihu boli prakticky nulové. Daskalos ma vôbec nebral vážne.

„Rád by som svoje tvorivé voľno využil na napísanie knihy o tebe,“ priznal som sa, keď som zobieral všetku odvahu, no pritom som až príliš dobre vedel, ako bude znieť jeho odpoveď.

Zadumane a vážne hľadel pár sekúnd bez jediného slova.

„Čo je také závažné, že chceš o mne písať?“ spýtal sa Daskalos pokojným hlasom.

Odvetil som, že veľa ľudí v anglicky hovoriacom svete, najmä v Amerike, by sa rado oboznámili s jeho posolstvom o živote.

„Ale to, čo učím, nie je moje posolstvo,“ povedal, a aby svojim slovám dodal dôraz, rozprestrel rúču. „Som iba kanálom pre Jána a iných neviditeľných majstrov.“

„Kto je Ján?“

Daskalos vysvetlil, že Ján nie je nik iný ako Ježišov učeník Ján, evanjelista, ktorý hovorí prostredníctvom Daskalossovoho tela.

„Vibrácie jeho prítomnosti sú veľmi často také intenzívne, že pre môj materiálny mozog nie je ľahké odovzdávať jeho učenie. V takých prípadoch jednoducho opustím svoje telo a úplne ho prenechám Jánovi, kým ja si sadnem medzi poslucháčov a počúvam jeho slová. Teraz už chápeš, prečo mi za učenie nepatrí nijaké unanie?“

Daskalos na chvíľu zmlkol a prenikavo na mňa pozeral. „Sláva je pasca na našej duchovnej ceste,“ povedal, akoby chcel vystríhať seba i mňa pred nebezpečenstvami ukrytými v publicite. „Musím zostať v anonymite.“

Tým môj plán stroskotal, pomyslel som si a začal som sa zmierovať s týmto poznatkom. Ale skôr než som dokončil svoje úvahy, ma Daskalos prekvapil.

„Môžeš písať o učení, ak si to želáš, ale pod podmienkou, že ho nepripišeš mne,“ povedal pokojne. Bol som nadšený a sľúbil som mu, že pokiaľ to bude možné, zachovám jeho anonymitu. Meno Daskalos je napokon v gréčtine často používaný titul, tak totiž ľudia oslovujú učiteľa alebo duchovného majstra.

„Som veľmi šťastný, že mi dovoľíš písať o tvojom svete,“ povedal som rýchlo. „Ale trochu som zmätený. Prečo mne? Viem, že doteraz si odmietal aj obyčajné interview.“

Usmial sa a hlboko sa mi zahľadel do očí. „Skôr ako odpoviem na túto otázku – povedz mi: veriš v reinkarnáciu?“

Táto priama otázka ma ohromila a chvíľu som nevedel, čo by som mal povedať. Počas štúdia sociológie som sa naučil byť skeptikom a vyhýbal sa metafyzickým otázkam, keďže sa všeobecne myslelo, že ich nemožno zodpovedať. Tieto otázky, tak nám to vštepovali do hlavy, stoja v ceste objektívnosti a nestrannosti, ktoré sú pre hodnoverný výskum nevyhnutné.

„Nemám nijaký dôvod veriť v ňu alebo nie,“ odvetil som, „som však pripravený dať sa presvedčiť.“ Ďalej som sa zmenil o tom, že počnúc Platónom až po teozofov a pani Blavatskú, vždy na mňa urobila dojem výrečná argumentácia z dávnych čias v prospech reinkarnácie.

Daskalos prijal moju odpoveď a súhlasne prikývol. Potom sa pustil do odpovede na moju otázku.

„Nestretávame sa prvý raz,“ povedal veľmi vážne. „Poznali sme sa už v štyroch minulých inkarnáciách. Naše stretnutie v tomto živote,“ pokračoval, pričom som si všimol tajomný výraz v jeho tvári, kým ja som musel vyzerat' zmätene a neveriacky, „nie je nijaká náhoda a náhodné nie je ani to, že prejavuješ veľký záujem o politiku a mystiku. Žil si v Indii v dobe, keď som bol jogínom a poznali sme sa. V tej inkarnácii bola pre teba najdôležitejšia úloha prostredníka medzi viacerými bojujúcimi kmeňmi. Ale bol si taký hlúpy“ – Daskalos vybuchol do hlasitého smiechu – „že nepriek tvojim dobrým úmyslom si sa postaral o to, aby došlo k vojne. V čase panovania kastilskej kráľovnej Izabely,“ pokračoval Daskalos, „keď Španieli vyhnali Maurov z Iberského poloostrova, si sa zase nachádzal uprostred politického virvaru. Tvoja matka bola Maurka a tvoj otec Španiel. Pokúšal si sa vyjednávať medzi oboma stranami – ale opäť bez úspechu. Toto dobrodružstvo ťa takmer stálo život.“

Tvoj záujem o mystiku sa vyvinul v Tibete, kam si sa viackrát inkarnoval. Bol si taký posadnutý túžbou nájsť pravdu, že si vyhľadával lamaistické kláštory. V terajšej inkarnácii predstavuje lamaistickú svätyňu univerzita, na ktorej prednášaš.“

Pri tejto poznámke som nedokázal potlačiť úsmev. Predstava Mainskej univerzity ako môjho terajšieho lamaistického kláštora bola naozaj veľmi zábavná.

„Už v minulosti si sa viac ráz veľmi priblížil k osvieteniu,“ pokračoval Daskalos a prenikavo na mňa pozrel, „ale v poslednej chvíli sa vždy odvrátil.“

„Ako to myslíš?“

„Tvoju pozornosť odvádzajú iné, pozemskejšie úvahy. Mimochodom“,

podotkol Daskalos zrazu, skôr ako som mal možnosť stráviť svoje inkarnačné dejiny. „zoznámil som ťa už s Iacovosom?“

„Pokojne počúvajúci mladý muž sa usmieval, keď nás Daskalos navzájom predstavoval.

„Iacovos,“ skonštatoval Daskalos takmer prirodzene, akoby ma chcel šokovať ešte viac, „má štyritisíc rokov.“

„Zvláštne,“ odvetil som vtipkujúc. „Vyzerá sotva na dvadsať.“

Daskalos vyhlásil, že on a Iacovos sú „starí priatelia“ a ich priateľstvo siaha tisícročia späť.

„Ale komu môžem rozprávať takéto príbehy bez toho, aby ma nepovažoval za bláznov?“ spýtal sa Daskalos so smiechom a plesol ma po kolene.

„Ešte aj podaktorí z nášho krúžku,“ pokračoval a obrátil sa k svojmu mladému žiakovi, „si – napríklad našim skúsenostiam – zavše kladú otázky, či sily, ktoré máme sú skutočné alebo nie. Iacovos má ešte iba devätnásť“

– sily, ktoré máme sú skutočné alebo nie. Iacovos má ešte iba devätnásť“ – Daskalos sa zase obrátil ku mne – „a často spochybňuje skutočnosť svojich vlastných zážitkov. V jeho veku som mal aj ja pochybnosti.“

„Logika nám zavše prekáža,“ zahundral Iacovos, akoby iba nahlas rozmýšľal.

„Logika, logika...“ opakoval Daskalos podráždena a krútil hlavou. „Ak sa budeš pridržať logiky, ďaleko nedôjdeš. Ved' čo iné je logika, než za užívaný spôsob myslenia v určitej dobe a na určitom mieste? Nám ide predsa o Logos, o Zmysel, o Pravdu – a tie stoja mimo času a priestoru.“

Potom poznamenal, že on a niektorí jeho žiaci sa stávajú každú noc „neviditeľnými pomocníkmi“. Vykonávajú „exomatózu“, čiže opúšťajú svoje telá a cestujú na rôzne vzdialené miesta, aby tam „boli k službám“.

Exomatózu ovládali jeho najpokročilejší žiaci a na znamenie toho, že boli zasvätení a prijatí do uzavretého vnútorného krúžku, nosili „biele rúcho“.

„S mojimi neviditeľnými pomocníkmi,“ vysvetľoval Daskalos, „chodíme do celej oblasti Blízkeho východu, vrátane Iránu a Turecka. Pre našu tamojšiu prácu niet rozdielu národností, vierovyznania, ani rás.“

Keď som sa ho spýtal, ako je exomatóza možná, odvetil Daskalos, že každá ľudská bytosť má tri telá – a nie iba jedno, ako si ľudia zvyčajne myslia. Okrem nášho „hrubohmotného tela“, vysvetľoval Daskalos, máme „psychické telo“

– „psychické telo“ – „pocitov a“, „noetické telo“ odzrkadľujúce náš mentálny stav. Každé z týchto troch tiel žije v inom rozmere bytia – teda v materiálnom, psychickom a noetickom rozmere. Tieto tri telá predstavujú našu „terajšiu osobnosť“, ktorá je zase prejavom „permanentnej osobnosti“.

Keď naše hrubohmotné telo umrie, naše „psychonoetické telo“ žije ďalej v psychickom svete. Podľa Daskalosa môže skúsený mystik

na želanie opustiť svoje materiálne telo a plne si vedomý sám seba, vydať sa vo svojom psychonoetickom tele na cesty a potom sa vrátiť späť do materiálneho tela. Zážitky zo stavu exomatózy zostávajú zaznamenané v jeho vedomí.

Každé z troch tiel, vysvetľoval Daskalos ďalej, má svojho „éterického dvojníka“. Je to energetické pole udržiavajúce tri telá pri živote a vo vzájomnom spojení. Éterická vitalita umožňujúca liečenie je kozmická energia, ktorú musia vedci ešte objaviť. Túto energiu prijímajú naše telá cez určité psychonoetické centrá nazývané aj „čakrami“ alebo „lotosovými kvetmi“.

Daskalos povedal, že tieto skutočnosti raz sám zakúšim ako skutočnosť, až sa vydám po ceste hľadania pravdy.

„Lepšie je,“ podotkol rozvážne, „nehovoriť o takýchto veciach verejne, lebo ľudia by sa mohli nad tým pohoršovať.“

Oznámil som mu, že v Amerike rastie záujem o mystiku a ľudia sa tak ľahko nepohoršujú.

„Možno je to tak v Amerike, ale tu na Cypre to neplatí.“

„Chápem, čo máš na mysli“, súhlasil so mnou a myslel som pritom na rôzne pokusy tunajšej cirkvi vyobcováť Daskalosa.

„Ale povedz mi,“ vyzvedal sa zrazu Daskalos, „prečo chceš napísať tú knihu?“

Jeho otázka ma prekvapila, lebo som sa domnieval, že svoje pohnútky som už vyložil.

„Nemôžem vedieť,“ odvetil som rozhodne, „či svet, v ktorom žiješ, je reálny alebo nie. Musím však priznať, že som očarený tým, čo si mi o ňom doteraz porozprával. Bol by som pokrytcom, keby som nepriznal, že túžim napísať dobrú knihu, ktorá by čo najpresnejšie opisovala svet, ako ho vidíš ty. Chceme sa aj naučiť ako postupovať, aby som mal podobné zážitky ako ty. Som pripravený poslúchnuť tvoje pokyny pri meditačných cvičeniach a pokúšam sa pochopiť tvoje slová o povahe skutočnosti.“

„A prečo ešte?“ spýtal sa Daskalos jemne a vážne sa mi zahľad do očí.

Uvedomil som si, že moju odpoveď nepokladá za dostačujúcu.

„Nuž,“ povedal som trochu zmätene, domnievajúc sa, že tuším, čo má na mysli, „v prípade, že sa budem rozvíjať a nadobudnem psychonoetické sily, rád by som sa stal liečiteľom a slúžil svojím bližným.“

„Dobre!“ zvolal Daskalos a spokojne sa opeľ dozadu. „To je naším poslaním v živote: slúžiť svojim bližným. Nezabúdaj: Žatva je bohatá, ale robotníkov málo. Ty“ – pokračoval a namieril na mňa prst – „s tvojimi poznatkami o spoločnosti, by si mohol byť obzvlášť užitočný. Mohol by si založiť nádherné svety, v ktorých by ľudia žili v pokoji a harmónii.“

„Pokúsim sa urobiť, čo je v mojich silách,“ povedal som zdvorilo, bez najmenšej potuchy, čo mal Daskalos na mysli týmto mimoriadne idealistickým výrokom.

Daskalos ďalej povedal, že celý Blízky východ je postihnutý našim a utrpením a že konať a pomáhať je naliehavejšie než kdekol'vek. Morálne meradlá, poznamenal so smutnou tvárou, sa rúcajú všade, kam sa len človek pozrie a je veľa ukrutností a nespravodlivostí.

V ten večer, cestou domov, som premýšľal o svojom stretnutí s Daskalosom. Zdalo sa, že určilo môj vzťah k nemu na najbližšie mesiace a roky. Moje spontánne reakcie na jeho otázky mi potom dali približnú predstavu o najvhodnejšej metóde, akou budem postupovať pri skúmaní Daskalossovho sveta.

Už predtým mi bolo jasné, že zvyčajný sociologický prístup ku skúmaniu Daskalosových krúžkov bol odsúdený na stroskotanie. Zistil som, že taká metóda by ma nútila klásť určité otázky a vylúčiť iné, ktoré sa mi zdali podstatne dôležitejšie a lákavejšie. Namiesto toho som uprednostnil stať sa zúčastneným pozorovateľom v tom pravom zmysle slova. Aby som pochopil Daskalosu realitu, musel som sa stať jeho žiakom a pokúsiť sa pozorovať jeho svet z vnútra jeho zážitkov. Rozhodol som sa používať pri rozhovoroch s ním jeho jazyk a zdržiavať sa všetkých vopred vytvorených názorov týkajúcich sa objektívnej platnosti jeho reality. Namiesto vnučovania vlastných teórií na vysvetlenie Daskalossovho sveta som pokladal za vhodnejšie postupovať fenomenologicky a dovoliť mu vysvetliť jeho svet v jeho vlastnej reči a pojmoch, podľa jeho chápania. Mojou vedeckou ctížiadosťou bolo využiť, čo som sa naučil pri zbieraní údajov a pozorovaní, aby som na povrch spoločenského vedomia priniesol to, čo mi vyjaví život, práca a svetonáhľad mimoriadne nadaného duchovného Majstra.

2.

Vyhnanie nacistických duchov

Zobudil som sa zavčas rána a začal som spracúvať svoje poznámky. S Daskalosom som sa mal zísť až o štvrté popoludní, pri stretnutí s jeho žiakmi. Deň predtým mi povedal, že ma nemôže prijať skôr, lebo musí vybaviť ešte niekoľko záležitostí.

Okolo ôsmej zazvonil telefón. Bola to Maro, priateľka mojej sestry. Chcela vedieť, či by som pre jej známych, mohol dohodnúť termín u Daskalosa. Povedala, že sú to židia, ktorí práve prišli z Izraela. Ich dcéra mala ťažké psychické problémy. Lekári jej nevedeli pomôcť a ani množstvo psychiatrov, ktorých medzičasom vyhľadali, nevedelo poradiť. Dovedel som sa, že dievča bolo úplne normálne, kým sa jej jednej noci nesnilo, že ju sužujú démoni. Odvtedy počula ich hlasy a vidala ich v snoch. Súrne potrebovala pomoc, lebo jej stav sa stále zhoršoval. Dievča prišlo na Cyprus s matkou navštíviť svoju tetu. Maro sa spytovala, či by som mohol zariadiť stretnutie s Daskalosom ešte na ten istý deň.

Po viacerých telefonátoch sa mi podarilo Daskalosa vypátrať. Dohodli sme termín na pol dvanásť. Povedal, že dovedy bude s vybavovaním hotový. Maro prišla so svojimi známymi k nášmu domu krátko pred návštevou u Daskalosa. Predstavila ma trom židovským ženám – matke, dcére a tete. Rozprávali lámanou angličtinou a vzhľadom na ich rozrušenie, nebolo jednoduché zhovárať sa s nimi. Dievča pôsobilo „normálne“, ale v jeho tvári som vybadal stopy hlboko zakoreneného strachu a smútku.

Trvalo nám iba štvrt'hodinku, než sme došli k Daskalosovmu domu. Maro nevošla s nami, povedala že od „takých vecí“ by od ľaku stuhla. Este nikdy sa s Daskalosom nestretla, vedela však o jeho povesti odborníka na duchovno. Hrôzou ju napláňalo už len pomyslenie naňho.

Daskalos bol s Loizosom, študentom medicíny z aténskej univerzity, ktorý

„Pokúsim sa urobiť, čo je v mojich silách,“ povedal som zdvorilo, bez najmenej potuchy, čo mal Daskalos na mysli týmto mimoriadne idealistickým výrokom.

Daskalos ďalej povedal, že celý Blízky východ je postihnutý násilím a utrpením a že konať a pomáhať je naliehavejšie než kdekoľvek. Morálne meradlá, poznamenal so smutnou tvárou, sa rúcajú všade, kam sa len človek pozrie a je veľa ukrutnosti a nespravodlivosti.

V ten večer, cestou domov, som premýšľal o svojom stretnutí s Daskalosom. Zdalo sa, že určilo môj vzťah k nemu na najbližšie mesiace a roky. Moje spontánne reakcie na jeho otázky mi potom dali približnú predstavu o najvhodnejšej metóde, akou budem postupovať pri skúmaní Daskalossovoho sveta.

Už predtým mi bolo jasné, že zvyčajný sociologický prístup ku skúmaniu Daskalosových krúžkov bol odsúdený na stroskotanie. Zistil som, že taká metóda by ma nútila klásť určité otázky a vylúčiť iné, ktoré sa mi zdali podstatne dôležitejšie a lákavejšie. Namiesto toho som uprednostnil stať sa zúčastneným pozorovateľom v tom pravom zmysle slova. Aby som pochopil Daskalovu realitu, musel som sa stať jeho žiakom a pokúsiť sa pozorovať jeho svet z vnútra jeho zážitkov. Rozhodol som sa používať pri rozhovoroch s ním jeho jazyk a zdržiavať sa všetkých vopred vytvorených názorov týkajúcich sa objektívnej platnosti jeho reality. Namiesto vnucovania vlastných teórií na vysvetlenie Daskalossovoho sveta som pokladal za vhodnejšie postupovať fenomenologicky a dovoliť mu vysvetliť jeho svet v jeho vlastnej reči a pojmoch, podľa jeho chápania. Mojou vedeckou ctížiadosťou bolo využiť, čo som sa naučil pri zbieraní údajov a pozorovaní, aby som na povrch spoločenského vedomia priniesol to, čo mi vyjaví život, práca a svetonáhľad mimoriadne nadaného duchovného Majstra.

2.

Vyhnanie nacistických duchov

Zobudil som sa zavčas rána a začal som spracúvať svoje poznámky. S Daskalosom som sa mal zísť až o štvrtej popoludní, pri stretnutí s jeho žiakmi. Deň predtým mi povedal, že ma nemôže prijať skôr, lebo musí vybaviť ešte niekoľko záležitostí.

Okolo ôsmej zazvonil telefón. Bola to Maro, priateľka mojej sestry. Chcela vedieť, či by som pre jej známych, mohol dohodnúť termín u Daskalosa. Povedala, že sú to židia, ktorí práve prišli z Izraela. Ich dcéra mala ťažké psychické problémy. Lekári jej nevedeli pomôcť a ani množstvo psychiatrov, ktorých medzičasom vyhľadali, nevedelo poradiť. Dozvedel som sa, že dievča bolo úplne normálne, kým sa jej jednej noci nesnívalo, že ju sužujú démoni. Odvtedy počula ich hlasy a vidala ich v snoch. Súrne potrebovala pomoc, lebo jej stav sa stále zhoršoval. Dievča prišlo na Cyprus s matkou navštíviť svoju tetu. Maro sa spytovala, či by som mohol zariadiť stretnutie s Daskalosom ešte na ten istý deň.

Po viacerých telefonátoch sa mi podarilo Daskalosa vypátrať. Dohodli sme termín na pol dvanásť. Povedal, že dovedy bude s vybavovaním hotový. Maro prišla so svojimi známymi k nášmu domu krátko pred návštevou u Daskalosa. Predstavila matrom židovským ženám – matke, dcére a tete. Rozprávali lámanou angličtinou a vzhľadom na ich rozrušenie, nebolo jednoduché zhovárať sa s nimi. Dievča pôsobilo „normálne“, ale v jeho tvári som vybadal stopy hlboko zakoreneného strachu a smútku.

Trvalo nám iba štvrt'hodinku, než sme došli k Daskalossovu domu. Maro nevošla s nami, povedala že od „takých vecí“ by od ľaku stuhla. Ešte nikdy sa s Daskalosom nestretla, vedela však o jeho povesti odborníka na duchovno. Hrôzou ju napláhalo už len pomyslenie naňho.

Daskalos bol s Loizosom, študentom medicíny zaténskej univerzity, ktorý

patrik jeho užšiemu kruhu žiakov. Požiadal som tri ženy, aby sa predstavili. Potom som Daskalosovi stručne vysvetlil príčinu našej návštevy. Pohodlne sa usadil do svojho kresla a zahľadel sa na dievča prenikavým pohľadom.

„Máš pri sebe talizman,“ povedal jej, „presne nad srdcom. Je to *šestícipu hviezda*.“

Videl som, ako sa trom ženám rozžiarili oči. Matka dievčaťa vo svojej ťažkopádnej angličtine vysvetlila, že presne na Daskalosom označenom mieste sa pod šatami nachádza talizman v tvare Dávidovej hviezdy, ktorý pre jej dcéru urobil rabin. Tento dôkaz psychických schopností bol podľa všetkého z jej hľadiska znamením Daskalosovej dôveryhodnosti. Daskalos potom požiadal Hadas, to dievča, aby mu porozprávalo, čo sa stalo. Za pomoci svojej matky a tety rozpovedala, že vždy keď „prišli“, mala pocit, akoby jej odniesli dušu a jej telo bolo mŕtve. Zakaždým, keď sa to stalo, mala bolesti v bruchu a v záhlaví.

„Nie som normálna,“ poznamenala nakoniec, „tí démoni mi ani na chvíľu nedajú pokoj.“

„Ako môžeš hovoriť, že nie si normálna,“ namietol Daskalos, „keď mi vieš tak jasne a zrozumiteľne vyrozprávať, čo sa udialo?“

„Jej matka si však myslí,“ povedala rozčúlene teta, „že si to všetko iba namýšľa.“

Všimol som si, že Daskalos sa nedal ovplyvniť touto diagnózou Hadasinoho stavu a položil ďalšie otázky.

„Spýtala si sa niekedy týchto duchov, kto sú a čo od teba chcú?“

„Nie, nespýtala,“ odvetila Hadas.

„A koľko máš rokov?“

„Dvadsaťšesť.“ V skutočnosti nevyzerala ani na dvadsať.

„Akého si vierovyznania?“

„Židovského.“

„Teraz, prosím, zatvor oči.“ Zjavne nerozumela, čo Daskalos povedal, ale teta jej to preložila do hebrejčiny. Hadas ochotne spolupracovala a zatvorila oči, Daskalos sa zatiaľ sústredil na jej tvár. Po niekoľkých sekundách oči zase otvorila a Daskalos začal opäť hovoriť.

„Ak chceš, aby som ti pomohol,“ povedal, „musíš mi povedať, či naozaj veríš v Boha.“

„Áno, verím v Boha,“ odvetila vážne.

„Dobre! Inak by som ti nebol mohol pomôcť.“ Daskalos potom vyložil svojho diagnózu problému.

„Tvoja dcéra,“ povedal otočený k matke, „netrpí na posadnutosť démonmi.“

Potom pozrel na mňa a pokračoval: „Ba nie je posadnutá ani elementármi.“

Napokon povedal Hadas: „Tí, ktorých vidíš a ktorých hlasy ťa sužujú, nie sú nijaké ilúzie. Sú to ľudské bytosti. Nacisti.“

Videl som, ako črty troch židoviek skrivil strach. „Sú to,“ hovoril Daskalos ďalej, „dve duchovné bytosti, muž a žena, obaja prišli o život počas bombardovania Hamburgu spojencami. Zúčastnili sa na holokauste a sami telesne mučili mnoho židov. Keď prešli na druhý svet, vzali si svoju nenávisť voči židom so sebou. Muž posadol tvoj slnečný pletenec a žena čakru tvojich pohlavných orgánov. Neboli však schopní zmocniť sa čakry patriacej tvojmu mozgu. Podarilo sa im už priviesť do blázince iné štyri židovky. Ale ty sa nemusíš báť, pretože dnes prerušíme toto spojenie a pošleme ich preč. Keďže sa hlásiš k židovskej viere, vykonám vyhánanie zlých duchov podľa židovskej kabaly.“

Daskalos potom poprosil Loizosa, aby šiel hore a zo spálne priniesol bieleho orla, malú sošku, ktorá stála pri Daskalosovej posteli. Bola Daskalosovým symbolom bielej mágie, a ako som neskôr zistil, bol to veľmi starý mystický symbol. Loizos dostal príkaz priniesť aj striebornú *šestícipu hviezdu*. Daskalos ju dostal do daru od istého židovského mystika. Do stredu hviezdy bolo hebrejským písmom vpísaných desať príkázaní. Daskalos prikázal Loizosovi, aby pri návrate do obývačky skrížil ruky na prsiach, držiac bieleho orla v jednej a *šestícipu hviezdu* v druhej ruke. Loizosovi uložil aj to, aby nevyriekol ani slovo, kým bude takto držať oba predmety. Loizos šiel nahor a Daskalos začal svoje prípravy. Najprv zapálil bielu sviečku a naplnil pohár vodou, postavil ho na stôl ku sviečke. Potom vzal hárok bieleho papiera a rôznofarebné fixky. Vošiel do svätýne, vrátil sa s mečom bez hrotu, pobozkal ho a položil ho na papier. Keď sa Loizos vrátil vážne a mlčky, ako mu bolo prikázané, Daskalos vzal sošku, postavil ju k sviečke a do druhej ruky chytil *šestícipu Dávidovu hviezdu*.

„Pristúp bližšie,“ povedal dievčaťu. Vstala a podišla k stolu.

„Vieš čítať po hebrejsky?“ spýtal sa Daskalos.

„Áno,“ odvetilo dievča potichu. Daskalos potom vystrel ruku a *šestícipu hviezdu* jej držal pred tvárou. Vyzval ju, aby nahlas prečítala desať príkázaní. Keď skončila, podal jej hviezdu, prikázal jej, aby si sadla a hviezdu pevne držala pri srdci.

„Teraz opakuj po mne,“ rozkázal Daskalos:

„Šalom alechem, šalom alechem.“

„Šalom alechem, šalom alechem,“ zopakovala dievčina zlomeným hla-

som. Všimol som si bážňou naplnené pohľady oboch žien, keď začuli hebrejské slová.

Daskalos si potom sadol za stôl, pobozkal meč bez hrotu a požiadal Hadas, aby urobila to isté. Potom ju vyzval, aby odriekala hebrejskú modlitbu, ktorú pozná. Kým sa modlila, Daskalos d'alej šomral „šalom alechem, šalom alechem“ a pomocou meča a červenej fixky začal kresliť čiary vyzerajúce z môjho pohľadu ako niekoľko šesťcípnych hviezd, jedni na druhej. Jeho pohyby boli pomalé a rozhodné. O pár minút prestal mrmlať „šalom alechem“ a začal pomaly hovoriť; d'alej kreslil červené čiary. Nerozumel som, čo hovorí, videl som iba, že sa mu pohybujúpery. Loizos stál za Daskalosom, ticho a monotónne mrmlal „šalom alechem“, pohľadom sa pritom sústredil na kresby. Hadas sa modlila d'alej, pevne si šesťcípnu hviezdú tísila na hrud' a uprene hľadela do plameňa, ako jej prikázal Daskalos. Obe ostatné ženy sedeli vedľa seba na gauči, držali sa za ruky a so slzami v očiach pozorovali, čo sa deje. Bol to veľmi dojímavý výjav. Daskalos sa mi zdal skôr rabinom než gréckokatolíckym medicínanom. Vykonávaním židovských mystických procedúr zjavne dokázal znížiť napätie židovských žien; tak bolo pre ne ľahšie zmysluplné sa zúčastňovať liečenia. Myslím, že keby bolo dievča bývalo moslimkou, Daskalos by bol na dosiahnutie rovnakého cieľa použil sufistické metódy.

„Nie, vy nie ste žiadni kresťania. Ste svine a nemôžete očakávať nijaký súcit,“ povedal nahlas a prísne po anglicky, sústrediac sa na plameň a pohybujúce oko neho rukami.

Plameň sa správval veľmi čudne. Všimol som si to už pri viacerých príležitostiach. Daskalos sústredil svoj pohľad na sviečku a vo vzdialenosti asi šesťdesiatich až deväťdesiatich centimetrov pohyboval rýchlo vibrujúcimi rukami doľava-doprava. Pritom sa plameň zužoval a predlžoval a stúpil z neho čierny dym. Potom sa zmenšil a začal sa sprudko mihotať. Zdalo sa, že plameň reaguje na pohyby Daskalových rúk. Potom ruku priblížil k plameňu a prešiel nad ním, akoby sa pokúšal plameň chytiť. Potom nad svojimi kresbami otvoril päsť, akoby z nej niečo púšťal na papier, a mrmlal slová, ktoré nik nemohol rozumieť.

Medzitým, ako sa Daskalos sústredil na plameň a spracovával ho, odmietavo krútil hlavou. „Sú tvrdohlaví“, poznamenal, akoby chcel svojim divákovi oznámiť, aké má ťažkosti.

„Nie, vy nie ste nijakí kresťania,“ opakoval nahlas a prísne.

„Teraz som žid. Šalom alechem.“

Daskalos pracoval s plameňom ešte asi dvadsať minút – naozaj dlho v porovnaní s inými príležitosťami, pri ktorých som bol svedkom podob-

ných procedúr. Keď skončil, videl som na jeho tvári výraz uľahčenia a spokojnosti. Všimol som si tiež, že plameň sa upokojil vo chvíli, keď na ňom prestal pracovať.

Hadas nad'alej opakovala svoju modlitbu a Daskalos pozohýbal biely papier do trojuholníka. Potom podržal roh zloženého hárika nad plameňom, takže vzbíkol. Loizos, ktorý tak ako predtým šomral „šalom alechem“, vzal horiaci papier z Daskalovej ruky a položil ho vonku do zvláštnej nádrže, kde bezo zvyšku zhořel. Daskalos potom vyzval dievča, aby samo zhaslo plameň a napilo sa „zmagnetizovanej“ vody.

„Už si nemusíš robiť starosti,“ vyhlásil s istotou. „Oderaz nemôžu ublížiť ani tebe, ani nikomu inému. Obaja sú na mieste, kde môžu v pokoji odpočívať, kým neprídu k rozumu. Možno budeš mať ešte v hlave pocit ťažoby, ale nič si z toho nerob. Tieto následky postupne zmiznú. Tí dvaja sa však už nikdy nebudú môcť zmocniť tvojej aury. Sice by sa mohli pokúsiť ovplyvniť ťa telepaticky, ale ovládnuť ťa viac nemôžu. Ak budeš mať pocit, že sú pri tebe, odriekaj tú istú modlitbu, ako pred chvíľou a spo-meň si na svetlo, na plameň bielej sviečky. Vo chvíli, keď to urobíš, sa zľaknú a ustúpia.“

Daskalos sa potom vrátil do svojho kresla. Vyzeral unavený. Medzičasom vošiel malý Marios, Daskalosov trojročný vnúčik, vyliezol mu do lona a položil si hlavu na hrud' starého otca. Daskalos začal hladkať chlapca po hlave. Po chvíľke ticha povedal trom zmorené sediacim ženám:

„Je to zvláštne, však? Ľudia si svoju nenávisť odnášajú ešte aj za hrob.“

Hadasina teta, sediacia pri mne sa naklonila k môjmu pravému uchu a pošecky sa spýtala, koľko je dlžná Daskalovi za jeho služby. Očividne sa to chcela dozvedieť, skôr než sa rozídu. Čiastočne som s tým rátal a odvetil som napoly vážne, napoly ironicky: „A prečo sa ho nespytaš sama?“

Potom som Daskalovi vysvetlil, o čom sme hovorili.

„Nedlhuješ mi nič,“ znela jeho zvyčajná odpoveď. „Pamätáš sa na príbeh malomocného sýrskeho kráľa zo Starého zákona,“ pokračoval Daskalos, „ktorého uzdravil židovský prorok?“ Na to sa židovská dáma ospravedlňovala, že nepozná dostatočne Tóru. Daskalos teda stručne vysvetlil, na čo sa odvolával.

„Keď sa sýrsky kráľ pýtal, koľko je prorokovi dlžný, jeho odpoveď znela: 'Nič. Božiu milosť nemožno zaplatiť peniazmi'. Jeden z jeho stúpen-cov bol však chamtivý. Keď kráľ so svojou družinou odišiel, tento učeník šiel za ním a povedal mu, že prorok zmenil svoj názor. Kráľ mu teda dal zlato. A le prorok svojou metódou videl, čo sa stalo a keď sa učeník vrátil,

manaviest' na to, aby som spáчала samovraždu. Teraz ich už nepočujem. Cítim, že moje telo je voľné. Ale ešte stále nie som celkom v poriadku. Mám pocit, akoby som mala prázdnu hlavu.“

Pripomenul som Hadas, čo povedal Daskalos: ešte bude cítiť následky, ale časom ustúpia. Jej matka dodala, že u svojej dcéry zistila veľkú premenu. Ostatní to potvrdili. Pod'akoval som za tento rozhovor a rozlúčil som sa. Mojou d'alšou úlohou bolo teraz stretnúť sa s Daskalosom a vypočuť si jeho verziu príhody.

Nasledujúce ráno som nasadol na autobus a odcestoval som do Strovolosu. Keď som prišiel, všimol som si, že Daskalos má návštevu, počkal som teda v stoe, kým jeho návštevníci odídu. Neskôr som vošiel do obývačky za Daskalosom. Keď som mu povedal, že som sa stretol s mladou židovkou a že sa má celkom dobre, nezdal sa ani prekvapený, ani ho to obzvlášť nezaujímalo.

„Viem,“ povedal, akoby to bolo celkom samozrejmé.

Daskalos si bol istý svojím liečiteľským umením a nepotreboval žiadne potvrdenia o úspešnosti svojich zákrokov. Keď povedal Hadas „si vyliečená“, nepokúšal sa na ňu iba zapôsobiť a pozitívne ju naladiť, aby sa ľahšie spamätala. Daskalos bol absolútne presvedčený, že bola objektivne uzdravená, že duchovia boli vyhnatí, a preto sa už nemusí ničoho báť. Bol som si úplne istý, že Daskalos nič nepredstiera.

Pri debate s Daskalosom som nezachádzal do podrobností môjho rozhovoru s Hadas. Spomenul som iba, že som sa s ňou stretol a že sa cítila dobre. Teraz som si želal, aby mi Daskalos podrobne porozprával o vykonanom vyhánaní duchov.

„Taký prípad,“ začal Daskalos, „som zažil už viackrát. Doteraz to bolo šesť či sedem židov – mužov i žien –, ktorí prišli z Izraela preto, aby som ich oslobodil od 'posadnutosti'“.

Daskalos sa vo svojom kresle oprel dozadu a pokračoval: „V tomto prípade máme do činenia so zosnulými ľudskými bytosťami, ktoré počas svojho života prechovávali v sebe nemilosrdnú nenávisť voči určitým ľuďom alebo situáciám, a preto sa im nepodarilo úplne prejsť do psychickeho sveta. Namiesto toho kolišu sem a tam medzi éterickou oblasťou hrubohmotného sveta a psychickým svetom. Takto sa nachádzajú v stave, ktorým im umožňuje vstupovať do styku s týmto svetom. Robia to tak, že sa zmocnia ľudskej bytosti, ktorá žije na našej Zemi a má určité fobie či obavy, alebo sa nachádza v určitom psychickej stave dovoľujúcom týmto duchom vstupovať do ľudí.“

„Ale podľá toho, ako to chápem,“ namietol som, „môže nastať aj posadnutie démonom alebo elementálom.“

„Prirodzene!“ zvolal Daskalos. „Ale posadnutie – či už démonom, elementálom alebo mŕtvym – môže nastať iba vtedy, ak sú preto príčiny, čiže, ak dotýčaný človek 'vibruje' narovnakej frekvencii ako bytosť, ktorá sa doňho pokúša vniknúť. Inými slovami: človek musí mať sám určitý sklon ubližovať iným.“

„Znamená to teda, Daskale, že to židovské dievča malo tiež taký sklon?“

„To dievča malo určité fobie, ktoré – keby sa nezlikvidovali – by boli pravdepodobne narástli a poranili určitých ľudí. Aby bolo posadnutie možné, musí byť zasiat semeno niečoho podobného v tom, kto je posadnutý. Nacistickí duchovia sa postupne, krok za krokom, pokúšali ovládnuť telo dievčaťa a darilo sa im. Títo duchovia hnali mladú ženu do sebazničenia. Vidíš, neboli to ňou samou vytvorení elementáli, ktorí ju opustili a potom sa vrátili. Neboli to ani elementáli vytvorení čiernou mágiou, ani jej ich neposal nikto, kto by jej chcel ublížiť. Posadnutie teda môže nastať démonmi, ľuďmi, ktorí umreli alebo elementálmi. Najťažšou kategóriou je posadnutosť zosnulými ľudskými bytosťami. Títo duchovia sú obzvlášť tvrdošíjni. Nie je ľahké odohnať ich. A nemožno ich ani zničiť, ani rozložiť. Sú to večné a nezničiteľné bytosti. V tom je práve problém. Môžem napríklad – a mám na to aj právo – zničiť a rozložiť elementál, bez ohľadu na to, aký je silný a hrozny. Ale všimol si si, akí neústupní boli duchovia v tomto prípade?“

Daskalos odo mňa zjavne očakával súhlasnú odpoveď. Na chvíľu zabudol, že nie som jasnovidec ako on, takže som nemohol vidieť to, čo on. Jeho ušiam muselo znieť naozaj hlúpo, keď som odvetil otázkou: „Čo som si mal všimnúť, Daskale?“

„Všimol si si, ako sa vzpierali opustiť ju? Vyhnal som ich z dievčaťa a vrátili sa. Bola to ťažká práca, preniesť ich cez oheň.“

„Preto sa plameň sviečky správal tak čudne?“ spýtal som sa.

„Áno. Pokúšal som sa previesť ich cez ohňový živel, aby som ich izoloval a mohol potom vrhnúť do erebosu.“

„Vrhnuť kam?“ spýtal som sa prekvapene. Tento výraz som ešte nikdy nepočul.“

„Do erebosu,“ povedal dôrazne. „To je taký druh psychoetického podsvetia – nijaký trest, ale nevyhnutný stav, podobný – povedal by som – zabudnutiu, v ktorom sa ich spomienky vymažú, takže keď znovu nadobudnú vedomie, nebudú si nič pamätať. Uvidia, že rozličné svety – éterický od hrubohmotného, psychický od noetického – oddeľuje závoj erebosu, podsvetia. Kto sa tam raz odoberie, nepamätá sa už na nič, nespomína si viac na žiadne dojmy, len vie, že existuje. Ľudia tam veľmi často chodia počas hlbokého spánku. Starí Gréci ho nazývali 'vodnou

usadeninou'. Je to nevyhnutný stav ľudských duchov, ktorý, tak povediac, nutí zabudnúť satanské vibrácie.“

„Ale karma nezabudne na nič,“ podotkol som.

„Nie, prirodzene, že nie. Zase prídu sem dolu, aby získali skúsenosti a splatili svoje dlhy. Erebos je iba ďalší aspekt Božej milosti.“

„Takže,“ pokračoval Daskalos, „som sa pokúsil prinútiť ich vojsť do erebosu. Teraz hlboko spia. Už nemajú túžbu ani moc nikomu ubližovať. Preto sa už to židovské dievča nemá čoho obávať. Ale keďže sa v nej zdržiavali tak dlho, vniesli určitý chaos do jej podvedomia. Ešte stále sa pamätá na to, čo jej urobili. Teraz sa spýtaš, či som nemohol aj ju priviesť do takeho stavu, aby všetko zabudla. To by bolo bývalo veľmi nebezpečné. Svoje spomienky musí postupne odbúrať sama. Teraz je už schopná brániť sa a zistiť, že týchto pseudoelementálov v nej vytvorili oni. Avšak keby som bol jej spomienky odhal'oval jednu po druhej, mohol som porušiť rovnováhu jej osobnosti.“

„Vravíš teda, Daskale,“ poznamenal som, „že dievča bude možno zase počuť hlasy. V tom prípade to však budú elementáli ako pozostatky jej posadnutia. Modlitba, ktorú má podľa tvojho pokynu odriekať, je určená na rozloženie týchto elementálov, akonáhle bude mať pocit, že sa k nej príliš priblížili.“

„Presne tak! Preto som jej ukázal túto metódu. Môže ju použiť sama na rozloženie pseudoelementálov.“

„To je forma autosugescie,“ konštatoval som.

„Áno. Ale čo je autosugescia? Vedomé vytváranie určitých elementálov. Preto má dievčina možnosť sama vyliečiť sa do takej miery, ako si to želá. Ježiš povedal:

‘Keď zbadáme, že na čerstvo osiatom poli rastie kúkol, nemali by sme ho hneď odstrániť. Mali by sme počkať, kým pšenica dozrie.’“

„Daskale,“ povedal som, „keď si sa s tými duchmi zhováral, povedal si určité veci, napríklad: ‘Vy nie ste nijakí kresťania, ste svine.’ Povedal si ešte aj niečo iné?“

„Ó áno, dokonca mnoho, v myšlienkach. Tie slová som vyslovil v angličtine nie kvôli duchom – s tými som mohol komunikovať mentálne – ale preto, aby obeť, židovské dievča, rozumelo, ako som ich nazval. Teraz už chápeš? Pracoval som na obe strany.“

„O čom si ešte hovoril?“ pýtal som sa ďalej.

„Jeden z tých dvoch povedal: ‘Si kresťan. Čo ťa je po židoch? Sú to ne-kresťania, kresťanstva. My sme kresťania.’ Odvetil som: ‘Vy nie ste nijakí kresťania, nohami šliapete po všetkých kresťanských hodnotách!’“

‘Ale áno, sme kresťania!’ tvrdili za ťa.

Všimol som si, že v predošlom vtelení boli členmi fanatickej protestantskej sekty. Tak som oboch priviedol do takej situácie,“ pokračoval Daskalos, „v ktorej museli zistiť, že nielenže neboli nijakými kresťanmi, ale naozaj boli sviňami – tak ako duchovia, ktorých Ježiš vyhnal do stáda sviní, aby ich zničil.“

„Keď si vravel, že si ich vrhol do erebosu – mal si na mysli, že si vytvoril anjelských elementálov, ktorí ich tam odviekli?“

„Presne tak.“

„A aby si to urobil,“ pokračoval som, „musel si ich previesť cez ohňový živel, však?“

„Áno, samozrejme. A musel som prejsť cez oheň vedome aj ja, tak, aby som ich mohol uviesť do hypnotického stavu a obklopiť ich erebosom. Erebos, do ktorého sa dostali je trojitý. Po prvé je to éterický erebos, nemôžu ním preniknúť a dostať sa sem do hrubohmotnej sféry. Po druhé, je to psychický erebos, ten vytvorí presne také psychické okolnosti, aké potrebujú na vytriezvenie, čiže, na prebudenie toho, čo nazývame svedomím. Po tretie, je to noetický erebos, ten ich upokojí a vystaví ich pôsobeniu rozumu, takže si uvedomia hanebnosť svojho zmyšľania a konania. Keby som ich bol uvrhol do erebosu úplného zabudnutia, neboli by z toho mali vôbec nič. Umiestnil som ich do erebosu zabúdania určitých vecí a udalostí, ale náležitými okolnosťami ich udržiavam bdelých v tom zmysle, aby sa v nich mohol prejavíť vplyv svedomia. Nahradil som vibrácie nenávisť, antipatie a tak ďalej, vibráciami súcitu a – ak nie lásky, tak aspoň – tolerancie. Preto budú obaja pracovať prostredníctvom elementálov, ktorých som do nich poslal. Pozri, nešlo iba o to, pomôcť židovskému dievčaťu, ale aj obom nacitom. A tak som do nich nasadil elementála podobného treštajúcemu anjelovi, no netrešťať ich kvôli tomu, aby trestal, ale prebúdzajú ich do reality ich vlastnej situácie. Chápeš teraz, čo sa tam deje? V ich myšlienkach som ich spojil s elementálom, ktorý má vzhľadom na svoje vibrácie tri rozmery. Prvý rozmer – už som to povedal – je éterický. Nedovolí, aby si zase prisvojili ľudský organizmus, čo nastáva cez pečeň a slezinu. Tadiaľ vnikajú. V psychonoetickom erebose sa dostanú do zabudnutia iba určité udalosti, ale okolnosti nie.“

„Čo to znamená, Daskale?“ spýtal som sa.

„Inými slovami,“ povedal Daskalos rýchlo, „spomienka ‘som zlý, lebo som nenávidel, lebo som sa pokúsil zabiť, brzdiť a zničiť iných’ zostane. Okrem toho mali určité zážitky miest, mien, okolností a tak ďalej. V psychickom a noetickom erebose ich neberieme do úvahy a obrátíme úlohu. V myšlienkach sa teraz stanú namiesto prenasledovateľov prenasledovanými. Stanú sa tými, čo sa snažia brániť sa pred inými, lebo im chcú ublí-

žiť. Vidíš, jednoducho som vymenili uloženie. Napokon karma to robí vo dne v noci. Nepamätajú sa detailne, kto sú. Nepriamo však prežívajú zážitky druhý raz, ako dieťa, ktoré videlo v kine film a potom sa mu v noci sníva, že je jeho hrdinom a všeličo robí. Majú tam určité zážitky a zase sa prebúdzajú, bez toho, aby si pamätali osoby, o ktorých si mysleli, že nimi sú. Vieš Kyriako, pre ľudí je charakteristické stotožňovať sa s úlohou tých, ktorí sa im páčia alebo sa ich boja. V ich prípade som teda odstránil spomienku na to, že boli Nemcami bojujúcimi proti židom, tak, aby sa iné intenzívne nacionalistické myšlienky a pocity už nevyskytovali. Namiesto toho som do nich zasadil elementála, ktorý časom zmení prenasledovateľa na prenasledovaného. Prenasledovateľ nie je naozajstný, je to elementál. Preto ho nazývam rezistujúcim anjelom. Prebudí svedomie týchto ľudí, takže budú môcť rozlišovať dobré od zlého a rozvinúť si cit pre dobro. Tak pôsobí karma.“

„Potom sa mi zdá,“ dodal som, „že sú v akomsi očistci.“

„Tak je to. Vytvoril som okolnosti, ktoré ich zavedú do očistca, no ten si vytvorila sami. Boží zámer ich tam chce do viesť. Nevytváram za nich karma. Viedim ich iba za ruku a urýchľujem ich vstup do nimi vytvorenej situácie, kde majú žiť. Ak to budú pociťovať ako relatívne peklo alebo očistec, je to ich vec. Vytvorili si ho a iba sami sú zato zodpovední. Keby som im však bol dovolil ostať v dievčati, boli by nielenže zničili ju, ale aj sami by stratili drahocenný čas a ešte viac by boli zhoršili svoju karma. Veľmi pravdepodobne by boli do nešťastia uvrhli ešte mnoho iných ľudí.“

Niečo ti ale poviem: ani posadnutí ľudia nepatria medzi svätých, o ktorých sa predpokladá, že sú obľúbeným cieľom trýznenia takzvanými zlými. Neverím, že by komukol'vek mohol ublížiť niekto zlý, ak sám nemá v sebe čosi podobné. Chápeš už, čo sa deje?

Nikdy nesmieme odsudzovať ľudí, situácie alebo okolnosti. Miesto toho by sme mali zasiahnuť, aby sme zlo zmiernili a na jeho mieste by sme mali pripraviť okolnosti rozsvetujúce v ľudských srdciach chápanie dobra, ochotu pomáhať a tvorivosť, ktoré vystriedajú dovtedy panujúcu deštruktivnosť. Ktokoľ'vek pracuje v tejto oblasti, musí sa najprv zbaviť vlastných predstáv a pocitov o politike, náboženstve a sociálnych otázkach. Musí stáť vysoko nad takýmito problémami, aby mohol nestranne a objektívne ohodnotiť každý prípad – primerane vlastnej bytosti. Keby som napríklad uprednostňoval Nemcov a mal antipatiu voči židom, nemohol by som dievčaťu pomôcť. Ak totiž pociťujeme sympatiu alebo antipatiu voči jednej či druhej strane, musíme si vymýšľať rôzne rozumné odôvodnenia pre to, čo odsudzujeme alebo ospravedľňujeme. Vidíš, že naša práca bádateľov pravdy je veľmi mnohotvárna. Bojujeme proti čier-

nej mágii, vyháname zlých duchov, liečime, bojujeme proti skrivodlivosti, proti zlým elementálom, rozkladáme ich a nahrádzame ich dobrými. To všetko sú aspekty povinností neviditeľného pomocníka.“

„Daskale,“ spýtal som sa, „čo si robil vtedy, keď si červenou fixkou kreslil *šest'cipu hviezdu*?“

„Kreslil som *šest'cipu hviezdu*, lebo som sa rozhodol pre postup podľa židovskej kabaly. Vybral som si tak metódu vhodnú pre židovské dievča a aby mala na ňu zároveň najväčší vplyv. Samozrejme *šest'cipa hviezda* je aj naším symbolom.“

„Ale čo sa presne stalo, keď si kreslil čiary?“ pýtal som sa ďalej.

„Nezbadal si to? Hovoril som buď v myšlienkach alebo slovami. Najprv som sa usiloval duchov chytiť a umiestniť ich tam, kde som ich chcel mať. Potom som ich dal do symbolického priestorového väzenia, takže nemohli reagovať. Ako vieš, priestor existuje len pre hrubohmotné telo. Ako je to však s psychonotickým telom? Na týchto úrovniach existuje priestor iba ako zmysel a pojem. Preto som vybudoval symbolické väzenie a zavrel som ich doň. Keď som ich vyhnal z dievčaťa a umiestnil ich tam, kde som chcel, spálil som *šest'cipu hviezdu*, aby som ich oslobodil a vrhol do Erebusu. A zase som to musel urobiť pomocou ohňového živla, aby toto mnou vytvorené symbolické väzenie nezostalo v hrubohmotnej rovine. Kabala je pochopiteľne veľmi zložitá. Napríklad v egyptskej kabale treba postupovať zase inak. To isté platí pre kresťanskú kabalu.“

„Daskale,“ poznamenal som, „zdá sa, že iba veľmi málo ľudí je schopných urobiť to, čo si nedávno urobil so židovským dievčaťom. Predpokladajme, že by nikdy nebola prišla za tebou. Znamenalo by to, že by sa nikdy nevyliečila?“

„Nie. V Izraeli sú rabíni, ktorí by jej vedeli tiež pomôcť.“

„V ten deň si sa teda stal riadnym židovským rabinom,“ konštatoval som.

„Dá sa to aj tak povedať. Nemôžeme pomôcť nikomu, kým najprv nie sme ako on. Ako si si všimol, poprosil som ju, aby sa so mnou modlila po hebrejsky. To, že som kresťan nemá pritom nijaký význam. Keby som použil kresťanské symboly a modlitby, nebola by ich prijala. Nebola by to pochopila. A jej vibrácie, prispôbené panhebrejskému spôsobu uvažovania, by neboli vpustili elementálov, ktorých som pre ňu vytvoril. Preto sme museli začať so '*šalom alechem*', znamená to 'pokoj s tebou'. Možno si zbadal, že všetky tri ženy sa prekvapili, keď ma počuli vraviť hebrejské slová.“

So '*šalom alechem*' sami podarilo viesť pokoj medzi tri ženy na jednej strane a duchov Nemcov na strane druhej. Z akýchsi príčin karma zviedla

dokopy Nemcov a židov. Chcel som vzťahu na oboch stranách zosúladiť. Chcel som tých nepriateľských duchov vyťahnuť z dievčaťa, a najprv ich izolovať, ale k tomu som musel zaistiť, aby sa židovské ženy samy nestali nepriateľskými útočníčkami. Chápeš už, čo sa dialo?

Keby bolo dievča bývalo kresťankou, použil by som kríž a kruh. Mohol som vziať aj šesťcípú hviezdu a na jej tri horné cípy umiestniť kríže. V tomto prípade som kríže nepoužil, aby židovky nereagovali odmieta-vo. Teraz budeš chcieť vedieť, prečo dávame na Dávidovu hviezdu kríže. V šesťcípej hviezde symbolizuje najvyšší trojuholník Absolútno. Obasusediace trojuholníky, respektíve cípy sú Duch Svätý a Kristus-Logos. Tri spodné trojuholníky znázorňujú zostup nižších ja do hmoty.“

Daskalos potom podrobne rozprával o rozdieloch medzi rôznymi kabalami, nakoniec sa náš rozhovor krútil okolo talizmanov. Spomenul som, že všetci prítomní, i ja sám, sme boli prekvapení, keď 'uvidel' talizman židovského dievčaťa. Odvetil, že ho uvidel vo chvíli, keď na ňu pozrel. „Ale,“ pokračoval Daskalos, „nebol to veľmi silný talizman. Bol ako štít iba čiastočne chrániaci oblasť hrude. Čo však so zvyškom tela? Talizmany, ktoré zhotovujeme my, sú celkovou ochranou a neochraňujú iba celé fyzické telo, ale aj psychické a noetické. Taký talizman je ako skafander chrániaci celé telo. Tomu hovorím naozajstný talizman. Také zvykli zhotovovať starí Egypťania.“

Náš rozhovor sa skončil, keď prišiel Loizos. Daskalos mi oznámil, že s ním musí ísť do nemocnice, navštíviť niekoľko pacientov. Sľúbil mi, že budeme v našom rozhovore o posadnutosti pokračovať inokedy, lebo táto téma je naozaj nevyčerpatel'ná.

„Kyriako,“ povedal Daskalos so smiechom, „zvyšok svojho života môžeš stráviť písaním kníh o týchto veciach.“

3.

Elementáli

Iacovos mi skoro ráno zavola a povedal, že by mi rád porozprával, ako sa stal členom Daskalovho užšieho krúžku. Bol jedným z jeho najbližších žiakov a majster ho pripravoval za svojho nasledníka. Viac ráz som Daskalovi vyjadril svoje želanie stretnúť sa s ním a porozprávať sa o jeho živote, ale bolo ťažké zastihnúť ho. Prešli tri týždne odkedy som ho videl naposledy, veľmi som sa teda tešil, že sa ozval. Napriek svojej mladosti vedel nezvyčajne veľa o Daskalovom učení. Najdôležitejšie pre mňa však bolo, že bol jedným z Daskalových najmilších žiakov, a predpokladal som, že prostredníctvom tohto mladého adepta by som mohol získať ešte ľahší prístup k majstrovi. V priebehu času sa oba predpoklady potvrdili.

Daskalos sa raz zmienil o tom, že Iacovos počas tureckej invázie v roku 1974 zajali Turci a päť mesiacov strávil v Turecku. V tom čase preukázal obrovskú odvahu, a hoci mal iba štrnásť rokov, bol pre svojich spoznajatcov vzorom a dodával im sily. Mal vo zvyku postaviť sa pred stráže, aby im zahatal cestu, keď prichádzali týrať jeho spoluväzňov. Dôsledkom jeho zákroku bolo, že ho hrozne zbili. Jednému zo strážnikov, čo ho bili vraj povedal: „Biješ len sám seba, ibaže o tom nevieš.“ Daskalos povedal, že jedným z neviditeľných pomocníkov, pomáhajúcich Iacovosovi v období jeho útrap, bol sufistický majster „brat Izmail“, vo svojej poslednej inkarnácii žil ako Turek.

Iacovos mi o svojom vzťahu k Daskalovi rozprával v miestnej kaviarni: začal sa, keď Daskalos vyliečil Iacovosovmu otcovi rakovinový nádor na šiji. Odvtedy sa stal jedným z najbližších Daskalových žiakov. Jeho psychonoetické schopnosti sa začali rozvíjať už predtým, ako ho odviekli do Turecka. Pomocou jasnovidectva a exomatózy udržiaval odtiaľ

spojenie s Daskalosom a informoval svojich spoluvážňov o udalostiach na Cypre.

„Vieš,“ povedal Iacovos, „keď som prvý raz vedome opustil svoje telo, bol som dosť zmätený. Dostal som sa do bodu, keď som si nebol istý, ktorý svet je skutočnejší – či ten, kde sa zdržiavame teraz, alebo rôzne psychonoetické sféry, v ktorých som sa nachádzal počas exomatózy. Neskôr som sa naučil, že nielen tento svet, ale aj psychonoetické sféry sú koniec koncov ilúzie a že skutočnosť sa nachádza mimo všetkých svetov.“

Iacovosov zážitok mi pripomenul čínsky klasický príbeh Čuang c' a. Raz ráno sa zobudil veľmi zmätený. Snívalo sa mu, že je motýľ. Nebol si však istý, či sa mu iba snívalo, že je motýľ, alebo či bol skutočne motýľom a snívalo sa mu, že je Čuang c'. Je možné, že Čuang c' a Iacovos mali podobné zážitky?

Iacovos mi ďalej rozprával, že na lodi cestou do Turecka mu prišli na um spomienky na podobné zážitky z minulého života. „Kým ostatní zajatci nariekali a bedákali, ja som zrazu zažil, ako ku mne prichádza Logos v podobe bieleho svetla a cítil som sa naplnený hlbokým pokojom.“

„Stretol si sa ešte niekedy s Logom?“ spýtal som sa.

„Áno, krátko pred tým, ako som mal byť zasvätený a prijatý do Daskalovho užšieho krúžku.“

„Stalo sa to vo sne?“

„Nie. Nespál som, keď sa Kristus predom mnou zjavil vo vízii. Od tej chvíle som dokázal chápať určité veci v svojom živote.“

„A čo ti vyjavil?“ spýtal som sa, no všimol som si, že Iacovos váha.

„Stál predom mnou,“ povedal mi tichým, smutným hlasom, „a ukázal mi jazyvy na rukách po ukrižovaní.“

„Čo to pre teba znamenalo?“ vyzvedal som.

„Že aj ja musím vo svojom živote nosiť kríž,“ povedal Iacovos pokorne. Cítil som, že o tom viac nechce povedať a zmenil som tému. Dohodli sme sa, že na druhý deň sa stretieme v Strovolose, počas Daskalovej plánovanej prednášky.

K Daskalosovi som prišiel dávno pred hodinou zrazu. Pred oficiálnym začiatkom stretnutia žiakov sedával Daskalos väčšinou s niekoľkými zo svojich najbližších a nenútené diskutoval o množstve tém, počnúc miestnou politikou až k najrôznejším technikám odobratia sa na cesty mimo tela. Keď som prišiel, Daskalos práve obedoval s Iacovosom a Kostasom. Aj Kostas patrila k najužšiemu kruhu okolo Daskalosa. Bol to štyridsaťročný inžinier. Našiel som ich uprostred diskusie o antických Grékoch. Zdvorilo som odmietol ich naliehavé pozývanie k obedu, ale o to radšej som sa vrhol do ich debaty. Daskalos sa pozastavoval nad prílišnou

horlivosťou antických mystikov, akou strážili svoje „tajomstvá“. „Mali sa radšej pokúsiť vychovávať ľudí, najmä filozofov,“ povedal dôrazne, „namiesto toho, že si poznanie egoisticky ponechali pre seba.“

„A le Daskale, a čo Platón?“ namietol som. „Pokiaľ viem, mal predsa do činenia s eleuzinskými mystériami. Mnohé z toho, čo vravíš o vyššom noetickom svete mi pripomína Platónov svet myšlienok.“

„Existuje síce istá podobnosť, ale naše učenia nie sú celkom rovnaké. Mimochoďom Platón nemal nič spoločné s eleuzinskými mystériami.“

„Niektoré pramene to však tvrdia,“ poznamenal som.

„Mýlia sa. Platón šiel do Egypta a bol zasvätený do egyptských mystérií. Takto prišiel aj ku svojmu menu Platón.“

„Nerozumiem, čo tým myslíš,“ priznal som. V škole som sa učil, že ho tak volali, pretože mal široký hrudný kôš. Meno Blaton (Platón) bolo údajne odvodené z gréckeho slova znamenajúceho „široký“ alebo „širokoplečný“.

„To je z historického hľadiska nezmysel,“ napomenul ma Daskalos. „Jeho meno sa odvodzuje od slova Baal – to znamená boh – a Aton; v starom Egypte to znamenalo 'neviditeľný boh'. Baalaton sa spojilo do Blatona a napokon sa zachovalo ako Plato alebo Platón.“ Nakoniec nás Daskalos prekvapil podobnou analýzou mena iného starogréckeho mučrca: Pytagora. Podľa Daskalosa myšlienku o reinkarnácii priniesol do Grécka on.

„Pytagoras cestoval do Indie a bol zasvätený do orientálnej mystiky. Vybral si meno podľa sanskritského slova, ktoré značilo 'zasvätený do chrámu'.“

Podotkol som, že takúto interpretáciu mien antických filozofov by podaktorí súčasní učenici prijali pravdepodobne vraštením čela. Daskalos to ani najmenej netrápilo. Tvrdil, že jeho informácia sa zakladá na 'análoch akáše' a nie na vysvetleniach historikov. Objasnil, že anály akáše sú iba iným výrazom pre univerzálnu pamäť: čokoľvek je, bolo a bude, sa ukladá do tohto univerzálného superpočítača. Ale okrem toho už každý jednotlivý atóm obsahuje celé poznanie kozmu. Preto koncentráciou na jeden jediný atóm možno získať informácie o tom, čo bolo alebo čo sa udialo kedykoľvek v dávnej minulosti. Dá sa to dosiahnuť tak, že sa ponoríme do analóv akáše – ako keď vedec hľadá informácie v knižnici. Ale rovnako ako vedec aj mystik musí mať najprv vedomosti o tom, čo chce vyskúmať. Inak nebude môcť nadobudnúť ďalšie informácie. Ak napríklad študujeme anály akáše, aby sme našli informácie o prírodných vedách v devätnástom storočí, najskôr je nevyhnutné mať poznatky o prírodných vedách.

„Som rád,“ povedal som žartujúc, „že v poriadku sveta je miesto ešte aj pre bežné poznanie. Inak by bolo úplným nezmyslom chodiť na univerzity a čítať knihy.“

Keď som to povedal, pred dverami zastal biely mercedes. Vystúpil z neho vysoký, šedivý muž s krotkým pohľadom a pomalými krokmi vošiel do domu. Daskalosovi sa rozziarili oči.

„Teofani, čo ťa priviedlo do Nikózie?“ Všetci traja muži sa tešili, ževidia nového host'a. Musel mať približne rovnaký vek ako Daskalos, asi šesťdesiat rokov.

„Kyriako,“ povedal Daskalos, „a teraz ti predstavujem Teofanisa, 'mága z Pafosu'.“ Potriasli sme si ruky, vyjadril som svoju radosť, že ho spoznávam a spomenul som, že som už o ňom veľa počul od Daskalosa a Iacovosa.

Teofanis je zrejme Daskalosovým najstarším žiakom a priateľom; ich styk trval vyše štyridsať rokov. Pochádzal z Pafosu, prístavného mesta na juhozápade ostrova, vzdialeného od Nikózie 160 kilometrov. Pafos je miesto, kde zatkli a zbičovali svätého Pavla, lebo kázal pohanom o kresťanstve. Obyvatelia Pafosu boli známi ako vrúcní ctiteľia bohyně Afrodity.

Teofanis mal tiež povest' liečiteľa – aj on mal svojich žiakov – ale zároveň bol aj členom Daskalosovho užšieho krúžku. Za dlhý čas sa medzi oboma – teraz už starými mužmi – vytvorilo pevné priateľstvo. Teofanis, ako mi povedali, veľmi lipol na Daskalosovi. Ale na rozdiel od Daskalosa, ktorý bol veľmi svieži, aktívny a oduševnený, Teofanis bol tichý človek a rozprával iba vtedy, keď ho oslovili. Neskôr som sa dozvedel, že sa nikdy neoženil. Keď mal asi dvadsaťpäť rokov, bol zasnúbený s istou dievčinou a nadovšetko ju miloval, no umrela ešte pred svadbou na tuberkulózu. Teofanis sa z tejto straty nikdy celkom nespamätal a rozhodol sa ostať verný jej pamiatke. Svoj život zasvätil liečiteľstvu a svojmu povolaniu. Mal vysoké postavenie vo vedení družstevného hnutia. Bola to natoľko dobre rozvinutá a na Cypre udomácnená inštitúcia, že často slúžila ako vzor pre rozvoj iných spoločností.

Počas rozhovoru sa Teofanis spýtal, či Daskalos zamýšľal v lete odísť do Grécka. Daskalos trávil každé leto niekoľko týždňov v Aténach a svojím tamojším žiakom dával rýchlokurzy. Zvyšok roka im posielal magnetofónové pásky. Vynález kazetového magnetofónu, vravel Daskalos, mu podstatne uľahčil prácu. Teraz mohol obsiahnuť omnoho väčší počet ľudí.

„Vezmem si desať dní dovolenky a pôjdem s tebou,“ povedal Teofanis.
„Výborne – ale musíme ísť loďou.“

Daskalos sa obrátil ku mne a poznamenal, že Teofanis sa obáva cestovania loďou. Jeho žalúdok sa nevedel prispôbiť morskému vlneniu.

„Ale,“ dodal Daskalos, „nemusi si robiť starosti s morskou nemocou. Zabezpečíme, aby sa vlny vyhladili a aby jeho výsosť mohla vychutnávať príjemnú cestu.“

Mysel som si, že Daskalos buď žartuje, alebo rozpráva obrazne. Bol to však omyl. Myslel to úplne vážne, aj keď bola s jeho poznámkou spojená veľká dávka ironie.

„Dúfam, že budeš môcť upokojiť more tak, ako keď sme cestovali do Tinosu,“ odvetil Teofanis, keď si všimol môj neveriacky pohľad. Raz v lete, pokračoval Teofanis, sa s Daskalosom vydali na plachtenci na púť ku gréckemu ostrovu Tinos, známemu svojou nádhernou ikonou Panny Márie. Takisto známe je more okolo Tinosu svojím vlnobitím. Teofanis rozprával, že Daskalos použil svoje zvláštne schopnosti a upokojil vlny. Keď pristáli, rybári a námorníci sa zadivilí nečakanému utišeniu mora.

„Ako si to urobil?“ spýtal som sa.

„Jednoducho som chcel, aby sa more upokojilo v záujme môjho priateľa Teofanisa – a more poslúchlo,“ odvetil Daskalos vážne.

„Ale ako si to urobil?“ spýtal som sa znovu.

„To je typické: dávaš mi vždy tú istú otázku. Ako si urobil to, ako si urobil ono. Predstav si, že máš pred sebou Paganinino i s husľami a pýtaš sa ho:

‘Pán Paganini, ako hráte na husľach?’ Akú odpoveď by ti asi dal? Myslíš, že by ti vedel vysvetliť, ako hrá na svojom nástroji? U mňa je to tak isto. Jednoducho to robím, ale nepýtaj sa ma ako. Nevieť ti to vysvetliť.“

Nad takými javmi by sme sa nemali pohoršovať. Stoja za nimi sily ukryté v každom človeku. Veď aj Ježiš upokojil more a vyhladil vlny. Keďže v každom človeku sa nachádza Kristus-Logos, potenciálne disponuje každá ľudská bytosť takými silami.

Boli už štyri hodiny popoludní, Daskalosovi žiaci sa zhromaždili v stoe a čakali na plánovanú prednášku ich majstra. Náš rozhovor sme ukončili krátkou odbočkou do súčasného chaosu miestnej politiky. Zdalo sa, že na Cypre sa nikto nemohol vyhnúť diskusii o politickej situácii. Bola ústrednou témou mladých i starých. Vzhľadom na okupačné sily na severe nabudela politika priam existenčný význam.

Témou Daskalosovej prednášky boli elementáli. Na začiatku zhrnul myšlienky z predchádzajúcich stretnutí. Jeho pedagogickou metódou bolo pravidelné opakovanie obsahu predchádzajúcich lekcii, až kým jeho žiaci ich obsah úplne nepochopili. Tvrdil, že elementáli majú svoj vlastný život, ako každá iná živá bytosť; môžu existovať nezávisle od

svojho tvorcu, čiže od človeka, ktorý ich vyslal. Každá myšlienka a každý niekým vyžarovaný pocit je elementál. Potom vyhlásil, že sú dva druhy elementálov: vytváraní podvedome – nazýval ich elementálmi „túžobných myšlienok“ – a vytváraní vedome; tých nazýval elementálmi „myšlienkových túžob“.

Jedinec, pokračoval ďalej, môže prostredníctvom myšlienok a pocitov vyslať vibrácie. Spôsob, ako človek vibruje, určuje typ a kvalitu vytváraného elementálu. Ak človek vibruje v prvom rade cez svoje pocity, je pod vplyvom emócií a túžob; myslenie hrá iba vedľajšiu úlohu. Tak sa vytvárajú elementáli túžobných myšlienok. Ak je človek pod vplyvom myslenia, vytvára elementálov z noetickej substancie a naučí sa ovládať silu obraznej predstavivosti. Bádateľ pravdy by mal nacvičovať vytváranie silných a dobrých elementálov vybudovaných zo silných myšlienok, pričom túžby, žiadostivosť a city zaberajú vedľajšie miesto. Takito elementáli myšlienkových túžob žijú dlhšie, sú silnejší a majú predpoklady splniť úlohu, pre ktorú boli vytvorení, oveľa rýchlejšie.

Elementáli túžobných myšlienok sú charakteristickí pre bežných ľudí, ktorí nevedia chápať správanie myslenia a túžob. A preto sa často stávajú obeťami elementálov vytvorených nimi samými. Podľa prírodného zákona sa vytvoreni a vyslaní elementáli musia raz vrátiť do podvedomia svojho tvorcu. Z hĺbiny jeho spomienok vystúpia na povrch vedomia, aby získali novú energiu, a zase sa stiahnu späť. Tento kolobeh sa opakuje dovtedy, kým sa takému elementálovi nepodarí zotrvať v oblasti podvedomia človeka trvalejšie. Tam čerpá energiu z éterického dvojníka človeka a takto si predlžuje život. Tak sa vytvárajú návyky, vášne a posadnutosti ako fajčenie, hry a pitie.

Sklon elementálov vracat' sa k svojmu pôvodcovi umožňuje zákon karmy. Človek je tak skôr či neskôr konfrontovaný s elementálmi, ktorých vytvára vedome alebo podvedome. Raz mi Daskalos vravel, že elementáli veľmi silných túžob sa vracajú k svojmu tvorcu a môžu si vynútiť uskutočnenie svojho obsahu, svojho cieľa vtedy, keď si to človek želá najmenej. Daskalos povedal, že v jednej zo svojich minulých inkarnácií v renesančnom Taliansku bol priam posadnutý myšlienkou vynájsť tlačiarenský stroj. Viedlo to k tomu, že svoj terajší život musel stráviť ako sadzač v štátnej tlačiarňi.

Naša dnešná osobnosť, pokračoval Daskalos, a okolnosti za akých žijeme, sú súhnom všetkých elementálov, akých sme vytvorili, odkedy sme zostúpili do trojrozmerného sveta a dostali sme sa do kolobehu inkarnácií.

Elementáli sa skladajú presne z tej istej substancie ako osobností a ves-

míry vo všeobecnosti, čiže z éterickej látky noetickeho, psychického a hrubohmotného sveta.

Kým asi tridsať poslucháčov pozorne počúvalo výklad, Daskalos povedal: „Preskúmame postup vytvárania elementála. Pochopíte ma, keď poviem, že žiadny človek si nedokáže želať niečo, kým sa nepresvedčí o existencii tohto niečoho. Keď napríklad vidím nejaký predmet, znamená to, že na jeho povrch dopadajú éterické vibrácie svetla a odovzdávajú do môjho oka obrazy a tvary. Tieto obrazy dráždia zrakový nerv, ten ich vedie ďalej do mozgu a tam sú vnímané ako 'videnie'. Predpokladajme, že vidím predmet pokladaný ľuďmi za cenný, povedzme briliantový náhrdelník. Prostredníctvom videnia si uvedomím existenciu tohto predmetu. Uvažujme ďalej, že som človek silno túžiaci vlastniť briliantové náhrdelníky. Čo sa stane? Okolo obrazu náhrdelníka sa nahromadí psychická hmota. Vznikne silná túžba. Áno, zrod silnej túžby umožňuje psychická hmota, nasledujú ju myšlienky, ako ju uspokojíť – v tomto prípade: ako sa dostať k náhrdelníku. Okolo predmetu vznikne celý rad elementálov. Ich konečným cieľom je nadobudnutie tohto predmetu osobou, ktorá ich vyslala. Samotné postrehnutie existencie predmetu a túžba spoznať alebo vlastniť ho ešte nestačia. Aby mohol vzniknúť elementál, musia nasledovať aj myšlienky. Jedinec začne podvedomý proces obrazného predstavovania.

Predstavme si, že vezmeme túto osobu na miesto vzdialené od výtúžebného briliantového náhrdelníka a poprosíme ju, aby si naň spomenula. Veľmi pravdepodobne si bude vedieť dopodrobna spomenúť na výtúžebný cieľ. Iný človek, hoci videl ten istý predmet, ale nezapôsobil naňho, bude mať značné problémy tak presne si oživiť v myšlienkach obraz videného. K vytváraniu obrazov skladajúcich sa z noetickej hmoty nás preto privádzajú koncentrácia a túžba. Lebo myslenie veru nie je nič iné ako kondenzácia, čiže zahustenie noetickej hmoty. Predmet začíname vidieť prostredníctvom noetickeho svetla. A teraz zbystrite pozornosť: Čo je však skutočné vlastníctvo? Je to vlastníctvo predmetov zvyčajne označovaných ako skutočné, alebo ide o vlastníctvo z elementálov, ktorých sme si vytvorili? Predpokladajme, že vlastnime cenný predmet a zatvoríme ho do trezoru. Elementál tohto predmetu je v našom vnútri, je našou súčasťou. Existuje v hĺbkach našich spomienok a môžeme ho kedykoľvek vyzdvihnúť na povrch nášho vedomia. Patrí nám. A predsa sa nám zdá, že nie je skutočný. Ale keď si ho nevieme pripomenúť v pamäti – ako by sme sa mali dozvedieť o materiálnom predmete v trezore? Popremýšľajte o tom.

Dovoľte, aby som to vyjadril aj ináč. Predstavme si, že veľmi bohatý

človek vie, že má v tajom trezore niektoré cenných predmetov a utrpí stratu pamäti. Všetko mu z pamäti vypadne a rozplynie sa, stratí sa. Čo myslíte, akú hodnotu budú mať predmety, čo mu vypadli z mysle? Nijakú. Čo je teda skutočným zdrojom hodnoty vecí? Premýšľajte starostlivo o týchto bodoch, musíte sa tým ešte zaoberať ďalej. Inak nepreniknete do podstaty života a nebudete môcť život pochopiť. Ved' čo iné je v skutočnosti život, ak nie prijímanie a vykladanie dojmov? Pomyslite len na svet okolo vás! Môžete ho vnímať bez elementálov?

Teraz ste museli zistiť, že či svet vnímame ako dobrý alebo zlý, závisí to od druhu elementálov, akých si vytvárame a vysielame. Nič, vôbec nič nemá v trojrozmernom svete hodnotu, ak to nemá hodnotu aj v nás. To, čo má hodnotu v nás, prepožičiava hodnotu všetkému, čo je mimo nás. Napríklad čo znamená pojem "nezáujem"? Ak predmet mimo nás nemá svoj zrkadlový obraz v našom vnútri, nemá nijakú hodnotu. Odkiaľ pochádza táto vlastnosť? Z predmetu alebo z nášho vnútra? *Všetko je v nás.*

Daskalos na chvíľu zmlkol a potom pokračoval v rozprávaní o vzhľade elementálov, presnejšie povedané o tom, ako vníma elementálov jasnovidec ako on.

„Keď sa vytvorí elementál, jeho obraz sa zjaví nad koreňom nosa, v čakre nachádzajúcej sa medzi obočím. Jasnovidec spozoruje, že má najprv tvar špendlíkovej hlavičky. Akonáhle sa vyčlení z éterického dvojníka človeka, začne naberať svoju prirodzenú veľkosť a podobu. Potom sa pohybuje ďalej v psychických svetoch a začne kolobeh. Jeho rozsah závisí od sily a intenzity základnej túžby. Potom sa elementál vráti k svojmu tvorovi. Pritom preniká do jeho psychického tela, ale nie na tom istom mieste, kde ho opustil. Vstúpi cez inú čakru, a síce nad stredom našej hlavy.

Tvar elementálu závisí od jeho typu. Môže to byť vytúžený dom, bicykel, auto, alebo niečo iné. To sú príklady konkrétnych obrazov túžobných myšlienok, ktoré v podvedomí zotrávajú pomerne krátko. Je to tak preto, lebo elementáli, ako som už povedal, hľadáajú možnosť nového života – rovnako ako embryo hľadá potravu. Elementál sa teda opäť zjaví v čakre medzi obočím a hľadá východ. V psychickom tele človeka zase nastanú náležité vibrácie. Človek si spomenie a jeho túžba zosilnie. Elementál sa znovu uvoľní a pustí sa po svojej cyklickej dráhe. Obyčajný človek si tento dej ani nevšimne. Elementál má sklon ovládnuť ho. Môže získať takú moc, že človek nad ním stráca kontrolu. V takom prípade sa stane človek otrokom svojich túžob a tie sa zavše stávajú také silné, že môže skončiť v blázninci. Elementál môže pohlcovať toľko éterickej substancie svojho tvorca, že sa dokonca môže doslovne zhmotniť. O takýchto nesťastných možnostiach vývoja predbežne nebudeme dnes rozprávať.

Ako je to však s chorobnými okolnosťami, bezprostrednými následkami nášho egoizmu, ako je napríklad zlosť, vystatovačnosť, nenávisť, urážlivosť, chvastúnstvo a podobne? Títo elementáli vznikajú rovnako ako ostatní. Nezabúdajte, že už egoizmus sám o sebe je elementál, ktorý už nabral podobu v sebavedomej osobnosti. Je výsledkom opakovania mnohých elementálov. Je taký citlivý, že najmenšia provokácia ho dá do pohybu. Egoizmus môže zase vytvoriť množstvo elementálov. Zo skúsenosti napríklad vieme, že ak má človek zlé a nenávisťné myšlienky proti inému človeku, nadobúdajú vytváraní elementáli podobu hadov rôznych temných farieb; vo všeobecnosti majú odpove zelenú farbu. Vychádzajú na povrch tela pri čakre srdca alebo medzi obočím. Pohybujú sa smerom k osobe, proti ktorej vedome alebo podvedome vysielame náležité myšlienky a vešajú sa na jej auru. Zavše sú títo elementáli takí veľkí a silní ako anakonda a keď sa k nám vrátia, cítíme, ako sa nám zovrie srdce.

Zamysleli ste sa niekedy nad tým, koľko takých elementálov sa vytvorí denne na svete? Keby ľudia videli podobu nimi vysielaných elementálov, na smrť by sa vystrašili. Zvyčajne sa to nazýva uhrančivý pohľad.

Videl som raz obraz muža priznávajúceho svoje hriechy. Boli tam vyobrazené hady, vychádzajúce z jeho úst. Neverte, že to bola iba umelcová fantázia! Jasnovidec dokáže tieto hady naozaj vidieť. Vidate takýchto elementálov, keď k vám prichádzajú v spánku a povedzte, nevyľakajú vás? Bud' vám ich niekto poslal – alebo sú to vaše vlastné výtvory. Možné je aj to, že ste ich v spánku priniesli so sebou z množstva elementálov zdržiavajúcich sa a pohybujúcich sa v éterickom svete. Elementáli túžobných myšlienok majú podobu, moc a vlastný život. Môžu to byť hady, medvede a iné zvieratá. Deti ich v spánku vídajú veľmi často a majú potom ťažké sny.“

Daskalos vysvetlil, že brány k vnímaniu takýchto elementálov môže zotvoriť vhodnou autosugesciou alebo modlitbou pred spánkom. „Pokoľ môžete nájsť aj tak, že vysielame láskyplné myšlienky, najmä tým, čo nás nemajú radi. Takto ich odzbrojíme. Potom nám už nemôžu posielat' elementálov prenasledujúcich nás v spánku.“

„Daskale,“ prerušil som ho, „prečo vyzierajú elementáli nenávisť a žiarlivosť práve ako hady, a nie inak? Je vonkajšia podoba elementála predurčená jeho druhom?“

„Elementáli nenávisť a žiarlivosť vyzierajú ako hady preto, lebo v našej kultúrnej oblasti máme tento druh asociácií. Na samých hadoch nie je nič zlého a (v tejto súvislosti) ani na žiadnom inom zvierati. To, ako sa nám elementál zjaví, závisí od reči človeka a od miesta, z ktorého pochádza. Elementáli sú psychonoetické energetické náboje a môžu naberať akú-

koľvek podobu, podľa toho, kto ich vytvára. Jasnovidec ich môže vidieť v tvare zhodnom s jeho vlastným asocičným pozadím.“

„To teda znamená,“ pokračoval som, „že jasnovidec z inej kultúrnej oblasti bude vnímať tých istých elementálov povedzme ako kojotov namiesto hadov?“

„Presne tak. Ale obaja budú vidieť to isté príčinné spojenie medzi premetnutými elementálmi a ich dôsledkami.“

„Daskale,“ spýtal sa muž v strednom veku, „ako môžeme rozložiť a neutralizovať elementálov, ktorých sme vytvorili podvedome sami?“

„Musíš vedieť,“ odvetil Daskalos, „že moc a podoba elementálov sa nerozplynie skôr, kým nespĺnili úlohu, na akú boli vytvorení. Z toho dôvodu musíme byť pripravení niesť následky našich myšlienok a činov. Elementál nás bude volať na zodpovednosť nielen v tomto živote, ale aj v neskorších inkarnáciách. Tvorca elementálov bude preto skôr či neskôr stáť zoči-voči elementálom, ktorých sám vytvoril.“

Možno si kladiete otázku, či sa dnes môžeme vyhnúť vplyvu elementálov, ktorých sme vytvorili v minulosti. Áno, ale iba za predpokladu, že použijeme rovnakú silu s akou sme vystrojili pôvodných elementálov. Potrebuje však na to múdrosť a vnútornú túžbu napraviť chyby minulosti. Vplyvu starých elementálov môžeme odolávať alebo im môžeme podľahnúť – tým, že vytvoríme podobných elementálov alebo pretvoríme starých.“

„Ako môžeme,“ spýtal sa ktosi, „bojovať proti elementálom fajčenia alebo pitia? Znamená to, že sa máme vyhýbať okolnostiam, kde ľudia fajčia alebo pijú?“

„V prvom rade: proti takým elementálom nesmieme bojovať. Tento nepriateľ je neviditeľný, určite vás premôže. Tým, že sa pustíte do účinného boja proti elementálom, iba mu dodáte viac energie. Moc elementála neutralizujeme tak, že si ho nevšímame.“

Poviem vám príklad: V našej dnešnej spoločnosti vidíme veľmi veľa ľudí fanaticky sa hádať o politike. Každodenné politické boje často vedú k rozpadu rodín. Sú to hrozné veci, robia z ľudí bláznov. Poznám niekoho, kto sa viac ráz pokúšal neúspešne vyhnúť politickým škriepkam. Akosi sa mu vždy podarilo nechať sa vťahnuť do politických škriepok, až sa triasol od zlosti. „Už nevydržím počúvať také reči“ priznal sa mi.

Ako vidíte, elementál sebaľásky mal nad ním veľkú moc. Chcel sa chvastať, chcel dokázať, že vie viac ako iní, a chcel im nanútiť svoje násebaanalýzy. Vysvetlil som mu, že ide uňho o osobnú slabosť a môže ju prekonať sebaanalýzou. Poradil som mu, aby viac nebojoval proti svojej túžbe, ale aby sa vedome pokúsil správať inak. „Zajtra,“ navrhol som mu, „až pôjdeš

do práce a tvoji kolegovia začnú svoje politické hádky, budeš veľmi pravdepodobne túžiť zúčastniť sa na nich. Pokús sa však spomenúť si v tej chvíli, že sa musíš vyvarovať straty sebaovládania. Elementál v tebe ľa bude nútiť zasiahnúť do debaty, aby si dokázal svoje vedomosti a svoju múdrosť. Počúvaj dobre, posudzuj a zvažuj argumenty kolegov, ale nepovedz nič.“

„Nie je však lepšie odísť?“ spýtal sa.

„Nie,“ odvetil som, „ak iba utečieš, nič tým nezískáš.“

Ako ináč, padlo mu zaťažko vykonať toto cvičenie. Najskôr nedokázal odolať pokušeniu. Ale večer si premyslel spôsob svojho konania. Po troch či štyroch pokusoch zvládol svoj problém. Jedného dňa ku mne prišiel a d'akoval mi, že som mu pomohol získať späť priateľov.

Ľahostajnosťou odnímete elementálovi silu a neutralizujete ho. Potom sa buď rozplynie, alebo sa bude ďalej vznášať v éterickom svete, odkiaľ ho môže vziať so sebou niekto iný. Keď sa duchovne rozvíjame ďalej, čoraz lepšie spoznávame našu zodpovednosť za útrapy našich blížnych, spôsobené elementálmi zanechanými v éterickom svete. Chápete už, prečo Kristus povedal: „Nesúďte, aby ste neboli súdení“? Lebo budete súdení vsvojím vlastným vnútorným ja. Vytvorili ste elementálov bez ohľadu na to, či ste okolnosť, ktorá vás privedla k ich vytvoreniu, prekonalí a nechali za sebou.

Úpenlivo vás prosím: nestarajte sa o to, ako vás posudzujú, alebo ako o vás zmyšľajú iní. Rešpektujte iba úsudok svojho vnútorného ja.

Ktosi sa ma raz pýtal, či sa bojím Boha. Povedal som, že nie; milujem Boha a snažím sa byť hoden jeho lásky. A ako je to s ľuďmi okolo teba, spýtal sa potom. Nie, odvetil som, nevytváram si o nich nijaký úsudok a čo si myslia o mne oni, to mi je ľahostajné. Nebojíš sa teda vôbec ničoho? Bojím sa sám seba, lebo seba nemôžem oklamať. Keď si sadnem meditovať a k sebaanalýze, moje vnútorné ja sa pýta:

„Čo si povedal? Čo si vykonal? Čo si mal urobiť a neurobil si?“

Ak začneme počúvať svoje vnútorné ja, sme na správnej ceste. Už nebudeme vytvárať zlych elementálov vznášajúcich sa v éterických sférach a trápiajúcich ľudí okolo nás.

Bádateľ pravdy musí dospieť do bodu, keď už nevytvára nijakých elementálov z túžobných myšlienok, ale o to viac elementálov vytvorených vedome, takých, čo sú pod jeho plnou kontrolou. Keď ho opustia, bude ich môcť riadiť a viesť, bez ohľadu na to, ako sú ďaleko. Elementáli z myšlienkových túžob sú konkrétnejší, účinnejší a trvalejší. Z toho dôvodu máme za ne aj väčšiu zodpovednosť. Dobromyseľný človek si musí byť istý, že jeho výtvory dostanú požehnanie vyšších sfér. Nijaká mod-

litba nezostala bez odpovede – a nijaké preklínanie nezostalo nikdy nepotrebané.“

„Čo sa stane,“ spýtal sa jeden z poslucháčov, „ak vyšleme dobrú myšlienku niekomu, kto ju nevníma?“

„Ako som už povedal, platí zákon, že každý nami vyslaný elementál sa napokon vráti k nám. V prípade zlých elementálov – vytvorených vedome či nevedome – to značí, že prinášajú so sebou vaše vlastné potrebanie. Keď sa vrátia, sú ešte silnejší a žijú dlhšie. Človek, proti ktorému nasmerujeme zlého elementála, ním bude dotknutý iba do tej miery, pokiaľ vibruje na tej istej frekvencii ako my, keď sme elementála vytvorili. Inak narazí na jeho auru, odrazí sa a vráti sa k nám so sedemnásobkom svojej pôvodnej sily. Takých elementálov sa musí bádateľ pravdy naučiť nevytvárať. Ježiš ich nazýval 'hluchonemými duchmi', vychádzajúcimi z ľudskej bytosti, nenachádzajúcimi pokoj a vracajúcimi sa k človeku, ktorí prinášajú so sebou iných sebedobrych.“

Tak isto platí: keď vyšleme dobrého elementála a adresát ešte nie je pripravený prijať ho, odrazí sa od jeho aury a vráti sa späť k nám. Ale v tomto prípade elementál zanechá stopu v aure blízkeho. Jeho sila zostane tam, aby bol nápomocný dotýčenému vo chvíli, keď bude pripravený vytvárať vhodné vibrácie. Preto – na to nezabúdajte – dobro sa nikdy nestráti. Ak ľúbite niekoho, kto si to podľá vás nezaslúži, nevzdávajte sa a nezdávajte. Naďalej mu posielajte elementálov lásky a dobroty. Skôr či neskôr dosiahnu uňho účinok, či už v tejto alebo v niektorej z ďalších inkarnácií. Myslite na to, že Kristus povedal:

'Milujte svojich nepriateľov.'

Ustavične majte na pamäti, že tí, ktorých považujeme za svojich nepriateľov, sú v skutočnosti ľudia trpiaci nevedomosťou. Slovo 'nepriateľ' pre nás skrátka nejstuuje. Tých, ktorí nerozmyšľajú, nebudeme nazývať svojimi nepriateľmi. Mali by ste však vedieť, že ak ľúbime tých, čo ľúbia nás, je to pochopiteľné a veľmi ľudské. Ale ak ľúbime tých, čo nás nemajú, je to božský stav, duchovne nás povznáša. Keď však zraňujeme tých, čo nás ľúbia, je to diabolské. Bohužiaľ v našich dnešných časoch je toho príliš veľa.“

„A vytvára človek elementálov aj počas spánku?“ spýtal sa ktosi.

„Áno, samozrejme. Keď vravíme, že človek spí, spí iba jeho hrubohmotné telo. Ako sebauvedomelá osobnosť však používa svoje myslenie na pocity a abstraktné myšlienky. Mieša ich dokopy, podvedome vytvára elementálov a vysielá ich. Chcel by som dodať, že v spánku sme viac pod

vplyvom vlastných elementálov ako počas bdenia, keď človeka zamestnávajú záležitosti každodenného života. Iste ste už sami zistili, že pred zaspáním alebo počas spánku si znova spomeniete na množstvo vecí, ktoré očakávate, ale v bdelom stave si ich zvyčajne nevedomujete. Keď sa človek nachádza v týchto vnímavých stavoch vedomia, je priam bombardovaný svojím vlastným ja, čiže predtým vytvorenými elementálmi. Z tohto dôvodu musí každý bádateľ pravdy medzi iným slúbiť, že každý večer venuje niekoľko minút pred zaspáním sebaanalýze. Lebo práve v tomto čase sa človek začína otvárať a stáva sa vnímavým voči vlastným myšlienkam a túžbam. Nebude ťažké vyloviť ich z hlbín spomienok. V tomto čase je totiž jednoduchšie skúmať, spoznávať a zvládnuť tieto myšlienky. Ak sa naučíme správne používať naše myslenie, objavíme, kto sme v skutočnosti a budeme rozlišovať medzi našim skutočným ja a stavmi, ktoré nás obklopujú a zotročujú. Teraz by som chcel, aby ste si pohodlne sadli,“ navrhol Daskalos.

V miestnosti nastal pohyb, každý sa pokúšal uvoľniť si údy a najst si pohodlnú polohu. Daskalos chcel uskutočniť cvičenie.

„Teraz zatvorte oči a predstavte si v myšlienkach hada.“ Po chvíli ticha Daskalos pokračoval. Hovoril ticho a sugestívne. „Chyťte hada oboma rukami. Nie je taký hrozny, ako si ho predstavujete. Je to elementál, ktorý vás poslúchne. Predstavte si, že ho držíte za krk a za chvost. Had sa hýbe. Tu to máme,“ povedal sklamaným hlasom: „Zl'akli ste sa! Keby som vás prosil, aby ste držali neživého zlatého hada, neboli by ste sa zl'akli. Ale bojujte sa držať vo svojich rukách dych života. No dobre. Držte v rukách zlatého hada. To je pre vás ľahšie,“ podotkol Daskalos mierne ironicky. „Teraz chcem, aby podaktorí z vás oživilí hada. Nemôže vás ani poštipať, ani vám ublížiť. Je to nevinný elementál. Pustite ho na zem a povedzte si v mysli: 'Nijaký had mi teraz neublíži.'“

Vravím vám, že oteraz sa nebudete musieť báť hadov. Tento elementál vojde do každého hada, prichystaného ublížiť vám, a upokojí ho. Nezabúdajte, že sami sme zodpovední za to, že zo zvierat robíme svojich nepriateľov.“

Daskalos už nejednakrát vykladal o tom, že človek si z nepriateľa iné pozemské tvory a že existovala doba, keď ľudia nažívali so zvieratami v harmónii. Keď zvierata naozaj ľúbime, nemáme sa ho prečo obávať, bez ohľadu na to, čo je to za zvierata. Zvieratá na nás útočia kvôli nášmu nepriateľstvu voči nim.

Daskalos tvrdil, že sa vie dorozumieť so zvieratami – aj s hadmi. Raz mi rozprával, že na olejomalbe, na ktorej práve pracoval, ležal had. Najazyk si dal trochu cukru, a keď ho naslinil, pozval hada, aby si z neho vzal

– priamo z jeho úst. Had pozvanie prijal a vylízal cukor jazykom. Toto stretnutie malo aj svedka, ten vraj pritom takmer omdlel.

Pri inej príležitosti – Daskalos mal práve desať rokov – prekázal do kliecky cirkusového leva a hral sa s ním. Tvrdil, že lev ho najprv pozval. Ako dospelý – už bol starým otcom – urobil pri návšteve britskej zoológickej záhrady čosi podobné. Podľa tvrdenia jeho švagra, ktorý bol tiež pritom, vliezol ako nezbedné chlapčisko do ľavej kliecky a hral sa s nimi ako s veľkými mačkami. Dokonca si vložil hlavu do papule jedného leva. Urobil to pred zdesenými pohľadmi návštevníkov ZOO. Na riaditeľ ZOO to tak zapôsobilo, že Daskalosi ponúkol miesto.

Daskalos povedal, že aj my to dokážeme, keď sa naučíme vytvárať živých a mocných elementálov. Takto mohol zostať nažive Daniel v jarne s levmi. Daniel vo svojej mysli vytvoril elementálov krotkých levov a premietol ich do hladných šeliem, ktoré ho obklopovali.

„Teraz,“ pokračoval Daskalos, zatiaľ čo mali všetci ešte zatvorené oči, „si predstavte, že v ľavej ruke máte pekný pomaranč. Predstavte si ho tak dokonale, ako to je možné. Zaryte nechťom pravej ruky do kôrky pomaranča a uvedomte si vôňu vylučovanú ovocím. Držte pomaranč pevne v ruke a predstavte si ho tak verne a taký pekný, ako to len dokážete. Teraz ste vytvorili jeho éterický model, prostredníctvom neho môže pomaranč nadobudnúť materiálnu existenciu. Až do ďalšej lekcie chcem, aby ste si každý do takým istým spôsobom predstavovali jeden či dva predmety. Vždy sa sústreďte niekoľko minút výlučne na túto úlohu. Sústreďte celú silu svojej predstavivosti na vami vytváraný predmet. Urobte ho takým dokonalým, ako môžete. Začnite najprv vecami ako kvet alebo ovocie. Potom spravte ďalší krok a predstavujte si živého tvora – vrabca alebo holuba. Musím vás však varovať. Neurobte chybu istého žiaka, ktorý stvoril elementála psa a nedokázal ho udržať pod kontrolou. Tento nanajvyšš naivný človek sa naučil vytvárať silných elementálov a myslel si, aký je to ohromný nápad vytvoriť z noetickej látky psa, lebo by mu strážil dom bez toho, aby ho musel kŕmiť. Pomocou silného sústredenia štyridsať dní vlieval éterickú hmotu do svojho elementála. Potom dospel do bodu, keď ho už neovládol. Elementál sa stal takým silným, že susedia ho po nociach dokonca počuli zavýjať.

Musíte vedieť, že keď sa takýto elementál vytvorí, nadobudne povahu toho, kto ho vytvoril. Ak tento človek pociťuje voči niekomu antipatiu, elementál ho napadne. Zaútočí aj keď má niekto má negatívne myšlienky alebo pocity voči tvorcovi elementála. A presne to sa v tomto prípade stalo. Raz v noci prišiel ku mne tento žiak celkom zúfalý. ‘Zachráň ma,’ prosil úpenlivo. Nedokázal už psa udržať pod kontrolou, ba dokonca

napadol aj svojho tvorca. S veľkou námahou sa mi podarilo elementála rozpustiť. Nemal som inú možnosť, musel som vylúčiť tohto muža z nášho krúžku, hoci mi to bolo ľúto. Aby som to spresnil, odňal som mu biele rúcho. Vzal som mu však iba látku. Biele rúcho ho bude navždy obklopovať a chrániť.

Musíte pochopiť, že keď vytvárate elementálov myšlienkových túžob, spracúvate božskú substanciu. Nepracujete iba s hlinou. Nadobudnutie takých síl prináša so sebou veľkú zodpovednosť. Mali by sme robiť pokusy, ale musíme byť dosť múdri a vytvárať takých elementálov myšlienkových túžob, ktorí pomáhajú našim bližným, a nie iba takých, ktorí spĺňajú naše sebecké predstavy. Naším cieľom je stať sa psychoterapeutmi, ošetrovať ľuďmi duši a nie čiernymi mágmami. Nech je s vami láska Všemohúceho a nech naplní vaše domovy a celý svet.“

Keď Daskalos dokončil svoju prednášku, rozprával som sa ešte niekoľko minút s Iacovosom v stoe. Väčšina ostatných sa zhovárala vonku pod besiedkou obrastenou viničom. Žena v stredných rokoch, podľa všetkého dobre poznajúca Iacovosa, sa vrátila do stoy a prosila ho o pomoc. Mala ísť do nemocnice na operáciu a chcela vedieť, či by bolo možné vyhnúť sa operácii pomocou liečiteľstva. Daskalos jej radil, aby si nerobila starosti a šla na operáciu. Potom ju poslal za Iacovosom, aby jej pomohol. Predpokladám, že to bola súčasť Daskalovej metódy ako naučiť Iacovosa liečiteľstvu – podobne ako chirurg prenecháva svojmu asistentovi určité práce.

Žena stručne vysvetlila Iacovosovi svoj problém a obavu pred operáciou. Iacovos sa pokúsil rozohnať jej obavy, radil jej a utešoval ju a nakon ju poprosil, aby si sadla na stoličku. Potom jej položil ruky na hlavu, zatvoril oči a zhlboka dýchal. V tomto postoji zotrval asi päť minút.

„Mysli na mňa, až budeš mať operáciu pred sebou, budem tam“ povedal Iacovos žene.

„Čo si s ňou teraz urobil?“ spýtal som sa ho zvedavo, keď sa žena podakovala a pripojila sa k ostatným pred domom.

„Jednoducho som vytvoril liečebného elementála,“ povedal Iacovos presvedčivo. „Pacientka pomyslí na mňa krátko pred operáciou. Keď to urobí, elementál, ktorého som vytvoril, sa zaktivizuje a urobí presne to, čo by som urobil ja, keby som tam bol. Jej myšlienka vytvorí spojenie medzi nami. Elementál načerpá energiu k svojej práci z môjho éterického dvojníka.“

„Na čo budeš myslieť v tej chvíli?“ spýtal som sa.

„Možno pociťím určitú únavu alebo budem pôsobiť roztržito. To je ťažké vysvetliť.“

„Ako si vytvoril elementála? pýtal som sa ďalej, keď som zbadal, že väčšina Daskalosových žiakov už odišla.
„Využil som určité vlastnosti éterickej vitality, aby som vytvoril elementála vhodného pre jej stav.“
„Znamená to, že elementáli, ktorí liečia, sa odlišujú od ostatných?“ spýtal som sa.
„Áno, samozrejme. Lišia sa svojou podobou a túžbou, ktorá ich naplňa.“
„Čo presne si urobil vo chvíli, keď ťa žena požiadala o pomoc?“
„Vytvoril som guľu z modrobielého svetla a premietol som ju na jej éterického dvojníka. Táto svetelná guľa získava energiu vo chvíli, keď pacientka pomyslí na mňa pred svojou operáciou.“
„Znie to úplne jednoducho,“ podotkol som trochu bezradne.
„Nie je to také jednoduché, ako sa to možno zdá. Aby sme vytvorili takého elementála, treba použiť veľmi silnú koncentráciu. Inak by sa rozplynul.“
„Pod,“ povedal som, „Daskalos nás čaká.“

4.

Presvedčivá vlastná skúsenosť

Keď sa Emilyna dobrá priateľka Zoe dozvedela o mojom „tajnom pláne“, veľmi zatúžila spoznať Daskalosa. Bola to inteligentná žena, spisovateľka, v prvej polovici tridsiatky. Kedysi študovala u Piageta vo Švajčiarsku. Zoe bola materialistka hlboko preniknutá súčasným francúzskym myslením a životom. Hoci priznávala možnosť, že v človeku sa ukrývajú neznáme schopnosti, predstavu duše, života po smrti a reinkarnácie pokladala za pochabosť. Návšteva Daskalosa, ako sa priznala, vyplývala skôr zo zvedavosti než z vnútornej túžby nájsť majstra.

V skorý podvečer sme so Zoe zašli k Daskalosovi. Emily chcela prísť za nami neskôr s mojím dobrým priateľom Steliosom a s jeho manželkou. Cestou mi Zoe pripadala trochu predpojatá a neistá. Zdôverila sa mi, že v detstve ju vždy zaplavil strach, keď jej rodičia vyslovili Daskalosovo meno. Vedela síce, že jej otec sa s ním veľmi dobre poznal, nevedela však na akej úrovni a v akej funkcii sa s ním spoznal.

Strach z Daskalosa od detstva bol dôsledkom príhody kolujúcej v kruhu rodinných priateľov. Daskalos púhou duševnou silou údajne premiestnil nožnice, aby si vystrelil zo svojho priateľa. Tento majstrovský kúsok sa odohral uprostred noci, keď všetci spali. Nožnice preleteli naprieč izbou a zabodli sa do podlahy. Pri týchto spomienkach z detstva sa Zoe cítila nepríjemne. Uistil som ju, že Daskalosova povest' hrôzu vzbudzujúceho čarodějníka, kolujúca v niektorých kruhoch cyperskej spoločnosti, je úplne nepodložená. Keď ho spozná, určite sa upokojí. Pripustila, že jej strach je celkom iracionálny.

Daskalos bol k Zoe mimoriadne milý a po úvodnej výmene zdvorilosti náhodne poznamenal, že jej otec, popredný architekt a predtým minister vo vláde, patrili dlhé roky do kruhu jeho žiakov.

Toto odhalenie Zoe priam šokovalo. Medzitým dorazili ostatní. Sedeli sme tam v päťici, plní radosti z očakávania očarujúceho večera.

„Daskale,“ ujal som sa slova, „pred chvíľou som diskutoval so Zoe o povahe mystiky a o vzťahu medzi telom a duchom. Zoe vraví, že možnosť paranormálnych javov by dokázala akceptovať ľahko, ale odmieta myšlienku, že duša a telo sú dve odlišné reality. Možno by sme dnes večer mohli začať náš rozhovor v tomto bode.“

Daskalos pôsobil veľmi prívetivo a zdalo sa, že Zoe sa mu zapáčila. Pri inej príležitosti mi raz povedal, že o duchovných veciach diskutuje radšej s dobromyseľnými, otvorenými ateistami než s náboženskými fanatikmi. S kritickým ateistom sa dá aspoň rozumne zhovárať, nazdával sa Daskalos. S nafúkaným fanatikom to možné nie je.

„Vieš čo je hmota?“ spýtal sa Daskalos s nádejou v hlase a zahľad sa na Zoe hlboko do očí. Nečakajúc na odpoveď pokračoval:

„Nazdávaš sa, že azda chemici so svojimi zložitými vzorcami vedia, čo je hmota? Podľa nás hmota neexistuje. *Existuje iba duch.*“

Zoe položila zopár otázok v snahe pochopiť Daskalosov jazyk a pojmy a aby preskúšala jeho popretie existencie hmoty.

„Čo máš proti hmote?“ zaprotestovala Zoe.

„Hmota ako pán je zlá. Hmota ako služobník je požehnanie,“ odvetil Daskalos a presnejšie vysvetlil, čo tým myslel.

„Aký zmysel má hmota?“ opýtala sa Zoe, ktorá svoju počiatočnú zúžanlivosť rýchlo prekonala.

„Jej zmyslom je, aby nám, večným bytostiam, umožnila zbierať skúsenosti. Je prejavom Absolútna, ktoré nám dáva možnosť rozvíjať naše sebauvedomenie.“

Daskalos potom zhmul svoje názory o povahe bytia, myslenia, o elementáloch, o rozdieli medzi stálou a terajšou osobnosťou a tak ďalej. Vysvetlil, že hmota nie je tým, čím sa nám zdá. Veci si predstavujeme ako niečo pevné iba preto, lebo vibrujeme na rovnakej frekvencii.

„Dá sa vybudovať mesto bez architektov?“ pokračoval Daskalos. „Dá sa postaviť dom bez plánu?“

Po týchto otázkach počul ďalej, že na vyšších noetických úrovniach oblasti pravzorov, vznikajú nemenné zákony, príčiny. Tieto archetypové pravzory sú vlastnou príčinou fenoménov, vonkajších javov.

„Veľmi ťažko dokážem prijať predstavu,“ odvetila Zoe, „že moje myšlienky a pocity by mohol vnímať okrem mňa aj niekto iný.“

„Mnoho mojich žiakov mi dáva túto otázku:

„Cíti, vidí, počuje Absolútno tak ako my? Počúva nás teraz Kristus, ako sa zhovárame? Vie, čo sa práve učíme?“

Mojou odpoveďou je rozhodné áno. Počuje a cíti toto učenie nielen zo svojho vlastného hľadiska ako vševesmíry Logos, ale aj z perspektívy každého z nás, tak ako ho chápeme a cítime my sami. A prečo? Lebo je svetlom, osvecujúcim každého človeka, čo zostúpil na Zem. Toto svetlo nám umožňuje dospieť k sebauvedomelej inteligencii. Medzi ľuďmi neexistoval nikdy nijaký rozhovor, ktorý by nebol počul. Ľudská inteligencia nikdy nezachytila nijakú myšlienku alebo predstavu, ktorú by On nepoznal. Verte mi, niet tajomstva, ktoré by jedného dňa neodhalila karma, lebo my ako prejavy života nejestvujeme v mŕtvej hmote. Vesmír nie je nijaký neživý stroj. Mŕtvý stroj nemôže splodiť nijaký život. Skôr či neskôr každý zistí, že my ako ľudské inteligencie žijeme na určitom stupni svojho rozvoja a zároveň aj v rámci vyššej inteligencie. Bolo by hlúpe predpokladať, že stvoriteľ očí a uší sám nevidí a nepočuje. A bolo by rovnako nerozumné domnievať sa, že on, ktorý nám daroval schopnosť sebauvedomovania, si nie je vedomý sám seba.“

Pozorne sme počúvali rozhovor Daskalosa so Zoe, ktorá sa zbavila počiatočných pochybností a svoje otázky kladla Daskalosovi ako dobrý bádateľ. Zdalo sa, že celá prednáška je v prvom rade určená pre ňu.

„Aké dôkazy,“ spýtala sa, „máš na to, že máš dušu a odkiaľ vieš, že svet, ako si nám ho opísal, je skutočný a nie ilúzia alebo halucinácia?“

Zoina otázka sa zjavne zhodovala s tým, čo Daskalos očakával a vyžadovala obsírnou odpoveď. Bol som si istý, že Daskalosovi nekládli takéto otázky prvý raz.

„Možno,“ odvetil s úsmevom Daskalos, keď sa pohodlne usadil vo svojom kresle, „bude najlepšou odpoveďou na tvoju otázku, ak opíšem niekoľko vlastných skúseností.“

Raz som cestoval loďou do Grécka. Prudko lialo, šiel som si teda ľahnúť do svojej kabíny. Potom som vystúpil zo svojho tela. Rozprestrel som sa nad celú loď. Videl som všetko, čo sa na lodi dialo. Videl som, čo sarobil v kapitánovej kajute, videl som do kuchyne, do jedálne, na palubu. Potom som stúpil vyššie a rozprestrel som sa nad väčšiu oblasť. Videl som čajky letiace za loďou. Prenikol som do hĺbín a pozoroval som život pod vodou. Ochutnal som slanosť vody. Splynul som s loďou.

Pokračoval som ďalej a vyššie a zarek som pod sebou ostrov. Videl som aj najmenšie podrobnosti na tom ostrove, malé potôčiky, zajace mihajúce sa ponad kopec, stromy. Loď stadiaľ zhora vyzerala ako malá škatuľka od zápaliek. Predstav si, že by bola loď stroskotala a všetci cestujúci by sa boli utopili – čo by sa stalo so mnou? Nič. Nebol by som to vôbec pocítil. To mal v skutočnosti Kristus na mysli, keď povedal, že tí, čo ho budú nasledovať, nechutnajú smrť. Kristus mal vo zvyku brávať svojich

učeníkov do olivového hája, kde robili cvičenia a zbierali skúsenosti v exomatóze.

Keď som sa vrátil do svojho tela, pokračoval Daskalos, „vyšiel som z kabíny na palubu. Dážď už ustal, vyšlo slnko. Kapitán, istý Aténčan, stál na palube a hľadel na horizont. Spýtal som sa ho, či máme pred sebou ostrovček.

‘Áno, Daskale,“ odvetil kapitán ‘niekoľko kilometrov pred nami jemný ostrovček. Videl si ho?’

‘Odkiaľ poznáš moje meno?’ spýtal som sa ho.

Povedal, že jeho brat je jeden z mojich žiakov a v jeho kabíne sa náhodou nachádza niekoľko oxeroxovaných zväzkov mojich prednášok. Neskôr, keď sme plávali okolo ostrova, spoznal som, že to bol presne ten istý, ktorý som videl v exomatóze.“

Daskalos zmlkol, pozrel na Zoe a spýtal sa jej:

„A teraz mi povedz: je to halucinácia alebo skutočný zážitok, vlastná skúsenosť, potvrdzujúca realitu môjho sveta?“

„V tomto prípade,“ podotkol Stelios z kúta, „si mohol svoj zážitok podoprieť svedectvom, lebo to, čo si videl, sa nachádzalo v materiálnej sfére. Ako však dosvedčíš zážitky, ktoré nie sú z tohto sveta a vedomie obyčajných smrteľníkov k nim nemá nijaký prístup?“

„Aj zážitky zo psychonoetickej sféry sa dajú preskúmať.“

„Môžu mať dvaja ľudia v psychickom rozmere totožné zážitky a tak si ich navzájom potvrdiť? Môžu vidieť tie isté veci?“ spýtal sa opäť Stelios.

„Mohli by vidieť tie isté veci odlišne. Predpokladajme, že by som požiadal desiatich ľudí, aby pozorovali krajinu a potom opisali, čo videli. Myslíš, že všetci desiatci opíšu tú istú krajinu rovnakým spôsobom? Nebudú skôr pozorovať a všimnúť si to, čo pritiahne ich pozornosť? Uvidia krajinu. Ale neopíšu ju rovnako, ak nebudú mať rovnaké záujmy. Ak sa dvaja bádatelia pravdy nachádzajú na niektorej psychickej medziúrovni s rovnakými zámermi, vidia a pozorujú do najmenších podrobností rovnakú krajinu. Takto potvrdzujeme pravosť našich psychických zážitkov, ktoré nie sú overiteľné piatimi zmyslami.“

Daskalos sa potom obrátil k Zoe a porozprával svoj ďalší psychický zážitok: „Rovných sedem kilometrov od Strovlosu je gazdovstvo patriace môjmu priateľovi. Raz ma pozval stráviť koniec týždňa do jeho rodiny a navrhol mi, že príde po mňa autom. Dal som prednosť tomu, že zájdem k jeho domu pešo. Na druhý deň, krátko pred ranným zobudením, som vystúpil zo seba a prezrel som si územie medzi mojím domom a gazdovstvom môjho priateľa. Všimol som si, že na ceste pred jeho domom sa blýdajú dva hady. Videl som veľkého hada, ktorý lovil menšieho. Chytil ho za

chvost, pohryzol ho a pomaly ho prehltil. Potom sa pokúsil prejsť cez cestu, ale v tej istej chvíli prišlo auto smerom od Tseri, prešlo hada a zlomilo mu väzy. Videl som ho, ako sa ešte krčovitým krútil sem a tam a z posledných síl sa odvílel do priekopy.

Potom som sa zobudil. Obliekol som sa a pobral ku gazdovstvu. Trvalo mi asi hodinu, kým som prišiel k miestu, kde som pozoroval boj oboch hadov. Keď som podošiel bližšie, uvidel som, že na ceste zastavilo auto a vystúpili z neho štyria ľudia. Zasmial som sa. Pomyslel som si, že na okraji cesty asi zbadali mŕtveho hada.

‘Prezeráte si čierneho hada?’ volal som im naproti, keď som sa priblížil. Jeden z nich sa otočil a ohromene na mňa pozeral.

‘Odkiaľ vieš, že je to čierny had?’ spýtal sa.

‘Presnejšie povedané,‘ odvetil som, ‘v čiernom hadovi sa nachádza ešte jeden žltý.’

‘Netaráj?’ povedal chlapík neveriacky.

‘Povedal som, že v čiernom hadovi je ešte jeden žltý.’

„Pozri,“ pokračoval Daskalos, „vtedy som bol ešte naivný a otvorene som rozprával o svojich zážitkoch. Dnes priznávam: bola to chyba.

Podrobne som im opísal, čo sa stalo, že hada prešlo auto a zlomilo mu väzy a ako sa z posledných síl dovliekol do priekopy pri ceste a tak ďalej. Chlap zrazu vzal vreckový nožik, stúpil hadovi na hlavu a rozrezal ho. Našiel v ňom žltého hada. Zhrozene na mňa pozrel.

‘Ste Spyros Sathi?’ koktal.

‘Áno,‘ prikývol som.

‘Tak sa odtiaľto practe. Ste diabol,‘ zvolal a ukazoval na mňa prstom.

‘Prečo si myslíte, pane, že som diabol?’ protestoval som.

‘Odkiaľ ste vedeli, že v čiernom hadovi je žltý?’ spytoval sa chvejúcim sa hlasom.

„Ako som mu mohol vysvetliť, odkiaľ som to vedel?“ spýtal sa Daskalos rezignovane. „Myslíte, že by to vedel pochopiť? V každom prípade som odvetil:

‘Tak sa mi zdalo.’

Ale on povedal: ‘Nezdalo sa vám to – vy ste diabol’, a začal sa prežehnávať. Neskôr som sa dozvedel, že zašiel za kňazmi a oznámil im, že stretol Satana a potom im porozprával príhodu s hadmi.

S týmito vecami treba byť veľmi opatrný. Ale zároveň práve takéto zážitky odôvodňujú moje neochvejné presvedčenie o realite môjho sveta. Už chápete? Neustále mám podobné zážitky, dokazujú mi, že svet, v ktorom žijem, nie je ani halucinácia, ani ilúzia.

„Už pred dlhším časom,“ pokračoval Daskalos, „si môj ďalekohľad vy-

požíval istý chlapík a stratil ho na túre do Troodoských vrchov. Zavesil ho na pínii, zabudol však na ktorú a nechal ho tam. Nasadol do svojho auta a vrátil sa do Nikózie a mal tú drzosť oznámiť mi:

‘Vieš, Daskale, tvoj d’alekohľad je preč, z ničoho nič jednoducho zmizol.’

‘Čo tým myslíš, že zmizol?’ spýtal som sa nahnevane.

‘Skrátka neviem, kam som ho dal.’

‘Ako to, že nevieš?’ odvetil som rozčúlene. ‘Je to silný a drahý d’alekohľad, aký už dnes nedostať.’

‘Ale čo mám robiť, Daskale. Ved’ ti vravím, že som ho stratil.’

‘Tak sa musíš vrátiť a nájsť ho,’ prikázal som mu.

‘Ako to mám urobiť?’

‘Počkaj chvíľu,’ povedal som. ‘Nechaj ma zistiť, kde je a potom pôjdeš a prinesieš ho. Kde si bol?’ spýtal som sa ho.

‘Ach, boli sme na rôznych miestach: v Troodidisse, v Platres, v samých vrchoch. Išli sme...’

‘Okamih,’ prerušil som ho, ‘môžem sa na svoj d’alekohľad naladiť, lebo je obklopený mojou aurou.’

Zavrel som oči. ‘Prešiel si po tej a tej ceste?’ spýtal som sa ho.

‘Áno.’

‘Vyšiel si na kopec?’

‘Áno,’ potvrdil váhavo, ‘... a nemal som pri sebe ani papier ... Vyšiel som tam, aby som ... to ... urobil, a ...’ Daskalos vybuchol smiechom a pokračoval vo svojom rozprávaní.

‘Zašiel som za kopec,’ povedal, ‘aby ma ostatní nevideli, kým som si ul’avoval. Prosím, nehovor mi d’alšie podrobnosti,’ prosil ma. ‘Nevrav, že som sa utrel kamerami.’

‘Je mi jedno,’ poznamenal som, ‘ako si si očistil zadok. Zaujíma ma môj d’alekohľad, nechaj si ho tam zavesený na pínii. Teraz sa tam vrátiš a prinesieš ho.’

‘Si si istý? Dobre, tak tam zájdem,’ sľúbil. Nasadol do auta, prešiel stopäťdesiat kilometrov do vrchov, vyšiel na kopec a našiel tam môj d’alekohľad visieť na strome, priniesol mi ho späť ešte v ten istý deň.

‘Taká hlúposť,’ nadával, ‘úplne som zabudol, že som ho tam zavesil.’ Daskalos prerušil svoje rozprávanie a zašepkal, že také činnosti už nie sú dovolené. Predtým, pripustil, sa mu podobné príhody prihodili dosť často a spôsobili mu množstvo nepríjemností, najmä s cirkevnou hierarchiou.

‘Nuž a ako by som nemal byť o tom presvedčený?’ pokračoval potom. ‘Je to môj život, moja každodenná skutočnosť. Ako ma môže niekto,

kto nepozná také zážitky, presvedčiť o tom, že môj svet, moja realita je iluzórna? Každý má predpoklady získať také zážitky.’

Po chvíli mlčania som povedal: ‘Vo vede, Daskale, môže vedec preveriť výsledky a pozorovania iného vedca...’

Daskalos pochopil, čo som chcel povedať a odpovedal mi na otázku skôr, ako som dokončil vetu.

‘Aj tieto zážitky sa dajú preveriť. Keby to tak nebolo, nedalo by sa v ne veriť. Hovorím o psychických úrovniach a medziúrovniach. Nie som jediný, kto hovorí o týchto oblastiach. Aj iní vidia a prežívajú tie isté veci ako ja. To, čo tu robím ja, robia aj mnohí d’alší. Možno si nepamätajú všetky podrobnosti, ale pamätajú si toho dosť. Chápeš ma? Pomyšl iba na Mariosa, na môjho trojročného vnúčika. Keď mal dva roky, chcel ma sprevádzať pri exomatóze.’

‘Prosil o to dieťa samo?’ spýtal som sa.

‘Áno, samo,’ odvetil Daskalos a pokračoval v rozprávaní. ‘Zhovárал som sa práve s Teofanisom a so starostom Pafosu. Aj Marios bol prítom. Bol nepokojný. Požiadal som ich, aby počkali, kým ho vezmem na ‘prechádzku’. Pochopili, čo som mal na mysli. Vedeli o týchto veciach.

‘Pod’, miláčik,’ povedal som Mariosovi. ‘Pod’ von a ja pôjdem s tebou.’ Zatvoril oči a začal zhlboka dýchať, ja som zatiaľ pokračoval v rozhovore s ostatnými mužmi. Medzičasom sa Marios vrátil.

‘Starý otec,’ povedal, ‘pod’ už, čakám ťa. Kedy vyjdeš aj ty? Pod’, pod!’ volal ma.

‘V poriadku, miláčik. Chod’ naspäť a ja za chvíľu prídem.’ Videl som, ako vyšiel zo svojho tela, postavil sa rovno predom mňa a čakal. Ospravedlnil som sa a ľahol som si na gauč. Vystúpil som zo svojho tela a pridal som sa k Mariosovi. Ako blesk sme zašli na juhozápadné pobrežie ned’aleko Limassolu, do oblasti medzi mestom a britskými vojenskými základňami. Je tam niekoľko obrovských útesov padajúcich do mora. Marios mal rád toto okolie. Vychutnával, že stojí na mori a zem a útesy má pred sebou. Ako sme sa tam potulovali, zbadali sme veľkého hada plaziť sa na okraj skalného výčnelku. Had nás tiež zbadal. Viete, zvieratá sú totiž jasnovidné. Môj vnúčik podišiel k hadovi a hral sa s ním. Postavil sa pred neho a pokúsil sa mu zabrániť, aby sa plazil d’alej k priepasti. Had zdvihol hlavu a začal syčať. ‘Daskalos napodobnil hada ako dobrý herec a potom rozprával d’alej.

‘Stál som tam, díval som sa a smial som sa. Marios prešiel svojou éterickou rukou po hadovom tele, ale had syčal d’alej. ‘Pod’, môj maličký,’ pookou vedal som mu, ‘musíme sa vrátiť, ved’ máme návštevu.’ Zobudil som sa prvý, smial som sa a porozprával som obom mužom svoj zážitok, Marios

sa zatiaľ ešte nachádzal mimo svojho tela. Po niekoľkých minútach sa prebudil aj on. Teofanis sa ho ihneď spýtal:

„Kde si bol, poklad môj?“

„Pri mori, tam kde sú veľké útesy,“ odvetil.

„A čo si tam videl?“ pýtal sa Teofanis ďalej.

„Videli sme tam pána hada. Vstal a povedal ssssssss...“

Daskalos napodobnil, ako malý Marios opisoval hadov postoj. Potom sa zase oprel a pozrel na Zoe.

„Nuž,“ spýtal sa, „nie je to pre mňa dôkaz? Nie je to potvrdenie skutočnosti mojich zážitkov? Teraz by si sa mohla spýtať: ‘Pamätajú si svoje zážitky všetci, čo majú schopnosť vedomej exomatózy?’ Moja odpoveď by znela: niektorí d’alekosiahlo, iní len málo. Na pamätanie si všetkých zážitkov počas exomatózy treba veľa cvičiť. Potom človek dosiahne taký stupeň, že ju má pod úplnou kontrolou.“

„Ako treba začať rozvíjanie takých schopností?“ spýtal sa Stelios.

„Určitými meditačnými cvičeniami.“

„Prečo sú tieto cvičenia potrebné?“ pýtal sa Stelios ďalej.

„Povedz mi,“ odvetil Daskalos ironicky: „Možno hrať na husliach bez nácviku? Presne tak isto je to s rozvíjaním psychoneoetických síl.“

„Nemožno sa s takými schopnosťami narodiť?“

„Ale áno. No tieto sily si si musel raz akosi rozvinúť. Ak sa s takými schopnosťami narodiš, znamená to, že si si ich priniesol z predchádzajúceho života.“

„Ako treba začať s ich rozvíjaním?“ spýtala sa Zoe.

„Konzentráciou,“ odvetil Daskalos pomaly a presvedčivo. „Dovôľ, aby som ti položil otázku: na koľko vecí sa vo svojom všednom živote sústreďuješ s plnou pozornosťou? Na veľmi málo vecí. Ak si budeš precvičovať koncentráciu, budeš vo svojom živote vnímať oveľa viac vecí. Spočiatku si každý deň vyhradíš štvrt hodinu. Za ten čas môžeš ísť na prechádzku a vedome si budeš všetkými zmyslami všímať všetko vo svojom okolí. Nič by nemalo uniknúť tvojej pozornosti. Možno ťa bude toto cvičenie spočiatku unavovať, lebo nie si zvyknutá všímať si všetko, čo ťa obklopuje – mravce, kvety, zvuky a hlasy. Všetko si uvedomíš, všetko pocítiš. Keď začneš s týmto cvičením, zistíš, že počas tejto štvrt hodiny je život oveľa bohatší, intenzívnejší, živší ako kedykoľvek inokedy cez deň. Objavíš, že tvoje uvedomovanie si sveta sa za týchto pätnásť minút zdesaťnásobi. Zvyčajne si pamätáš iba zlomok dojmov, ktoré na teba doľiehajú v priebehu dňa v hrubohmotnom svete. Čo očakávaš teda, že keď si budeš pamätať zo zážitkov v psychickom svete? S cvičením treba začať na hrubohmotnej úrovni a potom pokračovať v psychickej úrovni.“

Je to vec cviku. Už chápeš? Dnes človek nevie, ako má žiť, sústrediť sa, ako sa má rozvíjať v ríšach vesmíru. Nazvala by si niekoho, kto vie, ako sa má sústrediť, múdrejším než sú iní? Nie. Nepovažujem ho za o nič šikovnejšieho ako človeka, ktorý hrá Paganiniho na husliach alebo Beethovenova na klavíri. Je to otázka vzdelania a cviku. ‘Ja som ja’ človeka žijúceho v nevedomosti sa nelíši od mystikovo ja. Chápete, čo tým chcem povedať? Nejde o to odhaliť ‘Ja’, ale umožniť mu prejavíť sa. To je cieľom bádania pravdy: zistiť, kto si a prejavíť sa tak, ako treba. Môžem ti povedať, že zistíš, že nie si ani väčšia, ani menšia. Rozsah tvojho videnia, vnímanie dojmov možno vzrastie, ale ty zostaneš sebou, tým čím si vždy bola.“

Keď Daskalos dokončil túto vetu, zazvonil telefón. Vyšiel po schodoch nahor a počuli sme, ako sa pomerne nahlas zhovára. Zdalo sa, že ide o medzištátny hovor. Pravdepodobne z Atén. Keď sa po desiatich minútach vrátil, vyzeral vážne. Vysvetlil, že akási žena z Atén chcela zistiť, kto ukradol z jej domu 40 000 drachiem. Daskalos povedal, že by jej to nemožno prezradiť. Nebolo by vhodné povedať to a nemá ani právo ‘pozrieť sa’. „Ale bez toho, aby som sa vedome pokúsil niečo vidieť, videl som to. Ako by som však mohol tej žene povedať, že peniaze ukradli jej sedemnášťročný syn a jej manžel? Povedal som iba, že to nebol nikto cudzí.“

Po tomto krátkom prerušení sa Zoe spýtovala na Daskalosove známe schopnosti. Chcela najmä vedieť, čo sa presne stalo v prípade lietajúcich nožníc, ktorý jej v detstve naháňal toľko strachu. Daskalos vybuchol do smiechu a čudoval sa, že si príbeh ešte vôbec pamätá. Bez zaváhania, akoby sa príhoda stala iba nedávno, ochotne porozprával, čo sa stalo.

„Jedného dňa prišiel ku mne mladý lekár z Famagusty a povedal, že stratil krajčírsku nožnicu. Celé mesiace ich márne hľadal. Nožnice mali preňho veľkú hodnotu, lebo boli jediným dedičstvom po jeho zosnulom otcovi, krajčirovi. Lekár podozrieval svoju sestru, tá však uistovala o svojej nevinnosti. Veľakrát sa kvôli tomu so sestrou pohádal a povedal jej tvrdé slová. Poznamenal, že už päť mesiacov sa so sestrou nerozpráva. Jeho žena zostala pri tomto spore nestranná, ale tiež podozrievala svoju švagrinu, že nožnice ukradla, keď bol jej manžel opitý.“

Poprosil ma, aby som mu pomohol nožnice nájsť. Najprv som odmietol a poslal som ho preč. Domnieval som sa, že tento problém je nezmyselný a človek by nemal zneužívať svoje sily na také veci. Ale keď odišiel, ešte raz som záležitosť zvážil. Pochopil som, že tu nejde o nožnice, ale o spor dvoch ľudí, brata a sestry. Keď som šiel spať, ešte stále mi to nedalo pokoj. Zastvoril som oči a uvidel som hľadané nožnice hore, v nástennej skrini, pod poskladanou vlnenou prikrývkou. Musel ich tam položiť lekár

a potom na to zabudol. O niekoľko minút zazvonil telefón. Lekár sa ma spytaval, či som si to nerozmyslel. Všetko, čo chcel vedieť bolo, či nožnice ukradla jeho sestra alebo nie. 'A nevrav mi, že to nebola ona,' varoval ma, 'inak by boli nožnice v dome.' 'Nožnice aj sú v dome,' oznámil som mu, ale neudal som presné miesto. Poradil som mu, aby šiel spať, čoskoro sa to dozvie. Potom som vystúpil zo svojho tela, pobral som sa do jeho domu vzdialeného dobrých šesťdesiat kilometrov. Pomyslel som si, že zmaterializujem ruku, ktorá vyťahne nožnice spod vlnenej prikrývky a zhodí ich na zem."

„Prečo si mu jednoducho nepovedal, kam založil nožnice?“ spýtal som sa.

„Chcel som urobiť pokus, dovoliť si žart. Urobil som však chybu. Nástená skriňa bola v jednej izbe a posteľ v druhej. Obe izby boli spojené otvorenými dverami. Vzdialenosť medzi skriňou a posteľami bola rovných päť metrov. Dlážka bola drevená. Zmaterializoval som teda ruku, vyťahal som nožnice spod deky a pustil som ich na dlážku. Myslel som si, že spadnú pred skriňu. Vtedy som bol ešte neskúsený a zle som odhadol silu, akú som musel preniesť z jedného rozmeru do druhého. Nožnice sa otvorili, preleteli do susednej izby a zabodli sa ako nôž do dlážky pred posteľami. Hluk zobudil spiacieho lekára. Nožnice trčali iba meter od neho v dlážke. Mohol som ho zabiť. Veľmi sa rozčúlil, vyťahal nožnice z dosky a zavolať mi. Bolo pol dvanástej v noci. 'Daskale,' zvolal, 'skoro si ma zabil. Kde si našiel nožnice a prečo si ich hodil tak blízko mňa?' Vysvetlil som mu, čo sa stalo, ale neveril mi. Nasadol do auta a prišiel s nožnicami do Nikózie. Trval na tom, že jeho sestra je zlodějka a že som nožnice odmaterializoval z jej domu, vpašoval do jeho domu a pri posteľi ich zase viditeľne zmaterializoval. Potreboval určitý čas, kým pochopil, čo sa naozaj stalo."

Také činnosti už nie sú prípustné, zopakoval Daskalos. Sily smú byť používané iba na liečenie. Pri „materializácii“ používanej na pohybovanie predmetmi treba byť mimoriadne opatrný. Intenzita nasadenej sily by mohla byť desať ráz silnejšia ako pri používaní hmotných rúk.

„Prečo je to tak?“ spýtal som sa.

„Neviem. Môžeš to vidieť aj pri seansách. Ťažké predmety sa hýbu pomocou číreho sústredenia sa viacerých prítomných."

Zoe pozorne počúvala Daskalosa. Vyzerala fascinovaná v snahe usporiadať jeho rozprávanie. Ale akoby sa chcela sama ubezpečiť, šomrala si, že podľa nej spočíva realita ešte stále v hmote.

„To je to jediné, o čom viem, že existuje. Môžem sa jej dotknúť, vidieť ju a cítiť."

„Už to tu máme zase," povedal Daskalos so smiechom. „Myslíš si, že človek musí jesť, piť a chodiť na toaletu, aby žil. Nie je nič zavádzajúcejšie ako päť zmyslov!"

„Nie som si ešte celkom načístom o vzťahu medzi dušou, stálou osobnosťou a terajšou osobnosťou," podotkla Zoe.

„Duša," vysvetľoval Daskalos, „je našou súčasťou, ktorá je čistá a neskálená pozemskými skúsenosťami. Duša je mimo pravzoru človeka, je vyššie než všetky jeho prejavy. Nikdy nebola zrodená a nikdy neumrie. Je našou súčasťou a kvalitatívne sarovná Absolútnu. Keby bolo Absolútno morom, my ako duše by sme boli kvapkami v tomto mori. Duša je božským jadrom nášho bytia, je nemenná a večná. Stála osobnosť je tá naša časť, kde sa zaznamenávajú skúsenosti našich inkarnácií a prenášajú sa z jedného stelesnenia, z jedného života do druhého.

Terajšia osobnosť sa skladá z noetického, psychického a hrubohmotného tela. Obvykle ju človek nazýva svojou osobnosťou. Terajšia osobnosť je najnižším prejavom našej bytosti, sústavne sa rozvíja ďalej a smeruje k splnutiu s trvalou osobnosťou.

Predstavme si,“ navrhol Daskalos, „že trvalá osobnosť je veľký kruh. Zvonku okolo neho si predstavme ďalší kruh, bez styčných bodov. Nazveme ho dušou; je v Bohu, v nekonečnosti a bezhraničnosti. Je vždy čistá a nepoškvrnená. Je tu však ešte ďalší, menší kruh vo vnútri prvého kruhu. Nazývame ho terajšou, sebauvedomelou osobnosťou. Všetky tri kruhy majú ten istý stred.

Keď sa malý kruh rozširuje, vzdialenosť medzi ním a väčším kruhom sa zmenšuje, až oba kruhy splynú do jedného; malý kruh sa rozplynul vo väčšom. Miera, do akej sa malý kruh a väčší kruh dotýkajú, je stupňom našej dokonalosti. Stred terajšej a stálej osobnosti – a aj sebauvedomelej duše – je ten istý. 'Ja som,' vraví terajšia osobnosť. 'Ja som,' vraví trvalá osobnosť. Keď sa ich oboch spýtaš, ktorá z nich hovorí 'Ja som,' začuješ jeden hlas: 'Ja'. Ale ktoré 'Ja'? Je to ten istý hlas so svojou ozvenou. V skutočnosti vraví 'Ja som' sebauvedomovanie sa vo svojom celku. Oddelenie oboch stavov zapríčinilo v našom Ja materiálne zážitky.

Čím viac sa terajšia sebauvedomelá osobnosť rozširuje ako kruh, tým viac ňou preniká stála osobnosť. Čím vyššie sarozvíjaš na duchovnej ceste, tým väčší je vplyv a kontrola vnútorného Ja nad terajšou osobnosťou. Napríklad veľmi neuvážene zvykneme vravievať, že jeden človek má svedomie, ale druhý svedomie nemá. V skutočnosti niet ani jediného človeka, ktorý by nemal centrum, stred. Stupeň svedomia jednotlivca závisí od toho, ako ďaleko sa rozšírila a rozvinula terajšia osobnosť vo vnútri trvalej osobnosti."

Už bolo neskoro. Daskalos bol však bystrý a čulý, bol vo svojom živle. Zdalo sa, že diskusie ako táto ho naplňujú energiou. Videl som ho už viackrát v takejto situácii: na začiatku debaty vždy ožíval. Na konci tvrdého dňa naplneného prácou mohol vyzerat' vyčerpane, ale akonáhle sa začala diskusia o metafyzických otázkach, doslova bol ako vymenený.

Vstali sme, že už pôjdeme domov, ale môj priateľ Stelios sa ešte spýtal, či je človek schopný svojimi myšlienkami vytvoriť všetko, čo si želá.

„Áno,“ povedal Daskalos, „za predpokladu, že sa pohybuješ v rámci oblasti možného a uskutočniteľného. Jogín možno môže zasadiť semienko pomarančovníka a modlitbami a meditáciami dosiahnuť, že rastlina porastie omnoho rýchlejšie než zvyčajne. Nemôže však zasadiť pomarančovník a svojimi myšlienkami sa postarať o to, aby z neho vyrástol eukalyptus. Nič nemožno dosiahnuť mimo sveta myšlienok, zákonov a príčin. Možné je však čosi iné. Mohol by si najprv ovplyvniť a zmeniť základy v jadre semienka, teda zmeniť pomarančovníkové semienko na eukalyptové, potom ho zasadiť a vypestovať eukalyptus. To je iná vec. Je v oblasti možného a uskutočniteľného.“

„Mám ešte jednu poslednú otázku,“ povedal môj poznaniactvový priateľ, keď sme už chceli ísť k autu. „Aký zmysel majú meditácie a cvičenia?“

„Ich bezprostredným cieľom je rozvoj tvojich psychonoetických síl, tak aby si mohol slúžiť svojim bližným. Schopnosť exomatózy je psychoterapeutický prostriedok a nie púha samoučelnosť. Konečným cieľom je zistiť, kto si, splýnuť s Bohom, stať sa božským. Nazývame to teóza. Sme Bohovia,“ povedal Daskalos, „ale neuvedomujeme si to. Trpíme stratou pamäti, ktorú sme si zapríčinili sami. Cieľom je,“ zopakoval Daskalos, „opäť prebudiť to, čím sme vždy boli a čím navždy budeme. To je zmysel bádania pravdy.“

„Ak je to tak, dodal som, „potom musí byť uvedomenie si vlastnej božskosti niečím úplne iným ako akousi blaženou nevedomosťou. Ak sa nemýlim, presne tak sa často vysvetľuje východná predstava Nirvány.“

„To je nezmysel,“ povedal Daskalos rozhodne. „Myšlienka vykúpenia alebo oslobodenia je pojem, ktorý mnohí odmietajú preto, lebo si myslia, že znamená vstúpenie do stavu nevedomej blaženosti. Ako mi raz povedal istý dobrý prívrženec cirkvi a priateľ, taký koniec sa vôbec nelíši od malátnej omámenosti. 'Keďže potom nedokážem nič chápať,' domnieval sa, 'budem sa cítiť šťastný.' Tak si predstavoval raj a oslobodenie. Ale to je veľmi vzdialené od pravdy. Oslobodenie znamená poznanie a splýnutie s pravdou a to pomocou skúsenosti. Čiže prostredníctvom nadobudnutia schopností a psychonoetických síl. Svetý sa nám otvára, či už

túžime mať dojmy a skúsenosti, alebo či zatvárame brány vonkajších vnemov a chceme sa utiahnuť do seba, do našej božskej nezávislosti. Blaženosť a božská sebestačnosť sú čímkol'vek iným než stavom podobajúcemu sa ťažkopádnej slabomyseľnosti, akú si mnohí predstavujú.“

„Znamená dosiahnutie teózy,“ pokračoval môj priateľ, „že sa človek nikdy viac neinkarnuje do hmoty?“

„Môžeš sa inkarnovať, ak si to želáš.“

„Treba potom začínať celkom od začiatku? Treba zase prejsť kolobehom pozemských životov?“

„Samozrejme, že nie. To by bolo nezmyselné. Ak sa rozhodneš vrátiť sa, potom prichádzaš ako kapitán lode a nie ako obyčajný námorník,“ odvetil Daskalos so smiechom.

„Majstri, ktorí dospeli do teózy, majú možnosť voľby vteliť sa do hmoty, aby pomáhali svojim bližným pri ich rozvoji. Nijaká karma ich nezáväzuje inkarnovať sa. Už dosiahli svoje oslobodenie. O týchto veciach budeme neskôr hovoriť podrobnejšie. Myslím, že tvoja žena je už netrepezlivá; čaká už vonku v aute.“

Pod'akovali sme Daskalosovi za príjemný večer a Zoe vyslovila želanie, pokračovať niekedy inokedy v tomto rozhovore. „Zatiaľ sa musím obšírne pohovárať s mojím otcom,“ poznamenala.

Všetci sme nastúpili do auta a rozhodli sme sa, že zvyšok večera strávime v miestnej kaviarničke.

5. Karma

Spýtal som sa Daskalosa či sa dá odvrátiť karma? „Áno, zaiste,“ odvetil Daskalos bez váhania. „Jasne to môžeme vidieť na Jonášovom prípade. Boh svojmu prorokovi povedal, že Ninive sa natoľko prehresilo, vytvorilo takých zlých elementálov, že bude musieť byť do troch dní zničené. Prorok sa vybral k Ninivčanom a odovzdal im zlú zvesť. Ľudia bedákali a ľutovali svoje hriechy. Keď prešli tri dni, Ninive nebolo zničené. Prorok sa nahneval a povedal:

‘Bože, urobil si ma klamárom v očiach týchto ľudí.’

Podľa zákona karmy malo byť Ninive zničené. Jonáš mal teda v určitom zmysle pravdu. Ninive však zničené nebolo. Ľudia oľutovali svoje hriechy a kajali sa. Dostali svoje ponaučenie. Neskôr prebehol krásny dialóg medzi Jonášom a Bohom, keď Jonáš našiel svoj rozkošatený ricínovník vyschnutý, lebo ho napadol akýsi hmyz.

‘Bože,’ nariekal Jonáš, ‘môj ricínovník je zničený, naplní ma to smútkom.’

Ale Boh odvetil: ‘Teba zarmucuje strata ricínovníka, a ako by som sa mal cítiť ja pri strate celého mesta? Mal som vari dopustiť, aby zákon karmy zničil moje mesto?’

Veľkoleposť Božej milosti je pre naše mozgy nepochopiteľná. Neznámenáto, že neexistuje nijaký zákon príčiny a dôsledku. Bez pokánia, ktoré umožňuje zásah Božej milosti, by sa muselo skôr či neskôr všetko splatiť. Možno by medzitým prešli stovky rokov, ale prišlo by k tomu. Kristus to veľmi výstižne vyjadril, keď povedal, že aj obyčajný pohár vody, ktorý sme dali smädnému, sa nám raz vráti.“

Daskalos sa na pár minút zamyslel a potom pokračoval vážnym hlasom: „My kresťania – rovnako katolíci i pravoslávni – prepadáme zvyku, že

zosmiešňujeme seba i nášho Boha. Bezočivo predpokladáme, že keď v kostole zapálime tri sviečky, môžeme rozkazovať nebeskej ríši. V čom spočíva potom naša obeta – a čo za ňu požadujeme? Vravím ti: vážim si a dávam prednosť ateistovi, ktorý sa podelí so svojim jediným kúskom chleba s hladujúcim neznámym bez toho, aby za to niečo očakával. Nazdávam sa, že tento ‘ateista’ je oveľa bližšie Bohu a Kristovi-Logu ako niekto, kto by mohol dať oveľa viac, ale vyjednáva s Bohom. Myslím, že väčšina dnešných milodarov je skôr výrazom egoizmu než dobroty. Vidíme veľa ľudí, ktorí sa zdajú dobročinní, ale robia to v skutočnosti preto, aby ponížili svojich bližných a sebe i iným dokázali, že majú prevahu. Nezáleží na tom, z čoho pozostáva milodar: má však byť darovaný potajomky. Pošli napríklad niekomu, kto je v núdzi, obálku bez odosielateľa, vlož do nej tridsať libier a nenapíš k nim nič iné než ‘z lásky’. Musíme sa pokúsiť úplne sa zbaviť nášho sebeckva.“

Na chvíľu zavládlo ticho a zdalo sa, že každý premýšľal o tom, čo Daskalos práve povedal. Emily sediaci vedľa Daskalosa napokon prerušila mlčanie.

„Daskale,“ povedala, „čo by si odpovedal niekomu, kto by ti vytkol, že tvoja snaha učiť o zákone príčiny a dôsledku, je pokusom nanútiť ľuďom určitý morálny poriadok, aby sa zlepšili? Ako ho presvedčíš o tom, že karma nie je iba ďalším morálnym poriadkom?“

„Už mi raz položili túto otázku. Odvetil som na ňu toto: skúmaj svoje skutky, všimaj si, čo za teba platíš, obzri sa okolo seba a všimaj si, čo sa deje. A potom si z toho vyvod' vlastné závery. V našej súčasnej spoločnosti sú veci pred našimi očami také jasné, že toto punktičkárske pridžvanie sa slov pôsobí povrchno. Ak to ešte dnes nespoznávaš, zbadáš to zajtra alebo pozajtra.“

„Ale tým si neodpovedal na argumenty tohto človeka,“ trvala na svojom Emily.

„Moment,“ odvetil Daskalos, „veľké pravdy sa nedajú vždy zhrnúť do slov, rovnako ako nemožno slovami odpovedať na otázku existencie Boha. Je veľmi veľa vecí, ktoré nemožno vysvetliť slovami alebo pochopiť logikou. Na tieto otázky si môžeš odpovedať svojim vlastným životom tak, že budeš pozorovať následky svojich činov. Niet nijakej možnosti vyhnúť sa pozorovaniu následkov tvojho konania. Skôr či neskôr to budeš robiť. Neveríš v karma? Až okúsiš dva-tri šľahy jej biča, spoznáš ju, lebo pocítiš bolesť.“

„Ale tá osoba,“ pokračovala Emily, „vysloví nasledujúci argument: ‘Možnože neverím v tvojho Boha a v morálny poriadok, ktorý nazývajúš karma, verím však v ľudstvo.’“

„Môže sa jej teda spýtať,“ odvetil Daskalos pohotovo: „Prečo by si mal veriť v ľudstvo?“

„Pretože aj ono verí v to, že svet by sa mal zlepšiť,“ odvetila Emily.

„Prečo?“ pokračoval Daskalos s takmer šibalským úsmevom, „Načo by sa mal zlepšiť? Vidiš, môžem ho priviesť tam, kde chcem. Prečo by mal niekto veriť v také čosi?“

„Pretože verí v dobro,“ povedala Emily.

„Takeho človeka môžeš presvedčiť jeho vlastnou logikou, jeho vlastnými argumentami,“ poznamenal Daskalos. „Ešte aj v ateistovi, ktorý neverí v Boží ideál, aký si urobila väčšina ľudí, môžem vidieť božskosť.“

„Možno v ňom vidíš hľadača pravdy, hoci hľadá inou cestou,“ pokračovala Emily.

„To je pravda,“ potvrdil Daskalos. „Pri našom výstupe k Bohu je veľa ciest. Nielen ľudia zasvätení do mystérií hľadajú. Vravím ti, že sú ľudia, ktorí ešte nikdy nepočuli o našom výraze hľadania pravdy, možno sú ateisti a predsa sa nachádzajú na omnoho vyššom stupni rozvoja než mnohí z nás. Ľudí by sme nemali posudzovať podľa ich náboženských predstáv, ale podľa ich konania.“

Musím tu však ešte niečo dodať. Nevieť o nikom, kto by sa vážne snažil o pravdu, aby napokon nedospel k osvieteniu. Myslite na Kristove slová: *‘Proste a dostanete, klopte a bude vám otvorené.’*“

Daskalos zrazu pokračoval zmeneným tónom – akoby si na niečo spomenul: „Chcel by som vám porozprávať o stretnutí s istým slávnym britským filozofom, s povestou ateistu. Počas našej dlhšej korešpondencie som mu čo to napísal o povahe elementálov. Raz mi odpísal: ‘Nedokážem veriť v bohov kňazov akýchkoľvek náboženstiev. Vy ste nám teraz naproti tomu vysvetlil, že títo bohovia majú moc ako elementáli. To akceptujem. Myšlienka musí byť formou sily. Ale bohov, ktorých si vytvárajú ľudia prostredníctvom svojich myšlienok nemôžem prijať ako bohov. Môžem ich prijímať ako opory vytvorené človekom, na zvládnutie svojich ťažkostí. Teraz sa však pýtate, kto stvoril človeka vytvárajúceho bohov. Objasnili ste nám podrobne to, čo nazývate Absolútnym Bytím. Prečo však nehovoríte o Absolútnej Bytosti?’“

Odvetil som mu: ‘Pojem Absolútna Bytosť znamená zároveň obmedzenie. Absolútne Bytie je správnejšie. Prekonávam ním medze.’ Čo myslíte, ako mi na to odpovedal? ‘Verím v toto vaše Absolútne Bytie, ktoré nie je Bohom, ale Bytím vo vás a vo mne. Prejavuje sa dobrotou a všetkým, čo chápeme a pokladáme za dobré. Konečne mi niekto ukazuje boha nezávislého od ľudskej výpovede. Lebo všetci bohovia stворení človekom nesú ľudské charakteristiky dobra a zla. Teraz ukazujete boha,

ktorého nazývate realitou, životom. V to verím. Ale prečo by sme mali nazývať bohom? Veru, pojem Absolútne Bytie sa mi páči.’

Teraz mi povedz: Je tento človek ateista?’ spýtal sa Daskalos.

„Má však povest' ateistu,“ namietol som, „a vydal o tom obsiahle svedectvá.“

„Pretože odmieta všetkých bohov a mesiášov, akých si stvoril človek. ‘Hor sa, kresťanskí vojaci, vpred do boja!’“ poznamenal Daskalos uštipačne. „Tento muž nemohol vystáť takých bohov. Bol to pacifista. Veril v lásku. Uspel som uňho tým, že som mu pomohol akceptovať Absolútne Bytie, lebo je životom a láskou. V poslednom liste, ktorý mi napísal pred svojou smrťou stáli tieto slová: ‘Ste jediný človek, ktorý vo mne zapálil fľaču reality, svetla a múdrosti. Pre toto Absolútne Bytie: Držte ju aj naďalej vysoko a osvetľujte svet.’“

Keď Daskalos dohovoril, vonku zastalo auto a o chvíľu sme začuli klopanie na dverách. Nepamätám sa na ani jednu príležitosť, keď som bol u Daskalosa, že by k nemu neprišli návštevníci a neprosili ho o pomoc.

Šiel som otvoriť dvere a pozval som neznámych ďalej. Bol to manželský pár v stredných rokoch z Larnaky. Poslali Daskalosa o diagnózu ťažko chorého príbuzného.

„Máte so sebou jeho fotografiu?“ spýtal sa Daskalos.

Museli sa dopočuť o tom, ako Daskalos pracuje, lebo ochotne predložili fotografiu pacienta. Daskalos ju vzal, pevne ju držal v pravej ruke a zatvoril oči. Asi po minúte sústredenia sa opäť otvoril oči.

„Problém je v mozgu,“ skonštatoval. Je tam niečo, čo by sa malo odstrániť.“

„Ale lekár nespomínal nič o mozgovom nádore,“ povedal muž, keď si fotografiu vzal späť.“

„Niečo tam je,“ nástojil Daskalos rozhodne. „Mal by si dať urobiť encefalogram.“ Návštevníci poďakovali Daskalosovi za jeho unúvanie a odišli.

Keď sa Daskalos znova usadil do svojho kresla a bol pripravený pokračovať v našej diskuzii, spýtal som sa ho, či chorobu toho človeka možno odvodzovať z karmického dlhu.

„Všetky choroby sú zapríčinené karmou,“ odvetil Daskalos. „Bud' to následok tvojho vlastného dlhu alebo dlhu iného človeka, ktorého ľúbiš.“

„Chápem, že človek musí splatiť svoju vlastnú karmu. Čo však má znamenať splácanie karmy za niekoho iného, koho človek ľúbi?“ spýtal som sa.

Daskalos odpovedal protitázkou: „Čo myslíš, čo mal na mysli Kristus, keď nás vyzýval, aby sme niesli bremená iných? Karma,“ pokračoval ďa-

lej, „musí byť splatená takým či onakým spôsobom. Vyžaduje to univerzálny zákon rovnováhy. Keď niekoho ľúbime, môžeme mu pomôcť splatiť časť jeho dlhu. Ale to je možné až potom, keď tento človek svoju 'lekciu' dostal.“ dodal Daskalos, „keď už nie je potrebné, aby svoje dlhy splácal celé. Keď bola väčšina karmy odpracovaná, môže zvyšné bremeno vziať na seba niekto iný a tak zmierniť utrpenie dlžníka. Ak to mienime urobiť, Logos prevezme deväť desiatín zvyšnej dlžoby na seba, takže v skutočnosti nám zostane už iba jedna desatina. Zostávajúci dlh bude takto nakoniec podstatne nižší a s ním spojené utrpenie oveľa menšie. To nie sú nijaké svojvoľné percentuálne údaje,“ poznamenal Daskalos, „ale to je súčasť prirodzenosti vecí.

Predpokladajme, že človeka, ktorý v priebehu viacerých inkarnácií zabil veľa ľudí, niekto miluje. Za stáročia medzi nimi narástlo puto lásky. Táto osoba by mohla zámerne – či už vedome alebo nevedome – prevziať časť karmy milovaného človeka za predpokladu, že dlžník medzičasom dostal potrebnú lekciu a väčšinu karmy už splatil. Bez tejto podmienky by to nebolo možné. Nech sa nám stane čokoľvek,“ povedal Daskalos pomaly a dôrazne, „čo nám v tomto živote spôsobuje utrpenie, je to buď následok nášho vlastného dlhu, alebo našej ochoty splácať dlh milovanej osoby, ktorej karma by bola možno príliš ťažká, aby jej bremeno vládala niesť sama. Až raz budete majstrami a dokážete sa naladiť na univerzálného Boha, potom budete môcť vziať na seba nielen karmu svojich milovaných, ale aj karmu vašich nepriateľov. Ako majstri by ste mohli utíšiť bolesť svojho tela, ale neurobíte to, lebo potlačením utrpenia vášho tela automaticky vrátime karmu človeku, od ktorého ste ju prevzali. Kristus nám ukázal cestu, keď bol ukrižovaný a na kríži trpel ako obyčajný človek. Keď dosiahnete vyšší stupeň rozvoja, môže Logos od vás požadovať, aby ste urobili práve toto: znášali karmu iných ľudí, ba aj vašich nepriateľov. Ste nástrojom a orgánom Logu a mali by ste považovať za česť, že budete tak zaťažení. Možno sa teraz spýtate: 'A aká bude za to moja odmena?' Vo chvíli, keď položíte takú otázku, odhalíte, že vaše sebeckvo je ešte veľmi silné a nebezpečné. Česť, aká sa vám ponúka – ohnúť plecيا pod bremenom Logu – je najväčšou odmenou.“

„Daskale,“ spýtal som sa, „môžeš nám povedať príklad z tvojej vlastnej skúsenosti, ako si prevzal karmu iného človeka?“

„Karmu je mimoriadne ťažké pochopiť,“ odvetil Daskalos. „Vždy ma znovu a znovu ohromuje.“ Potom začal rozprávať skúsenosť zo svojho života.

„Pred mnohými rokmi ma môj synovec požiadal o názor, či sa má oženiť s istou vdovou. Riekol som mu: 'Dostaneš moje požehnanie, ak

nebudeš hlboko a úprimne milovať iba vdovu, ale aj jej dcéru' – vtedy mala sedem rokov. Odvetil, že dievčatko ľúbi a zistil som, že to myslí úprimne. Ako priateľ a ma pozval na svadbu. Orok sa im narodil syn s ťažkou vrodenou vadou, no lekári ju nevedeli odstrániť. Obe nohy dieťaťka boli prirastené ku hrudnému košu. Jeho rodičia ma vyhľadali. Vzal som dieťa do náručia a ihneď som zistil, kto je to. V ten deň bol u mňa aj Teofanis a aj on pochopil situáciu. Požiadal som ho, aby ostatným nič neprezradil. Rodičom som povedal, že budem ich syna liečiť. Pomaly, celkom pomaly sa mi podarilo nožičky dieťaťa oslobodiť a dať ich do sadrového obväzu. Po niekoľkých týždňoch sme obväz vždy sňali, masirovali sme nožičky a znova sme ich obviazali. Chlapček sa mal stále lepšie a jeho otec ma poprosil, aby som ho pokrstil. Mal práve tri mesiace.

Medzičasom som raz ráno šiel z bytu do svätyne a cestou som na niečo stúpil a pocítil som bolesť. Vošiel som do svojej izby, vyzul som si topánku a zistil som, čo sa stalo. Moja vnučka bola práve u mňa a zvolala: 'Starý otec, pozri: máš čiernu nohu!' To som už vedel, čo to značilo. Splácal som karmu bábätku. Moja vnučka sa náhlila za svojou matkou. Tá ihneď prišla za mnou a odviezla ma do nemocnice. Hlavný chirurg mi prezrel nohu a stanovil diagnózu: gangréna. Nohu bolo treba amputovať. Súhlasil som. Gangréna zasiahla už aj koleno. Operácia mala prebehnúť v najbližšie dni. V nemocnici som dostal izbu s krásnym výhľadom na rieku. Lekárovi som deň pred operáciou povedal, že musím byť asi jeden a pol hodiny sám v izbe, lebo každé popoludnie meditujem. Lekár proti tomu nenamietal.

Zostal som teda sám. Sedel som na svojej posteli a hľadel som cez dvere na rieku. Usmieval som sa a prihovárал som sa k Logu: 'Ak si myslíš, že ťa teraz budem prosiť, aby si mi zachránil nohu, vyhod' si to z hlavy. Toto je moja noha – a je to tvoja noha.'“ Daskalos ukázal na svoju pravú nohu. „Ak sa nazdávaš, že má byť vyliečená, nech sa vylieči. Ak si myslíš, že máť byť odrezaná, nech ju odrežú. Nech sa stane tvoja vôľa, milovaný.' Keď som dopovedal túto vetu, mal som pocit, akoby mi líce pobozkal ľahký vánok. Zrazu som na okraji postele uvidel sedieť anjela. Jednou rukou mi držal chorú nohu a druhou mi ju hladkal.“

„Predpokladajme, že v izbe by bol ešte aj niekto iný,“ prerušil som ho, „myslíš, že aj on by videl anjela?“

„Neviem,“ odvetil Daskalos mykajúc plecami. „Možno áno, možno nie. Ja som ho v každom prípade videl. Zjavil sa mi ako pekný chlapec o dieť v bielom. Bez krídel a bez pier. Vôbec si ma nevšímal. Iba mi d'alej hladkal nohu. Keď bol hotový, zmizol – a spolu s ním aj gangréna.

Na druhé ráno prišli lekári a pripravili operáciu. Boli veľmi prekvapení,

keď si prezerali moju nohu. Už iba na špičke prsta mi zostala malá čierna škvrnka. Po ďalšom dni zmizla aj tá.“

Potom Daskalos vysvetlil karmické spojitosti medzi nim a bábätkom, ktorého krst musel byť odložený o týždeň, kým sa Daskalos zotavil zo svojej zaťažkávacej skúšky.

„Pred viacerými storočiami,“ rozprával Daskalos, „bolo toto bábätko námorníkom byzantského loďstva. Bol to chudobný muž, celé mesiace, ba završenie roky musel byť odlúčený od svojej krásnej manželky. Počas jednej námornej cesty sa do jeho opustenej manželky zalúbil istý byzantský šľachtic a zaplietol sa s ňou. Keď sa námorník vrátil, opustila ho kvôli svojmu milencovi. V roztrpčení a hneve sa jej muž pripojil k bande námorných pirátov. Napokon si ho zvolili za vodcu. So svojimi tromi loďami sa stali postrachom byzantských a iných námorníkov.“

V tom čase som bol Talianom, a síce synom benátskeho obchodného splnomocnenca v Konstantinopole. Býval som v Benátkach u matky žijúcej odlúčene od môjho otca. Každé dva roky som cestoval z Benátok do Byzancie na návštevu k otcovi. Pri všetkých cestách do Konstantinopolu ma sprevádzala moja tlstá, stará vychovávateľka. Raz – boli sme práve na ceste domov a naša loď plávala popri Sicílii – na nás zaútočili tito piráti. Mal som vtedy šesťnásť rokov. Byzantskí piráti mi vyzliekli moje drahé, zlatom vyšívane šaty a obliekli ma do handier. Moju vychovávateľku spolu s inými cestujúcimi zabil. Nemala pre pirátov nijakú hodnotu. Nás ostatných, čo sme vyzerali mladí a silní vzali do svojej pevnosti, aby nás predali ako otrokov. Základňu mali v istom meste na marockom pobreží. Tam mali svoj brloh. Bol to trh otrokov a otrokýň. Kúpil si ma akýsi čierny Arab, po tom, čo dôkladne prezrel zuby, aby zistil, či som dosť silný. Keď ma odvádzali, obzrel som sa a pocítil som silnú náklonnosť k tomu byzantskému pirátovi. Ani neviem poriadne vysvetliť prečo.

V otroctve som bol tri roky. Životné podmienky boli žalostné. Vypadali mi vlasy. Zožltla mi koža a prišiel som o väčšinu zubov. Bol som veľmi chorý. Keď sa pirátske lode vrátili, odviezol ma môj arabský pán k byzantskému pirátovi a žiadal späť svoje peniaze. Pirát zaprotestoval a povedal: „Nepredal som ti ho v takomto stave. Očakával som, že ho budeš mať vo svojich osobných službách a nie, že ho necháš takto spustnúť a ochorieť.“ Chvilu sa hádali, pirát potom Arabovi niečo dal a vzal ma späť. Sadol som si na kameň a oprel som sa o múrik. Pozrel som pirátovi do očí a spýtal som sa ho:

‘Ako si mohol mne, takému kresťanovi ako si sám, urobiť niečo také? Prečo si si ma nenechal aspoň ako osobného služobníka? Ako môže kresťan ako si ty, predáť kresťana ako som ja?’

Nahnevane ma okríkol: ‘Ty nie si nijaký kresťan! Si Frank (katolík)’, a udral ma do tváre. Rozzúrený prikázal svojim chlapom, aby so mnou skoncovali. Keď sa na mňa vrhli a chceli mi šable vraziť do tela, zmenil svoju mienku. To, čo som mu povedal, zrejme pohlo jeho svedomím. Priskočil, aby ostatných zadržal od zabíjania, ale bolo príliš neskoro. Už som bol mŕtvy. Potom vzal moju mŕtvolu, rozdriapané handry, ktoré som naposledy nosil starostlivo poskladal, pobozkal a skryl do záhrenia. Potom ma zahalil do čistých bielych šiat a odniesol k pravoslávne mu kňazovi. Ten ma mal pochovať. Byzantskí piráti zakladali svoje kolónie pozdĺž marockého pobrežia,“ vysvetľoval Daskalos. „Medzi nimi boli aj kňazi, ktorým buď cirkev odobrala kňazský úrad, alebo boli rebelmi z iného hľadiska.“

Tento kňaz odmietol vykonať pohrebné obrady, pretože som bol ‘Frank’. Pirát ma teda pochoval sám a prečítal všetky náležité modlitby. Na môj hrob postavil kríž a bdel pri ňom až do nasledujúceho rána. Potom sa rozhodol zanechať pirátstvo. Pozbieral toľko peňazi a šperkov, koľko len vládol uniesť a požiadal jedného zo svojich chlapov, aby prevzal vedenie. Povedal im, že má pirátstva dosť a že sa chce usadiť. Z psychického sveta som ho videl a mal som s ním súcit. Potom zašiel k inému pravoslávne mu kňazovi na Sicílii a vyspovedal sa. Požiadal kňaza, aby mu dal kutňu, lebo sa rozhodol stať pustovníkom. Vzal kutňu a odišiel. Každú noc skláňal hlavu na moje handry. Za rok a pol ochorel. Brucho sa mu nadulo a umrel. Odvtedy som ho nevidel.

Pokiaľ viem, vtedy som ho stretol prvý raz. Druhý raz je to teraz, v podobu tohto bábätka. Iba Boh vie, koľko karmy splatil odvtedy za celý ten čas, pri všetkých vraždách a lúpežných výpravách, ktoré podnikol ako pirát.

Keď som sa chystal pokrstiť ho,“ rozprával Daskalos ďalej, „správalo sa dieťa naozaj zvláštne. Chytilo ma za prst a už ho nepustilo. Plakalo a plakalo a hľadelo mi do očí. Dokonca mi pritislo pery na lice, keď som ho zdvihol. Jeho otec povedal, že dieťa prvý raz niekoho pobozkalo.“

Všimnite si, ako pôsobila karma v tomto prípade,“ poznamenal Daskalos na konci svojej príhody. „Kedy si na mňa skríkol, že nie som kresťan a prikázal svojim chlapom, aby ma zabil. V tomto živote som prevzal časť jeho karmy, vyliečil som ho a stal som sa jeho krstným otcom.“

„Tomu vravím poézia spravodlivosti!“ zvolal som.

„Karmu svojho bližného znášaš iba vtedy, ak chceš,“ zopakoval Daskalos dôrazne.

Potom Daskalos svojim vlastným spôsobom rozpovedal ďalší zážitok, ktorý ukazoval, ako môže majster prevziať karmu svojho bližného.

„Pred šiestimi rokmi mali istému môjmu príbuznému amputovať ruku. Mal ženu a štyri deti. Krátko predtým, ako sa mala uskutočniť jeho operácia, pocítil som zvláštnu bolesť v ramene. Teofanis, ktorý sa zdržiaval v Pafose tiež pocítil moju bolesť. Nasadol do auta a prišiel ku mne. Zase som mal gangrénu, tentoraz v ruke. Lekárske krvné skúšky ukázali, že moju ruku bude treba odrezat'. Teofanis nechal svoju prácu pracovať a sedel vo dne v noci pri mojej posteli. Pamätám sa dobre: raz, keď tu bola manželka britského vysokého komisára (mala vo zvyku prichádzať kvôli svojmu príbuznému), kým som ležal v posteli, zaznelo klopanie na dvere. Vovliekla sa dnu akási Turkyňa, ktorá nemohla chodiť a povedala: 'Počula som, že Spyro efendi (po turecky majster) je veľmi chorý. Tak som prišla, aby ma vyliečil skôr ako umrie.' Pokúsili sa ju poslať preč, ale keď som sa o tom dozvedel, poprosil som ich, aby ju pustili dnu. S námahou vyliezla po schodoch nahor a vošla do mojej izby. Položil som na ňu ruku a vyzval som ju, aby vstala a išla. Urobila, ako som jej prikázal a šla vzpriamene.

'Efendi, už som zdravá,' povedala. 'Teraz môžeš umrieť ak chceš.' Daskalos burácal smiechom, keď si spomenul na tento zážitok.

„Hneď ako Turkyňa odišla, poprosil som Teofanisa, aby mi ruku zakryl bielym ručníkom. Potom som si položil zdravú ruku na chorú a začal som sa liečiť. Najprv som sa modlil k Logu. Potom som si začal zdravou rukou hladkať chorú, vždy znovu a znovu.“ Daskalos nám ukázal, ako si ľavou rukou hladkal pravú.

„Dematerializoval a materializoval som pritom tkanivo za tkanivom, až som si vytvoril úplne novú ruku. Potom som biely ručník snal a ukázal som ruku Teofanisovi. Bola úplne vyliečená. Teofanis začal plakať, kľakol si a bozkával mi ruku. Nasledujúce ráno prišiel lekár. Prezeral mi ruku a krútil hlavou. 'Už zase si to urobil,' zahundral a nevedel, čo si má o tom myslieť. Ruku mi neamputovali. Karma bola splatená a ruka môjho príbuzného bola zachránená.“

Keď Daskalos vyrozprával tieto príbehy, poznamenal, že má v úmysle vziať na seba ďalšiu karmu, ktorá by ho mohla stáť život. Protestoval som. Odvetil mi:

„Keby si vedel, kto je to, pochopil by si. Neskôr ti o tom rozpoviem,“ dodal a naznačil, že pred ostatnými o tom nechce hovoriť.

Vstali sme na odchod, keď sa Daskalosovi za výučbu a pobrali sme sa k dverám. Keď sme vyšli, poprosil ma, aby som zostal, lebo mi chce ešte niečo povedať. Ostatní boli už v aute a čakali ma. Daskalos povedal, že osoba, ktorú myslel, je jeho zať. Lekári mu zistili ochorenie pečene, mohlo by ho stáť život. „Jeho zať,“ povedal Daskalos, „dostal tieto

chorobu od svojho priateľa žijúceho v Londýne. Tento priateľ ho telefonicky prosil o pomoc, lebo mal vážnu chorobu pečene. Jeho zať však svojmu priateľovi do telefónu presvedčivo povedal: 'Nerob si žiadne starosti. Urobíme všetko, aby sme ťa zachránili a ak sa nám to nepodari, vezmem tvoju karmu na seba!'

Bol som svedkom tohto telefonátu, „povedal Daskalos, „a keď som ho to počul sľubovať, skočil som mu do reči, aby zavrel ústa, ale už bolo príliš neskoro. Už vidíš, prečo musím vziať na seba jeho karmu? Nemôžem predsa pripustiť, aby moja dcéra ostala taká mladá vdovou a moje vnúčatá sirotami. Môj zať má tridsať tri rokov. Ja mám raz toľko. Je rozumnejšie, ak sa poberiem ja, keď máme na výber.“

Daskalos zosmutnel pri predstave, že by jeho dcéra ovdovela a povedal, že už začal svoje modlitby vo svätyni.

„Dúfajme,“ dodal ešte, „že Ján vezme toto bremeno na seba a že nebudem ešte musieť ísť.“ Potom ma Daskalos zaprisahal, aby som o tom nič neprezradil Iacovosovi, aby sa ho nepokúsil zdržať tak, že by vzal na seba karmu, ktorú bolo treba splatiť. „Ale obávam sa, že postupne pojme podozrenie,“ dodal Daskalos.

Keď Teofanis na druhý deň prišiel, poprosil som ho, aby mi presne rozprával, čo sa dialo, keď sa Daskalos sám liečil. Zopakoval rovnaký príbeh, vrátane príhody s Turkyňou. Daskalos nebol pritom, keď mi Teofanis rozprával o týchto veciach.

6. Spomienky

Podvečer k nám prišli na večeru Daskalos s Iacovosom. Tému rozhovoru sme nemali naplánovanú, ale vedel som, že s Daskalosom nebude ani na chvíľu nuda. Dobré som si ešte pamätal večer s ním, keď som sa takmer nemohol prestať smiať, lebo rozprával jednu veselú príhodu za druhou. Smial som sa ešte aj po príchode domov a na druhé ráno som bol zachrípnutý.

Bol piatok, tri týždne pred Veľkou nocou. Úplne som zabudol, že pre východných kresťanov je to obdobie pôstu. Od veriacich sa očakáva, že nebudú jesť žiadne mäso, mäsové výrobky, hydinu, ryby, ba zakázané sú aj mlieko, syry a vajcia. Robil som si starosti, či Daskalos dodržiava tieto stravovacie predpisy, lebo prichystané jedlo sa sotva dalo nazvať vegetariánskym.

„Biskup raz prichytil kňaza, ako počas veľkonočného týždňa jedol kurča,“ rozprával Daskalos pomaly, pričom sa zaoberal chrumkavo upečným kuracím kridelkom.

„Excelencia,“ povedal kňaz rozhevnanému biskupovi, „každú nedeľu premieňam chlieb a víno na Kristovo telo a krv. Prečo by som nemohol premeniť aj kurča na zeleninu?“

Táto veselá príhoda pripomenula Daskalosovi jeho búrlivý vzťah s cyperskou cirkevnou hierarchiou. Na podnet viacerých gréckych teológov označili cyperskí biskupi Daskalosa pred dvadsiatimi piatimi rokmi za diabla nástroj a predvolali ho pred cirkevný súd, aby ho vyobcovali. Súd sa skladal z biskupov a zo šiestich gréckych teológov. Arcibiskup bol práve na dlhej ceste po Európe a po Spojených štátoch.

„Obviňovali ma, že na vykonávanie magických skutkov používam satanské sily. Dokonca tvrdili, že som svoju dcéru nútil tancovať na povraze!

Títo biskupi a zopár archimandritov vo dne v noci kľúčali pred svätým oltárom a preklínali moje meno. Počas súdneho procesu sa ma jeden z biskupov spýtal, či som v styku s duchmi.

„Ale áno,“ odvetil som. „Čo je na tom zlého? Keby ste lepšie poznali svoju bibliu, vedeli by ste, že na styku s duchmi nie je nič zlé.“

Potom ma vyzval, aby som zdvihol pravú ruku a opakoval po ňom: „Verím v jediného Boha, všemohúceho Otca, Stvoriteľa nebies i Zeme a všetkého viditeľného a neviditeľného...“

Nazdávali sa, že keby som bol diabol, nemohol by som zopakovať tieto slová ani vysloviť Božie meno. Zdvihol som teda ruku, ako mi prikázal a zopakoval som vyznanie viery. Potom som stratil trepezlivosť. „Títo hlupáci,“ vybuchol som a ukázal som prstom na zachmúrené tváre šiestich teológov, „usmrcujú jedom našu cirkev. Mali by ste ich radšej poslať ta, odkiaľ prišli, lebo to, čo sa tu dnes stalo je hanbou pre cirkev!“

Na Daskalosovo šľastie arcibiskup Makarios zastavil súdne konanie. Keď sa dozvedel, čo vykonali biskupi počas jeho neprítomnosti (bol práve v Amerike), poslal d'alekopis, aby „prestali s tým nezmyslom“, kým sa nevráti.

„Arcibiskup mi neskôr povedal, aby som si kvôli tým 'pološialeným nezvedeleným biskupom' nerobil nijaké starosti.“

„Prečo zasiahol arcibiskup v tvoj prospech?“ čudoval som sa.

„Bol mojím priateľom,“ odvetil Daskalos s ľiškacím úsmevom. Potom nám prezradil, že arcibiskup od neho pravidelne dostával magnetofónové nahrávky jeho prednášok a posolstiev.

Po debate o Daskalosovom dobrodružstve s miestnym duchovenstvom sme začali rozprávať o jeho doterajšom živote. Prekvapilo ma, keď som sa dozvedel, že Daskalosov otec bol napoly Grék a napoly Škót. Po úspešnej kariére admirála britského námorníctva ho kráľ pasoval za rytiera. Daskalos zdedil tento šľachtický titul, ale odmietol ho a vrátil britskému trónu na protest proti zlému zaobchádzaniu koloniálnych úradov s gréckymi Cypertčanmi počas partizánskej vojny v päťdesiatych rokoch.

„Môj otec bol tvrdý, konzervatívny muž. Navonok mi prejavoval iba málo citu. Chcel zo mňa urobiť britského dôstojníka a od všetkých členov rodiny vyžadoval, aby sa medzi sebou zhovárali po anglicky. Vzoprel som sa proti tomuto nátlaku. No keďže som zúfalo túžil po láske a uznaní svojho otca, vstúpil som do britskej armády a stal som sa dôstojníkom.“

Jasne sa pamätám na deň, keď som ukončil dôstojnícku školu a prišiel som domov v novej uniforme. Každý si všimol, aký je zo mňa vysoký a dobre vyzerajúci dôstojník. Ale keď som sa pozrel do zrkadla, videl som v ňom iba mulicu s postrojom,“ povedal Daskalos a zasmial sa.

„Poukončení školy som zašiel za otcom do kancelárie. Čakal som vrecne privítanie, ale namiesto toho mi sekretárka blahosklonne oznámila, aby som čakal. Keď ma o hodinu k otcovi vpustili, bol taký odmeraný, odmietavý a neprístupný ako vždy. Požiadal ma, aby som si sadol a ponúkol mi cigaretu. Veľmi som bol nešťastný, lebo ma začal oslovovať 'kapitán':

'Nech sa páči cigaretu, kapitán.'

'Nie, ďakujem. Pred svojím otcom nefajčím,' odvetil som.

Popríhode domov som matke oznámil, že otec pre mňa umrel. Zamkol som sa vo svojej izbe, vyzliekol som si uniformu a remene, hodil som ich o zem a zúrivo som po nich dupal. Keď otec prišiel domov, vošiel aj do mojej izby. 'Tu máš svojho kapitána,' skríkol som vzlykajúc a ukázal som na uniformu na dlážke.

'Ovládaj sa, kapitán,' povedal úplne chladne.

Aký anglický ľadovec, pomyslel som si. Napriek všetkému som ho predsa ľúbil. Mať za otca takého človeka je ako splatiť šesť inkarnácií naraz. „dokončil Daskalos so smiechom.

„Len ťažko nachádzam stopy po tvojej anglickej výchove,“ čudoval som sa.

„To dokazuje,“ odvetil Daskalos rýchlo, „že okolie nemá takú rozhodujúcu úlohu pri formovaní osobnosti, akú mu pripisuje väčšina sociológov.“

Potom vyhlásil, že tŕňom v oku mu boli najmä aristokratické spôsoby rodičov. Jeho matka, Grékyňa, sa správala ako anglická lady, aj okruh priateľov mali totožný s rezidenciou britského guvernéra. Aby unikol dusnej atmosfére rodičovského domu, trávil letné mesiace svojich mladíckych rokov v stavrovouniskom kláštore. Bola to stará citadela tróniaca na vrchole strmého kopca, známa svojou jednoduchosťou. Podľa legendy tam svätá Helena, matka cisára Konštantína, nechala pri návšteve ostrova fragment svätého kríža. Daskalos mal prístup do kláštora, lebo opätom tam bol jeho strýko.

„Jedného horúceho júlového dňa ma rodičia prišli navštíviť. Chceli vedieť, ako trávim čas. Práve som pracoval s mníchmi na poli. Mal som na sebe zodratú čiernu kutňu a telo mi pokrývala vrstva potu a prachu. Mojim rodičom oznámili, kde ma nájdú. Pracoval som s pluhom ťahanom dvoma volmi, keď som ich zbadal prichádzať. Najprv ma nespoznali, lebo tvár mi zakrýval klobúk. Obaja boli bezchybne oblečení. Matka mala drahý klobúk a topánky s vysokými opätkami. Očakávali, že ma nájdú pohodlne sediaceho v tieni olivovníka, pri čítaní knihy. Keď som zdvihol hlavu a matka ma spoznala, v bezvedomí klesla otcovi do náručia. Využil

som túto príležitosť a vysvetlil som im, že nemôžem s nimi dlhšie zdieľať ich spôsob života. Podľa mňa bol nezmyselný. Našťastie som mal dost rozumu a nezostal som v kláštore. Nebol by som sa vyrovnal s toľkou špičnou.

Stará tradícia od stavrovouniských mníchov vyžadovala nikdy sa neumývať, aby nezmyli zo seba posvätný olej, ktorým ich pomazali pri krste. Očistu tela vykonávali silným vypotením sa a vydrhnutím sa uterákmi. Povrávalo sa, že arcibiskup odmietol vykonať zdvorilostnú návštevu kláštora, kým sa všetci mnísi poriadne neumyjú. Opät prisľúbil, že vyhovie tomuto želaniu. Keď arcibiskup prišiel, opäť ho vítal pri bráne.

'Ajhľa, Eminencia, teraz som čistý,' povedal opät. Potom strčil prst do šálky s vodou, ktorú držal sluha, a nastriekal si zopár kvapiek do tváre.“

Keď sme sa navečerali, vyšli sme na balkón obklopený jazminovými krikmi. Odtiaľ sme mali výhľad na malý eukalyptový háj. Pustil som platňu s Beethovenovou symfóniou – Beethoven bol Daskalosovým obľúbeným skladateľom – a Iacovos sa ponúkol, že urobí tureckú kávu.

„Daskale,“ začal som rozhovor v nádeji, že sa dozviem ďalšie podrobnosti z jeho života, „dosť ma prekvapilo, keď som sa dozvedel, že si sa zúčastnil v protikolonialistickom hnutí proti Britom. Nazdávam sa, že psychológ by to interpretoval ako prejav skrytej nevráživosti voči otcovi, ktorý sa pokúsil o všetko, aby z teba urobil poriadneho Angličana. Ale skutočne ma ohromilo, že liečiteľ a Boží človek ako ty sa môže pripojiť k partizánskému hnutiu, označovaného Angličanmi ako teroristické.“

„Myslíš si azda, že som to urobil z vlasteneckých dôvodov?“ odvetil Daskalos ironicky. Potom mi pripomenul, že bádateľ pravdy môže vstúpiť do politiky iba v záujme služby za vyššiu vec, nikdy nie ak ide o osobný prospech alebo o to, čo sa zvyčajne nazýva vlastenectvom.

„Moje pripojenie sa k EOKA (cirkvou podporovaná tajná partizánska organizácia, v rokoch 1955-1959 bojovala proti Britom) bolo v skutočnosti pretvárkou. Vstúpil som doň, aby som zachránil toľko ľudských životov, ako len bude možné. Keby som sa bol držal v ústraní, bolo by ešte viac mŕtvych Angličanov, Grékov a Turkov.“

Potom Daskalos vyrozprával, ako prispel k záchrane ľudských životov. Bola to mimoriadne riskantná a ťažká úloha, často ho vrhala do hlbokého údesu a mravnej dilemy. Určitá udalosť mu spôsobila takú silnú duševnú trýzeň, že už ani sám nenachádzal odpoveď na to, čo je správne a čo nesprávne. Tvrdil, že tieto kategórie sa mu v mysli zastrelili.

„Dozvedel som sa, že niektorí mne známi partizánski vodcovia, naplánovali zavraždenie muža, ktorého pokladali za udavca. Veľmi rozhodne som zasiahol a prinútil som ich zmeniť názor. Po niekoľkých rokoch,

krátko po vyhlásení nezávislosti, ten človek zabil viacerých ľudí. Zatkli ho a popravili. Dvadsať dní som si robil najťažšie výčitky, nevedel som, či som urobil dobre, keď som mu predtým zachránil život.

Raz poobede, keď som meditoval vo svätyni, začul som Jánov hlas. 'Ak človeka zachraňuješ,' povedal Ján, 'nevyjednáváš s ním o jeho budúcom správaní. Sám je zodpovedný za to, čo urobí. Tvoje úmysly boli dobré. Konal si dobro. Posudzovanie budúcnosti nie je na tebe. To je vec Boha a karmy.'"

Keď v roku 1963 – tri roky po vyhlásení nezávislosti – vypukla národná vojna medzi Grékmi a Turkami, Daskalos sa opäť nachádzal uprostred nepokojov a medzi frontmi.

„Keďže som mal vojenské vzdelanie, priradili ma k malému kontingentu milicionárov – mal na starosti obranu gréckej časti. S medzitým som zosnulým šéfom polície, Pašim (tlstým) Kostasom, sme boli v Omorfite (predmestie Nikózie, kde na Vianoce roku 1963 došlo k prudkým bojom). Za opaskom som nosil pištoľ a v aute som mal guľomet.“

„Chceš povedať, že by si bol tie zbrane použil proti Turkom?“ spýtal som sa neskrývajúc svoje ohromenie. Predstava Daskalosa brúsiaceho po Omorfite s pištoľou v ruke mi pripadala akási nepravdepodobná.

„Nikdy by som zbrane nebol použil proti nikomu,“ odvetil Daskalos so smiechom.

„A keby boli na teba zaútočili?“

„Veru, raz sa to stalo. Boli sme sami s Pašim Kostasom a obkolesili nás štyridsiati Turci. Chvilu nás naháňali, a aby sme sa zachránili pred sprškou guľiek, museli sme preskočiť vysoký múr. Paši Kostas sa hrozne namáhal, aby sa dostal cez múr, taký bol tlstý. Mimo chodcom, zo žartu sme si navzájom vraveli 'kapitán'. Bolo to tragikomické!

„Nuž, kapitán, čo teraz urobíme?“ spýtal som sa ho, keď sme sedeli za tým múrom ako v pasci. Začali sme strieľať do vzduchu v nádeji, že Turkov tak odplašíme. Nikdy by som však nebol strieľal do nich. Napokon nás zachránila Anastasia, divoška z dediny Kythrea. Prišla so svojimi 'chlapcami' a odohnala Turkov.“

„Prečo si na obranu nepoužil svoje sily a schopnosti?“ spýtal som sa Daskalosa.

„Psychické sily by sa nemali používať na také svetské veci. Neviditeľní majstri by to nedovolili. Počas tých búrlivých rokov som svoju jasnovidnosť použil iba raz, na záchranu životov. Svojim ľudom som dal prísny príkaz, aby nikdy na nikoho neútočili ani nestrieľali, kým nie je ich vlastný život v bezprostrednom nebezpečenstve.

Na naše pozície prišiel nadutý grécky dôstojník a rozkázal mojim chla-

pom, aby zaútočili na tureckú základňu. Ten hlupák si myslel, že Turci budú spať, alebo tam nie sú. Chvilu som sa s ním hádal a povedal som mu, že jeho návrh je šialený. Pohrozil som mu, že podám naňho oznámenie jeho nadriadeným, lebo takým nerozvážnym spôsobom chce ohroziť životy našich ľudí. Vlastným spôsobom som ma videl, že Turci sú v bojovej pohotovosti. Keby Gréci zaútočili, boli by ich zmasakrovali.

„Prečo nehodíš jednoducho zopár kameňov do tureckých pozícií a neskúsiš, čo sa stane?“ navrhol som mu. Urobil to. Turci sa domnievali, že na nich útočia a spustili prudkú paľbu. Neskôr sa vzdali svojich pozícií a stiahli sa späť.“

Potom som gréckemu dôstojníkovi povedal: „Teraz môžeš pevnosť dobyt' a nechať sa za to oslavovať. My o to nemáme záujem.“

Keď sa problémy skončili, Makarios ma na jednej slávnosti nazval 'ozajstným gréckym vlastencom a Cyperčanom'.

'Moment, Eminencia,' prerušil som ho protestujúci, 'nie som ani vlastenec, ani Grék a už vôbec nie Cyperčan. Jediný dôvod, prečo som bol na bojisku je, že som chcel chrániť vaše matky a sestry a žiaden iný.'

Samozrejme, je to iba iná forma šialenstva,“ komentoval sa Daskalos so smiechom, „ale aspoň nie je taká hlúpa ako vlastenectvo.“

„V ten istý večer,“ pokračoval Daskalos, „vstala istá veľmi známa filologička, ktorá v boji proti Britom zohrala úlohu a s hrdo vypätou hruďou povedala:

'My ženy, sme tiež vyliali krv za našu vlasť, Eminencia.' Jednoducho som nedokázal odolať pokušeniu. Naklonil som sa k Makariosovi a pošepkať som mu do ucha:

'Veru, Vaša Eminencia, každý mesiac prelievali svoju krv,' a arcibiskup vybuchol smiechom a rozliat víno, z ktorého si práve upíjal.“

Daskalos sa vo svojom kresle oprel dozadu a chytil sa za brucho, akoby tak chcel zabrániť, aby nepraskol od smiechu.

„Filologička odmietala nasledujúcich päť rokov prehovorit' so mnou čo len slovo. Teraz sme dobrí priatelia a jej sestra je členkou môjho krúžku.“

„S vlastenectvom som mal problémy od detstva,“ rozprával Daskalos ďalej. „Spomínam si na deň, keď nám učiteľ rozprával o dejinách Grécka. Opisoval, ako dal byzantský cisár Vasílios Vulgaroktonos vypichnúť tisícke bulharským zajatcom oči – okrem jediného, ten mal svojich druhov odviesť domov. Vraveli nám, že táto metóda mala Bulharov odstrašiť od toho, aby ešte útočili na Byzanciu.“

Keď som si vypočul tento príbeh, vstal som a zvolal som: 'Hanba'.

'Chceš azda povedať, že grécke dejiny sú hanebné?' spýtal sa ma učiteľ nahnevane.

„Hanba, hanba!“ volal som znova tak hlasno, ako som vládal. Vyťahal ma za ucho a poslal ma von z triedy. Keď sa o tom dozvedel riaditeľ školy, nariadil, aby som bol uvoľnený z tohto predmetu. Sám mi dával súkromné hodiny a ušetril ma od dejín Grécka. Nemohol som zničiť, aby mi predkladali také ohavnosti ako vlastenecké činy.“

Daskalos vstal, vyhmul si košeľu a ukázal nám starú ranu na chrbte. Nadohudol ju v kritických časoch roku 1963. Guľku mal ešte stále v chrbte. Dotkol som sarany a zacítil som ju. Daskalos nemal v úmysle dať si ju vyoperovať, nerušila ho. Cudzie telo bolo už dávno obalené tukom, nebezpečenstvo infekcie nehrozilo. „Okrem toho,“ dodal figliarsky, „až umriem, chcel by som túto guľku priniesť Bohu ako darček. Povieť mu: ‘Bože, pozri, to je dôkaz ľudského šialenstva.’“

„Raz ku mne prišiel už nebohý Muftizate, významná osobnosť medzi tureckými vlastencami,“ pokračoval Daskalos.

„Spyro, poďme k Tekke (moslimská svätyňa). Tamojší hodža tvrdí, že dokáže roztancovať fazuľové zrná samy od seba.’

Odviezli sme sa do Larnaky k Tekke. Hodža bol celý bez seba. Uprostred dvoranakreslil kruh a položil doň zahrst' fazuľových zrn. Potom odriekal určité modlitby. Fazule začali tancovať. Samozrejme nevedel, že sa fazuľami sa hrali záhradní duchovia prírody. Spojil som sa s nimi a požiadal som ich, aby prišli ku mne. Fazule prileteli ku mne a vznášali sami okolo hlavy. Hodža bol zhrzený.

„Stráň sa tohto džaura (hanlivé turecké pomenovanie Grékov),“ zakričal môjmu priateľovi, „má satanské sily!“ smial sa Daskalos.

„Čo robili duchovia prírody?“ spýtal som sa ho.

„Boli to záhradní duchovia prírody.“

Daskalos vysvetlil, že každá rastlina má pri sebe anjela z archanjelskej sféry, ktorý ju chráni. Je to duch udržiavajúci rastlinu pri živote. Keď rastlina umrie, anjel odovzdá skúsenosti rastliny archanjelovi. Takýmto spôsobom sa prenáša informácia určitého druhu rastliny z jednej generácie na druhú.

„Duchovia prírody sú hraví ako malé deti. Ak nevieš, ako s nimi vychádzať, môžu ti škodiť, ale nie so zlým úmyslom. Ublížia ti svojím nevinným spôsobom ako malé deti. Keď sa prihovárame rastline alebo zvieratú, komunikujeme vlastne s anjelom zodpovedným za rastlinu alebo za zviera.“

„Obdobie s mojimi tureckými priateľmi bolo také krásne,“ povedal Daskalos smutne. Pred vypuknutím národnostných konfliktov a následne mal Daskalos krúžok žiakov aj na tureckej strane. Vedel po turecky a dokonca zložil aj prijímacie skúšky na istanbulskú univerzitu, len tak pre

svoje potešenie. Vyučovanie tureckých žiakov sa zakladalo na sufistickej tradícii a Daskalos sa obšírne odvolával na Korán namiesto Nóvého zákona. Pri viacerých príležitostiach mi vravel, aké dôležité bolo preňho priateľstvo s mnohými Turkami, vrátane jedného z ich vodcov. Medzi nespočetnými tureckými krajanmi koľoval chýr, že ‘Spyro efendi’ je v skutočnosti moslimský prorok, ktorého Alah zoslal neveriacim Grékom, aby ich spasil. Za lepších čias sa chodilo k Daskalosovi liečiť mnohí tureckí Cyperčania.

Daskalos nám porozprával ešte zopár ďalších zážitkov z národnostného konfliktu na ostrove. Všimol som si, že keď Daskalos rozprával príbeh zo svojho života – či už bol vážny alebo veselý – , zároveň sa pokúšal sprostredkovať svojim poslucháčom určité poučenie. V každom z jeho príbehov sa skrývalo poučenie.

„Keď som s mojimi chlapmi pozoroval turecký sektor,“ rozprával Daskalos, „počul som plač dieťaťa, preplakalo takmer dva dni. Domyslel som si, že niektorá Turkyňa sa s dieťaťom dostala do pasce v dome medzi frontmi. Nemali už čo jesť a bábätko nemalo mlieko. Siahol som po megafóne, zdvihol som bielu zástavu a pokúsil som sa spojiť s Turkami na druhej strane.

‘Si to ty, Daskale?’ počul som volať kohosi. Spoznal som jeho hlas. Bol to Fikret, jeden z mojich tureckých žiakov.

‘Fikret,’ zakričal som, ‘si to ty?’

‘Áno, áno, Daskale. Vidíš čo z nás urobili papaláši?’ Zistil som, že Fikret bol vodcom skupiny Turkov stojacej proti nám.

‘Fikret,’ zakričal som, ‘idem a zanesiem tej Turkyňi trochu mlieka. Povedz svojim ľuďom, aby nestrieľali.

Fikret mi zakričal naspäť: ‘Daskale, ale pôjdeš sám, dobre?’

‘V poriadku, Fikret.’

Kúpil som tri škatule kondenzovaného mlieka, vzal som bielu zástavu a šiel som pod balkón domu, kde uviazla žena s dieťaťom. Počul som, ako dával Fikret svojim mužom rozkaz, že každého kto by na ňu vystrelil, zastrelí on sám. Turkyňa vyšla na balkón, hodil som jej tri krabice mlieka.

‘Ďakujem, ďakujem ti veľmi pekne, Daskale,’ povedala, ‘Alah ťa zhenaj.’

‘Musela počuť moje meno, keď som sa dohovárал s Fikretom. Už som sa chystal vrátiť späť, no vtom spoza rohu vyšiel mocný Turek; mal brokovnicu. Žena skríkla, aby som si dával pozor. Pokúsil som sa skryť, ale chlapík už vystrelil a zasiahlo ma niekoľko brokov. Spadol som na zem a v nasledujúcej chvíli som začul ďalší výstrel. Vystrelil Fikret a zranil

svojho druhu. Pribehol ku mne a spýtal sa, či som v poriadku. Ponúkol sa, že ma odvezie do nemocnice. Odmietol som. Dal som prednosť nemocnici na gréckej strane. Fikret mi teda navrhol, že ma odvedie až k našej línii. Zakričal som svojim mužom, aby nestrieľali. Fikret ma podpierať prichôdzi. Moje zranenia neboli vážne. Keď sme dorazili na grécku frontovú líniu, predstavil som ostatným Fikreta a požiadal som ich, aby si podalili ruky. Predstavil som ho ako jedného z mojich žiakov. V tej chvíli šiel okolo šialenec Sampson (bol to posadnutý ostreľovač). Rozčúľil sa, že som priateľský k Turkovi a zahundral niekoľko nadávok. Rozkázal som mu, aby Fikretovi podal ruku. Zdráhal sa.

‘Podaj mu ruku, ty somár sprostý!’ zvriskol som naňho. S kyslou tvárou vystrel ruku. Potom som vyzval všetkých prítomných, aby nestrieľali, kým Fikret nedorazí na svoju pozíciu. Pred jeho odchodom sme sa dohodli, že bez ohľadu na to, čo sa bude diať v ostatných obvodoch mesta, my na seba nikdy nebudeme strieľať. V našom úseku neprišiel o život žiadny Grék ani Turek.“

Desať rokov po tejto epizóde, keď turecké vojsko obsadilo Cyprus, Daskalos sa opäť nachádzal v centre diania.

Jeho dom bol celé týždne preplnený utečencami. Matky prichádzali v zástupoch do Strovolosu s fotografiami v ruke, aby sa u Daskalosa povyvedali o osude ich nezvestných synov.

„Jedného dňa“, spomínal Daskalos, „prišla ku mne žena s obrázkom svojho syna. V tej chvíli, ako som ho vzal do ruky, som vedel, že už nežije. Nechcel som jej to povedať, lebo vyzerala taká zúfalá. Jednoducho som vyhlásil:

‘Milá pani, dnes som naozaj navený a nedokážem sa už sústrediť.’ Žena sa rozplakala.

‘Klameš, Daskale,’ vzlykala. ‘Môj syn je mŕtvy. Minulú noc som ho videla vo sne. Kýval mi: Zbohom, mama. Odchádzam na dlhú cestu a nie som si istý, kedy ťa zase uvidím.’ Jej zosnulý syn ju vo svojom éterickom tele navštívil vo sne, krátko predtým, ako vstúpil do psychických sfér, kde bude môcť oddychovať až do svojej najbližšej inkarnácie.“

„Pri inej príležitosti,“ pokračoval Daskalos, „sa mi za pomoci OSN podarilo spojiť sa s istým tureckým dôstojníkom, ktorý, ako som sa domnieval, mal informácie o tom, kde sa nachádza nezvestný grécky Cyperčan. Viacerí tureckí Cyperčania na barikáde počúvali náš rozhovor a spytovali sa ma, či som Turek. Nedokázali si predstaviť, čo hľadá Turek v gréckom sektore. Odvetil som im:

‘Čo na tom záleží, či som Grék alebo Turek?’

Jeden z nich zvolal: ‘Grék je Grék a Turek je Turek!’

‘Nie,’ odvetil som: ‘Či Grék, či Turek – obaja sú anjeli.’

‘Anjeli, efendi?’ spýtal sa turecký vojak.

‘Áno, anjeli’ povedal som. Chytil som mu tvár do rúk a milo som povedal:

‘Si anjel, milý môj.’

‘Ja? Anjel?’

‘Áno, ty si anjel.’

Pochopili, že som ‘Spyro efendi’ a boli celí bez seba. Jeden z nich ma prosil, aby som ho požehnal. Povedal som islamskú modlitbu, položil som mu ruku na čelo a povedal som:

‘Nech ťa nikdy netrafi žiadna guľka.’

Pobozkal mi ruku. ‘Spyro efendi,’ sľuboval, ‘nikdy nebudem strieľať na mojich gréckych bratov. Keď dostanem rozkaz strieľať do nich, budem im mieriť nad hlavy.’ Potom som prešiel cez barikádu a vrátil som sa na grécku stranu,“ dokončil Daskalos tento príbeh.

„Pred istým časom,“ pokračoval v rozprávaní a oprel sa vo svojom kresle dozadu, prišla za mnou dvadsaťročná dievčina z dediny Vatili a prosila ma o pomoc. Bola tehotná a otcom dieťať a bol istý dedinčan, Turek. Rozprávala mi, že počas tureckej invázie, krátko predtým než do dediny prišli tanky, nasadli všetci Gréci do autobusov, áut a traktory a utiekli na juh. Vo všeobecnom zmätku, ktorý zavládol, na ňu zabudli. Ale turecký Cyperčan Orchan, ktorý ju poznal, ju prijal do svojho domu, aby ju chránil. Býval u svojich rodičov a všetci traja k nej boli veľmi láskavi. Niekoľko týždňov ju ukrývali. Ale postupne sa ich tajomstvo rozchýrilo a obávali sa, že ak ju nájdú tureckí vojaci, budú ju obraňovať. Orchan jej navrhol manželstvo – iba formálne – kým nenájdu možnosť dostať ju na juh. Predpokladali, že vojaci ju ako manželku krajana nechajú na pokoji. Dievča súhlasilo a nechali sa zosobašiť podľa moslimského obradu. Žili však oddelene. Orchan dodržal svoj sľub a nikdy sa jej nedotkol. Ale dohoda nefungovala. Tureckému dôstojníkovi zodpovednému za miesto sa mladá žena páčila a mal podozrenie, že ide iba o formálne manželstvo. Priateľstvo mladých ľudí medziľudí prerástlo v silnú lásku. Raz v noci vošla mladá žena do Orchanovej spálne v nočnej košeli a povedala:

‘Som tvoja manželka. Dovoľ, aby som sa stala tvojou ženou.’

Od tej chvíle žili spolu ako muž a žena. Potom sa však cyperská vláda a turecké okupačné vojská dohodli, že všetky grécke ženy, ktoré zostali na severe, sa majú poslať k ich rodinám na juh. S touto zmluvou v ruke a turecký miestodržiteľ násilím rozdelil manželský pár a poslal dievča do gréckeho sektoru. Mladá žena vtedy prišla za mnou. Po dlhých a márných pokusoch sa mi podarilo dostať Orchana k telefónu. Vyhrkli mu slzy

a úpenlivo ma prosil, aby som sa dobre postaral o jeho ženu a ich nenarodené dieťaťko. Nečakal, že by sa ešte mohol stretnúť so svojou ženou. Podaktorí si môžu myslieť, že to, čo som urobil bola zrada. Povedal som dievčaťu:

‘Orchan je tvoj muž. Choď k nemu a ži medzi Turkami. Ved’ teraz sú tvoji.’

Videl som, že veľmi ľúbi svojho muža. Podarilo sa mi získať mimoriadne povolenie a v sprievode vojsk OSN som ju mohol poslať späť k Orchanovi.“

Po tomto príbehu bedákal Daskalos nad smutnou situáciou, aká panovala v tom čase medzi Grékmi a Turkami na ostrove. Pri stretnutí so svojimi žiakmi ich zaprisahal, aby tureckých Cyperčanov nepokladali za nepriateľov.

„Hľadajte sami v sebe,“ vyzval ich; „tam nájdete svojho skutočného nepriateľa. Nech sa národu stane čokoľvek, nikdy to nie je náhoda, ale dôsledok kolektívnej karmy. Napríklad ak má nejaký kmeň veľmi bojovnú minulosť, ak prepadával a drancoval iných, vytvorili sa pritom elementárne deštruktívne sily a tie sa skôr či neskôr, za iných dejinných okolností vrátia k tomuto kmeňu alebo národu. Tak ako existuje individuálna karma, existuje aj kolektívna karma a ľudia žijúci v jednej skupine alebo v jednom národe znášajú jeho karmický dlh. A preto je nevyhnutné prelomiť začarovaný kruh vytvárania deštruktívnych elementálov. Pre gréckych Cyperčanov je teda nanajväč dôležité, aby sa na svojich tureckých krajanov nehnevali, ale im priateľsky podali ruky.“

„Daskale, môžeš nám prezradiť, kto v tvojom živote na teba najviac zapôsobil?“ spýtal som sa, keď sme ukončili krátku diskusiu o miestnej politike a o grécko-tureckých vzťahoch.

Daskalos sa na chvíľu zamyslel a potom zopakoval, že celý život ho viedli neviditeľní majstri ako Ján, Hilarion a Dominico. Jestvoval však človek, ktorý mu na jeho duchovnej ceste výrazne pomohol – stretol sa s ním vo veku približne dvadsať rokov. Bol to indický plukovník, chirurg, ktorý počas druhej svetovej vojny slúžil na Cypre. Daskalos tvrdil, že za týmto indickým lekárom ho doslovne priviedli majstri ‘z vyšších svetov’ a určitý čas mu asistoval v operačnej sále.

Ale najvýznamnejším priateľstvom pre Daskalosa bol vzťah k priateľovi z detstva, ktorého počas druhej svetovej vojny zabili Nemci v Casablanke. Priateľstvo vzniklo vtedy, keď Daskalos chodil do nižšieho stupňa strednej školy americkej akadémie v Larnake. Školu založili americkí misionári. Jeho priateľ Fivos bol o tri roky starší a bol ochrancom svojho mladšieho a menej robustného priateľa. Daskalos rozprával, ako ho Fi-

vos pri nespočetných príležitostiach zachránil od toho, aby ho iní chlapi zbili alebo využívali.

Na pozvanie svojho strýka, vystaňovca, Fivos neskôr odišiel do Spojených štátov študovať literatúru. Ich priateľstvo bolo také silné, že aj Daskalos kul plány vystaňovať sa do USA.

„Zartovali sme, že sa oženíme s dvoma sestrami, aby sme si boli vždy nablízku. Ale nestalo sa tak. Fivos narukoval do americkej armády a poslal ho do Casablanky, kde ho zastihla smrť.“

Daskalos povedal, že keď jeho priateľ umiera, cítil to. Vo vízií ho videl ležať na zemi zaliateho krvou. Potom prišiel Fivos k Daskalosi vo svojom éterickom tele.

„Podišiel ku mne a stál pri mojej posteli.

‘Spyro,’ povedal, ‘prišiel som sa s tebou rozlúčiť. Dlho sa nevidíme.’ Potom zmizol. Sedel som v posteli a plakal som za strateným priateľom. Na zmiernenie bolesti som si sadol a zložil som báseň.“

„Pamätáš si ju ešte?“ spýtal som sa vážne.

„Viem ju presne tak ako vo chvíli, keď som ju zložil, hoci som ju nikdy nezapísal.“

Na moje naliehanie začal Daskalos zádušne recitovať báseň, žalospiev, za priateľom z mladosti. Bolo to, akoby znovu prežíval bôľ spred štyridsiatich rokov.

*Zima, noc, smutná a bezútešná,
oloveným nebom tiahnu
víchry a búrky.
Dnes v noci umiera láska,
slabé a chvejivé
tlenie plameňa,
nastal čas, aby vyhasol.
Víchry a hromy križujú nebo,
daždňové kvapky ukradnuté
z kútika očí.
Besnie vo mne
chvejivá trýzeň,
nič sny a nádeje.
Umri noc!
Temná a ťaživá ma opantáva smrť.
Dnes v noci umiera láska,
po jej boku horí smútočná svieca.*

„Si ešte v styku so svojím mŕtvym priateľom?“ opýtal som sa po chvíli mlčania.

„Ale áno. Je tu v izbe,“ odvetil Daskalos s úsmevom.

Domnieval som sa, že má na mysli Fivosovho ducha žijúceho v psycho-
noetickom svete, ktorý je v spojení s Daskalosom a komunikuje s ním.
Ale hneď som si všimol, že ukazuje na Iacovosa. Iba ťažko skrýval stopy
slz, čo sa mu tislí do očí pri Daskalovej básni, tak hlboko ho dojala.

„On je Fivos?“ spýtal som sa neveriacky a pozrel som na Iacovosa.

„Áno, to je Fivos,“ potvrdil Daskalos bez váhania.

„Keď sa naňho zahľadím, nevidím iba Iacovosa. Pre mňa je to aj Fivos,
Giovanni, Omar, Rasadat a mnohí iní.“

Daskalos uviedol, že s Iacovosom trávia už vyše dvadsať inkarnácií. Pri
viacerých príležitostiach mi naznačoval, že za dávnych čias boli s Iaco-
vosom veľkňazmi v starom Egypte. Ani najmenej som nezapochyboval,
že skutočnosť reinkarnačných spomienok nebola pre Daskalosa otázna.
Raz mi povedal, že vo svojich predchádzajúcich životoch môže čítať,
akoby to boli stránky denníka.

„Možno sa budeme môcť porozprávať o antickom Egypte inokedy,“
odvetil Daskalos na moju otázku. „Teraz je však už neskoro a musíme
pracovať.“

7.

Od smrti po znovuzrodenie

Asi o tretej hodine popoludní sme s Iacovosom nastúpili do autobusu
smerujúceho do Larnaky, prístavného mesta na juhovýchode ostro-
va. Daskalos sa tam chystal usporiadať svoje každomesačné stretnutie
s jedným krúžkom svojich žiakov. Mali sa zísť o siedmej večer v dome
'sestry Teano' – 'larnackej bosorky' ako ju Daskalos s láskou nazýval;
bola členkou jeho exkluzívneho užšieho krúžku. Daskalos odcestoval do
Larnaky už skoro ráno, aby navštívil niekoľkých pacientov v tamojšej
nemocnici.

Keď sme nastupovali do autobusu na Liberty Square v centre Nikózie,
začalo jemne pršať. Cítil som sa unavený po celodennej práci, a keďže
som nechcel dôjsť do Larnaky vyčerpaný, zavrel som oči a cvičil som
'koncentračnú a uvoľňovaciu techniku', ktorú ma naučil Daskalos. Kým
som sa pokúšal uzavrieť svoje vedomie pred dojmami z vonkajšieho sve-
ta, Iacovos sedel ticho na vedľajšom sedadle.

Usalasil som sa čo najpohodnejšie a rozpomínal som sa na Daskaloso-
ve pokyny. Sústredil som sa na celé svoje telo a pritom som zhlboka dý-
chal. Postupne som začal cítiť a uvoľňovať každý jednotlivý sval, od
temena hlavy až po prsty na nohách. Pokúšal som sa nevpušťať do mysle
nijaké myšlienky. Asi po troch minútach hlbokého dýchania som celú
pozornosť sústredil do prstov na nohách a začal som svoje sústredenie po-
maly dvíhať po tele, až som dospel do pupka, do slnečného pletenca.
Predstavil som si v ňom veľkú guľu bielo-modrého svetla, ktorá mi zvnú-
tra vyplňala brucho a chránila ho pred vonkajškom. Asi tri minúty som sa
pokúšal sústrediť myšlienky do tejto oblasti. Bez ťažkostí som sa potom
zopár ráz zhlboka nadýchol a bez toho, aby som stratil obraz bielo-modrej
gule, pokračoval som nahor do hrudného koša do okolia srdca.

Predstavil som si ďalšiu, menšiu svetelnú guľu žiariacu bieloružovo. Stred mala pri mojom srdci. Obe svetelné gule sa dotýkali povrchmi, ale zachovali si odlišné sfarbenie. Zotrvál som v tejto predstave znova asi tri minúty a pozoroval som bielomodré svetlo obalujúce spodnú časť môjho tela a bieloružové svetlo obklopujúce hornú časť tela až po krk. Potom som svoje vedomie zdvihol do stredu hlavy a predstavil som si guľu zo zlatého svetla. Bola menšia než obe predchádzajúce, obalovala mi hlavu a presahovala ju asi do vzdialenosti pätnásť centimetrov z každej strany. Sústredil som sa na všetky časti svojej hlavy, aj na vnútrojšok, to opäť trvalo asi tri minúty. Potom som si predstavil celé telo, ktoré bolo obklopené aurou ako zvnútra svietiace vajce. Keď som znovu pocítil každú časť svojho tela, v mysli som si povedal túto autosugesciu:

„Nech mier naplní celé moje materiálne telo a harmónia nech naplní moje psychické telo. Nech v mojej mysli panuje absolútny pokoj.“

Pred ukončením meditácie som ešte tri minúty zhlboka dýchal.

Daskalos tvrdí, že pravidelné vykonávanie tohto meditačného cvičenia – predovšetkým ráno – má pozitívny vplyv na osobnosť. Bielomodrá farba môže udržiavať v dobrom zdraví naše fyzické telo. Bieloružová a zlatá farba cibria naše psychické, prípadne noetické telá a môžu ich udržiavať v harmónii. Z vlastnej skúsenosti viem, že toto a podobné cvičenia, aké mi Daskalos ukázal, spôsobovali okamžité hlboké uvoľnenie. Keď som znovu otvoril oči, moja únava zmizla, cítil som sa osviežený. Dážd' ustal a nad obzorom sa v nádherných farbách klenula dúha. Bola polovica marca a cyperská krajina ukazovala všetok svoj pôvab, všade kvitli myriady červených a žltých kvetov.

Asi o hodinu sme dorazili do Larnaky. Teanin dom bola stará, dvojposchodová budova pri vode. Teano bola láskavá staršia žena, v druhej polovici šesťdesiatky. Privítala nás staromaterinským objatím a bozkom. Skutočnosť, že som prišiel s Iacovosom a že som pri svojom zámere mohol rátať s Daskalovou podporou stačila, aby zo mňa automaticky urobila "brata". Daskalos mi pri skoršej príležitosti povedal, že Teano bola v štyroch predchádzajúcich inkarnáciách jeho matkou.

„Preto je ku mne vždy taká materinská, keď ma vidí“, poznamenal Daskalos so smiechom.

Teano mala naozaj vo zvyku oslovovať Daskalosa ako matka svoje nadovšetko milované dieťa: 'zlatičko'.

Sedeli sme v obývačke a čakali sme, kým príde Daskalos a ostatní žiaci. Pri koláci a citronáde hovorila Teano hlavne o jej zosnulom manželovi

Pavlosovi a o tom, ako sa prostredníctvom neho stala Daskalovou žiačkou a neskôr členkou jeho 'vnútorného užšieho krúžku'.

Pavlos bol básnik a väčšinu svojho života prežil v Paríži. Tam sa prebudoval jeho záujem o mystiku. Raz zašiel za istým slávnym médiom a prosil ho o informácie a odpovede na určité metafyzické otázky. Médium mu vtedy oznámilo, že odpovede na otázky dostane raz od svojho budúceho majstra, narodeného 12. decembra 1913 – bol to presný dátum Daskalových narodenín. Médium nakreslilo Daskalov obrazok vo veku zrelejšieho muža, napísalo naň jeho iniciály a odovzdalo ho Pavlosovi.

Prešlo veľa rokov. Pavlos sa z Paríža vrátil na Cyprus a oženil sa s približne o dvadsať rokov mladšou Teano. Kresbu oného média odkladal pár desaťročí. Keď sa potom pri spoločenskej udalosti náhodne stretol s Daskalosom, vyrazilo mu to dych, rozprávala Teano. Daskalove éry sa úplne zhodovali s náčrtom vyhotoveným médiom pred dávny časom v Paríži. Obaja muži sa pohovárali medzi štyrmi očami, a keď sa Pavlos dozvedel od Daskalosa dátum jeho narodenia a iné podrobnosti, so slzami v očiach ho objal.

„Ty si majster, na ktorého som čakal toľko rokov,“ povedal Pavlos.

„Aj ty si majster,“ odvetil vraj Daskalos.

Pavlos starší od Daskalosa o dve desiatky rokov, bol onedlho zasvätený a prijatý do užšieho vnútorného krúžku a až do svojej smrti zostal jedným z najbližších a najodanejších Daskalových spolupracovníkov. Pozdejšie som sa dozvedel, že Pavlos bol viac intelektuálny mystikom. Na rozdiel od Iacovosa, Kostasa a Teofanisa, si Pavlos nerozvinul svoje psychické schopnosti. Napriek tomu to bol človek vysokých duchovných schopností s výrazným zmyslom pre humor. Teano rozprávala, že jej muž raz sedel s priateľom na lavičke pod palmami a hľadel na more. Pavlos zrazu vstal, sňal si klobúk, uklonil sa a povedal:

„Dobré ráno, Daskale.“

Jeho zmätený priateľ sa spýtal, čo to má znamenať.

„Ach, práve som videl Daskalosa, ako šiel mimo svojho tela navštíviť chorých,“ poznamenal Pavlos mimochodom. Po chvíli vstal jeho priateľ, zakýval klobúkom a zvolal:

„Dovidenia Daskale.“

Keď ho Pavlos žiadal o vysvetlenie, jeho spoločník pohotovo odvetil:

„Ach, práve som videl Daskalosa, ako beží späť do svojho tela.“

Teano vravela, že má neustály kontakt so svojím zosnulým manželom a od iných som počul, že má aj liečiteľské schopnosti. Z dôveril sa mi, že musí byť veľmi opatrná, inak by jej miestny klérus vyhlásil vojnu. Z tohto dôvodu sa snažila udržiavať dobrý vzťah s regionálnym biskupom.

„Čo nám iné zostáva?“ spýtala sa a rozložila rukami. „Ľudia nás môžu veľmi ľahko pochopiť zle.“

Teano bola veľmi hrdá na svojho manžela a darovala mi niekoľko vzá-
kov jeho básnických zbierok. Niektoré boli napísané po grécky, no väč-
šina po francúzsky a boli silno ovplyvnené francúzskym romantizmom.
Daskalos mi neskôr prezradil, že obaja, Teano a Pavlos tvorili najharmo-
nickejší manželský pár, aký poznal, a to vďaka ich stáročnej spolupatrič-
nosti. Obaja boli veľmi staré duše a v priebehu vekov žili viac ráz ako
manželia. Daskalos mi pri viacerych príležitostiach vravel, že jeden život
spravidla nestačí na vybudovanie dobrého manželstva. Ľudia sa musia
niekoľkokrát stretnúť ako manželia, kým spoločnými skúsenosťami
a láskou dôverne splynú.

Daskalosovi žiaci prichádzali jeden po druhom, až sa zišlo asi dvadsať-
päť ľudí. Ich vek sa pohyboval od 25 do 70 rokov a rovnakým dielom boli
zastúpené obe pohlavia. Tak ako v Nikózii, aj tu pochádzali žiaci zo vzde-
lanejších vrstiev spoločnosti. Daskalos prišiel posledný spolu s Kosta-
som, ktorý pricestoval na stretnutie z Limassolu. Iacovos a Kostas mali
vo zvyku zúčastňovať sa na všetkých Daskalosových prednáškach v rôz-
nych častiach ostrova. Vždy sedeli po boku svojho majstra akoby na jeho
ochranu a zároveň oporu.

Pred oficiálnym začiatkom podujatia sedel Daskalos v obyčajke, popí-
jal kávu a vtípkoval. Potom zašiel do inej izby, kde mali žiaci príležitosť
zhovárať sa s ním súkromne. Daskalos bol pre týchto ľudí nielen učiteľom,
ale aj spovedníkom a životným poradcom pri mnohých osobných prob-
lémoch.

Keď sa všetci zišli vo väčšej izbe, Kostas zapálil v nádobke trochu ka-
didla, ako bolo zvykom v gréckych kostoloch. Daskalos vstal a po ňom aj
všetci ostatní. Zdvihol kadidelnicu a urobil ňou znamenie kríža. Potom
vyriekol krátku modlitbu.

„Dnešný spoločný večer strávime skúmaním niektorých tém a otázok
o psychonoetických svetoch,“ začal Daskalos. „Všimol som si, že poda-
tenci z vás majú množstvo otázok týkajúcich sa vlastností týchto oblastí
a ich podrobností. Môžete klásť svoje otázky. Ján je pripravený odpove-
dať na ne.“

Kostas sediaci po Daskalovej ľavici, sa ponúkol viesť diskusiu. Prvá
otázka z publika bola dosť obširná:

„Čo sa deje s človekom od chvíle smrti až po jeho nové vtelenie?“

Kostas zopakoval otázku tak, aby ju každý zreteľne počul. Daskalos za-
čal svoju odpoveď najprv definovaním pojmu smrť a potom prikrčil
k opisovaniu procesu premeny sebauvedomelej osobnosti po smrti.

„Už predtým sme povedali, že hrubohmotné telo sa bez svojho éterického
dvojnika nemôže zachovať. Smrť teda znamená oddelenie éterického
dvojnika od hrubohmotného tela a jeho rozpad. Rozpad éterického tela
trvá obyčajne štyridsať dní od úmrtia. Preto je v našom náboženstve zvy-
kom, že štyridsať dní po smrti sa nad hrobom zosnulého pália sviečky.
Oheň urýchlí uje rozpad éterického dvojnika.“

Daskalos upozornil, že éterický dvojník mŕtveho je ľahko ovplyvniteľ-
ný a môže ho zachytiť a na zlé účely využiť človek zaoberajúci sa čiernou
mágiou. Preto treba uprednostniť indický zvyk spálenia mŕtvol.

„Ľudia si vo všeobecnosti myslia, že smrť je hrozná a bolestivá záležitosť.“
Opak je však pravdou. Proces umierania nie je ničím iným než pri-
jemným spánkom po namáhanom dni. Človek síce môže trpieť ťažkou
chorobou, ale vo chvíli smrti už nijaká bolesť neexistuje.

Istý veľký mystik raz povedal:

„Ľudské pery neokúsili nič sladšie než bozk anjela smrti.“

Môžem to potvrdiť z vlastnej skúsenosti. Vo chvíli, keď sa človek začí-
na oddeľovať od svojho tela, črty tváre nadobudnú výrazovo ľného po-
koja a už necíti žiadnu bolesť.

Po smrti žije človek ďalej pri plnom vedomí v niektorej podsfére psy-
chonoetického sveta a zachová si všetky cnosti a hriechy, ciele a zámery.
Osobnosť sa po smrti vôbec nezmení. Mení sa iba realita priestoru. Člo-
vek prejde do stavu, kde priestor, ako ho poznáme z materiálneho sveta,
neexistuje. Priestor vníma ako pojem, ako význam.“

Daskalosove posledné slová vyvolali rad ďalších vysvetľovacích otázok.

„Predstavte si,“ pokračoval Daskalos, „že vás do tejto izby privediem
vo sne a naučím vás niečo. Vo sne budete mať taký istý dojem priestoru
ako teraz. Ak ma na druhý deň stretnete, pravdepodobne poviete:

‘Daskale, boli sme v stoe a každý z nás sedel na svojom obľúbenom
mieste.’

A teraz sa vás spýtam: Naozaj ste prišli do tejto izby počúvať vyučova-
nie? V stave, v akom budete, môže pomocou naladenia sa počúvať vyu-
čovanie každý, kto žije v psychickom svete, bez ohľadu na to ‘ako je
ďaleko’. V psychickom svete sme ako televízne vysielacie, na ktoré sa mô-
žu iní naladiť a prijímať všetko, čo vysielame. Keď opúšťame naše telá –
či už po smrti alebo v exomatóze – v skutočnosti vstupujeme do seba.
Komunikácie a všetky ostatné zážitky potom vychádzajú zvnútra. Všet-
ko je totiž vo vnútri. Pred časom nám náš majster povedal veľkú pravdu:

‘Peklo v nás v nie je v žiadnom prípade menšie ako peklo mimo nás.’
Možno ľahšie pochopíte čo vravím, ak vám porozprávam nasledujúci

konkrétny prípad. Traja bratia túžili po smrti ich otca nadviazať s ním styk a urobili psychický pokus. Jeden z nich bol v Austrálii, druhý v Londýne a tretí v Amerike. Pomocou troch dobrých médií sa im podarilo spojiť sa s otcom v rovnakom čase. Hovorili, že chcú otca 'priviesť dolu'. Skutočne sa domnievali, že je kdesi 'hore'. Rozprával sa s nimi o určitých rodinných záležitostiach. Ani jeden zo synov o nich nevedel, ale neskôr sa ukázali ako pravdivé. Predsa však došli k záveru, že nevstúpili do kontaktu s otcom, ale s diablom. Argumentovali tým, že ako by sa mohol ich otec zhovárať s nimi v rovnakom čase na troch rozličných miestach našej planéty? Mysleli si, že otec je po smrti v podobnej situácii ako v materiálnom svete.

Prišli na Cyprus a s mojou pomocou sa veľakrát spojili s otcom. Ujist'oval ich, že aj vtedy sa s nimi zhováral on. 'Nebral som ohľad na vaše vonkajšie prostredie a zhováral som sa so všetkými tromi. Dokonca som sa váš dotkol,' povedal. 'Ako si to mohol urobiť, keď sme boli od seba tak ďaleko?' spytovali sa synovia.

Upozorňoval som ich, že ak budú tvrdohlavo trvať na svojej pochybnosti, môžu ho zmiast'. Holá skutočnosť, že sa nachádza na druhom brehu ešte neznamenala, že prekonal realitu javov. Ubezpečil som ich, že to nebol diabol, ale že sa s nimi skutočne zhováral ich nebohy otec. Vysvetlil som im, že v psychickom svete prebieha komunikácia pomocou vibrácií na podobných frekvenciách. 'Predstavte si,' vyzval som ich, 'že mám niekoľko dobrých rádioprijímačov, ktoré dokážu chytať každý vysieláč na svete. Ak rozostavím, tieto prijímače na rôzne miesta Zeme a všetky nalaďím na rovnakú frekvenciu, budú prijímať tú istú stanicu, ten istý program.' Komunikácia na psychickej úrovni je podobná. Žiadne ľudské vedomie sa nikdy nemiesa a nezamieňa s iným. Od vynájdenia rádia a televízie chápu obyčajní ľudia tieto danosti psychických svetov oveľa ľahšie.

Musíte vedieť, že sféry a podsféry psychických a noetických svetov zaberajú ten istý priestor. A týmto priestorom je stred Zeme, celá planéta, aj priestor, ktorý ju obklopuje. Nepredstavujte si, že tieto sféry a podsféry ležia na sebe ako poschodia. V každom okamihu existujú všetky sféry a podsféry psychonoetických svetov v špendlíkovej hlavičke, v tejtio izbe a všade inde. Psychonoetická sféra je stav bytia, stav vibrácie a metóda nalaďovania sa na ňu.

V psychickom svete bude človek ako sebauvedomelá osobnosť všade tam, kam zameria svoju pozornosť. Preto keď máme živý sen, a prekonávame v ňom v jednom momente veľké vzdialenosti, tak si myslíme, že také vnemy sú neskutočné, že sú to ilúzie. Ale nie je to tak. Až sa raz budete

sami nachádzať v psychonoetickom svete, zistíte, že tieto svety sú konkrétnejšie než hrubohmotný svet. Začnete žiť intenzívnejšie a väčšou ľahkosťou. Svet, kde sa budete potom nachádzať, sa vám predsa bude zdať z mnohých hľadísk podobný terajšiemu známemu svetu. Bude to závisieť od vašej schopnosti vnímať dojmy a psychonoetické vibrácie. Po smrti vstúpite do psychického prostredia zhodného s vašimi záujmami a sklonmi. Ocitnete sa v pekle, očistci alebo v raji – v stave, v akom sa zdržiavate už aj teraz.

No medzi materiálnymi a psychickými sférami je aj dôležitý rozdiel. Keď sa nachádzame v psychickom prostredí, dosahujú naše city väčšiu intenzitu. Pocity ako nenávisť alebo žiarlivosť môžu byť také silné, že pália ako oheň. V tunajšom živote sú takéto emócie mierené obmedzeniami telesného mozgu. Na psychických úrovniach takýchto obmedzení niet. Preto pociťujeme život v psychickom svete s takou intenzitou.

Nikdy však neverte, že takzvané peklo je akousi psychickou mučiarňou. Peklo a očistec sú školy a dielne na nadobúdanie skúsenosti, aby ľudské bytosti mohli vykročiť k svojmu zdokonaleniu. V skutočnosti niet nijakých pekelných trestov. Existujú iba skúsenosti. Ak niekto trpí, nie je to preto, lebo Absolútne nás chce trestať za porušovanie zákonov, ale preto, aby sme objavili naše skutočné Ja. Cieľom takýchto skúseností je pomôcť nám striasť sa našich ilúzií a neznalosti.

Peklo a raj sú relatívne pojmy. Peklo jedného môže byť rajom pre iného. Aby sme na psychickej úrovni pomohli niekomu z jeho pekla, musíme mu ako príklad ukázať alternatívu k stavu, v akom sa nachádza. Ak bol niekto počas svojho pozemského života ozajstným kverulantom, ocitne sa po smrti v podobných okolnostiach. Aby sme mu pomohli, musíme mu ponúknuť lepší stav, do ktorého môže vstúpiť. Ak tento návrh neprijme, musíme ho nechať tam, kde je. Žije vo svojom raji, aj keď predstavuje tie najpekelnnejšie muky.

Poviem vám príklad. Pokúsil som sa pomôcť niekomu, kto bol vo svojom pozemskom živote hazardným hráčom a hašterivým človekom. Zomrel pred štyridsiatimi piatimi rokmi na tuberkulózu. V psychickom svete žil presne tak isto ako predtým na materiálnej úrovni. Spolu s inými vytvoril rovnaké prostredie, v akom sa najradšej zdržiaval už počas svojho pozemského života: špinavé okenné tabule, špinavé šaty a stoly, zvady, nehody – presne to, čo poznal predtým z krčiem. Ľudia tam nemali ani dosť fantázie, aby si vytvorili niečo lepšie. Raz som mu povedal:

'Pod', priateľu, podme niekde inde.' Vyťiahol som ho z jeho prostredia a vytvoril som vibrácie symfónie Beethovenovej Ódy na radosť, ktorá sa mi veľmi páči a povedal som mu:

„Pozri, Charilae!“ (Tak sa volal.) A ukázal som mu krásny farebný les, spotokom, kvetmi – so všetkým. Tóny som harmonicky zladil s viditeľnými dojmami a vytvoril som mu niečo, čo si predstavujem pod rajom. Chvilu na mňa pozeral a potom povedal:

„Nemáš toho ešte dost? Pod’, vráť me sa zahrať si s mojimi priateľmi poker. Ako dlho ma tu chceš ešte držať, aby som počúval tvoje plecháče? Čo som mal povedať? Žil vo svojom raji, no pre mňa by bol jeho raj neznesiteľným peklom. Ako som mal tomuto mužovi vysvetliť rozdiel medzi peklom a rajom?“

Alebo iný prípad. Istá mrzutá žena strávila celý život tým, že svojich susedov stále z niečoho obviňovala, rozširovala o nich klebety a nadávala na nich. Keď umrela, pokračovala v rovnakom životnom štýle i keď oveľa intenzívnejšie. Namiesto skutočných ľudí – tých musela opustiť – sa vadiła s elementálmi Márie, Eleni a Eferpe, ale vytvorila si ich sama. Márne sme sa jej pokúšali vysvetliť, že žije v pekle a že by mala spomínať elementálov najskôr rozložiť, aby sama videla jasnejšie. Zmenu bude dobrovoľne hľadať až sa unaví a bude mať dost’ svojho konania.

Tí z vás, čo sa raz stanete neviditeľnými pomocníkmi, narazíte na rovnaké ťažkosti. Musíte vedieť, že nemôžete pomôcť nikomu, kto si sám neželá zmenu. Každý jednotlivec sa bude postupne rozvíjať. A preto môžeme v najlepšom prípade vytvoriť priaznivého elementála a umiestniť ho do aury dotyčného človeka, kde bude pracovať. Až bude zrelý na zmenu, dobrý elementál bude tam, aby mu pomohol.“

„Daskale,“ spýtal som sa, „majú psychonoetické sféry a podsféry objektívnu existenciu, nezávisle od subjektívneho vnímania pozorovateľa?“

„Už som povedal, že v psychických svetoch sú kvety, stromy, vrchy, mora, rieky a všetko ostatné, čo je, bolo a dakedy bude aj na Zemi. To, čo považuješ za ozajstný svet, je v skutočnosti iba tieň alebo odraz iných, žiarivejších svetov, v ktorých jestvuje všetko materiálne, čo pokladáš za skutočné. Na rôznych úrovniach a medziúrovniach psychických svetov existuje nielen to, čo je na tejto planéte vytvorené archanjelskými silami, ako voda, vrchy, lesy, atď., ale aj všetko, čo vytvorili ľudia počas svojho života, alebo potom. Preto je psychický svet podstatne bohatší. Ale väčšina v ňom žijúcich ľudských bytostí ho vníma prostredníctvom elementálov vytvorených nimi samými. V psychických svetoch napríklad niet každodenného východu a západu slnka, ak si ho nevytvoríme sami. Ale ak vytvoríme slnko, bude súčasťou nášho individuálneho, subjektívneho psychického, nie vonkajšieho sveta. Ak teda človek zoblečie svoje hrubohmotné telo, začne žiť zároveň na dvoch úrovniach bytia: na skutočnej

psychickej úrovni a vo svojom vlastnom individuálnom psychickom svete. Väčšina väzí tak pevne vo svojej niekdajšej subjektívnej škrupine, že vôbec nevníma charakter a ráz psychickej úrovne, kde sa nachádza a vibruje. Ako keď sme na ceste, ale kvôli našej vášni a citovej zmatenosti nevnímame krásu okolitej krajiny.

Chcel by som dodať ešte niečo, čo sa vám možno bude zdať ako rúhanie. Podľa mojej vlastnej skúsenosti to, čo pokladáme za neznesiteľné peкло, je v skutočnosti väčšinou nádherný priestor, keď dokážeme naše vedomie naladiť na reálnu psychickú úroveň. Vo vnímaní krásy nám bráni – alebo nás k tomu vedie – naša predpojatosť.“

Daskalos rozprával ďalej a vysvetlil, že rozvoj bádateľa pravdy znamená aj rozvinutie schopnosti rozlišovať medzi reálnym psychickým svetom a subjektívnym, individuálnym prostredím, ktoré si ľudia budujú sami, pomocou elementálov prinášaných so sebou. Odporne na týchto psychonoetických úrovniach je to, čo si jednotlivec skrýva vo svojej subjektívnej škrupine, jeho vlastný psychický svet, ten mu prináša vibrácie zla.

„Kde sa nachádza táto škrupina, či obal?“ spýtal sa ktosi.

„Myslíš priestorovo? Nuž zase platí: všade a nikde. Ale človek, ktorý si vybudoval svoju vlastnú škrupinu a žije v nej, vníma pevné hranice, obmedzujúce voľnosť jeho pohybu a konania. Ľudia si budujú dediny, kostoly, záhrady, polia, aké mali už na materiálnej úrovni. Ak sa na nich naladíme, môžeme vstúpiť do ich psychických svetov a pochopíme, ako ich vnímajú a prežívajú.“

Pri inej príležitosti mi Iacovos povedal, že sa pravidelne stretáva so svojím už mnoho rokov mŕtvym starým otcom. „Môj starý otec sa ešte stále zaoberá zväčša tými istými vecami ako za svojho pozemského života. Pestuje svoj pomarančovníkový háj, stará sa o stromy, predáva ovocie a robí si starosti, či bude dost’ pršať!“ povedal Iacovos.

„Na spodných úrovniach psychického sveta – nazývame ich pekľami a očistcom – je menej svetla než na vyšších úrovniach. Božie milosrdenstvo umiestňuje do očarujúcich krajín iba také vibrácie svetla, ktoré z týchto úrovní robia miesta zotavovania. Zodpovedá to približne tomu, čo robíme, keď uspokojujeme potreby chorého človeka. Zatvárame okná a tlmíme svetlo, aby sa mohol uvoľniť nervový systém pacienta. Podobne Absolútno ponorilo všetky nádherné krajiny spodných psychických úrovní do šera. Je to najvhodnejšie prostredie pre chorl’avé osobnosti, pričádzajú tam, lebo najprv sa musia zotaviť, pookriať, posilniť a rozvinúť. Keď postupujeme z nižších úrovní na vyššie, zisťujeme, že svetla pribúda; tak ako je Zem po východe slnka osvetľovaná silnejším slnečným

svetlom, pribúda aj presvetlenie psychických sfér. Raje – vyššie psychonoetické sféry – sú zaplavené žiarivým svetlom mimoriadne vibrujúcej intenzity.

Zapamätajte si teda, „pokračoval Daskalos, „že najdôležitejšou vlastnosťou psychického sveta je, že každé materiálny atóm vyžaruje svoje vlastné svetlo. Nie je to tak ako v trojzernom svete, kde svetlo vychádza zo slnka alebo z umelého zdroja.“

Daskalosa posledná poznámka mi pripomenula Castanedov opis zážitku z posledného obdobia u dona Juana. Castaneda tvrdil, že keď s donom Juanom cestoval po púšti za bezmesačnej noci, v tme sa ťažko orientoval, no zrazu sa celá scenéria osvetlila, akoby vyšlo slnko. Ako píše, všetko videl úplne zreteľne a bez problému mohol pokračovať v ceste, ako za jasného dňa. Okrem toho vraví, že sa dokázal zhovárať s okoloidúcim kojomtom. Vari Castaneda vstúpil v tej chvíli do stavu, ktorý by Daskalos nazval psychickou obdobou onej púštnej krajiny? Keď som sa nato Daskalosa neskôr spýtal, povedal, že zrejme je to tak.

„Vzniká otázka,“ povedal potom, „či sa dá s kvetinou alebo s rastlinou komunikovať. Bežní ľudia – bez ohľadu na to, ako veľmi ľubia rastliny a kvety – nedokážu s nimi viesť vedomú komunikáciu. Zdáajú sa im ako veci nachádzajúce sa mimo nich. Básnika síce môže inšpirovať krásna kveta, nie je však v jeho schopnostiach prijať polovedomie kvetu do svojho vedomia. V psychickom svete je to úplne ináč. Až pokročíš, budeš vedieť komunikovať so všetkými formami života. Všetko je živé a všetko má svoju vlastnú reč, vibráciu a svetivosť, môžeš ich vnímať svojim psychickým telom.

V psychickom svete nerozmyšľáme mozgom. Máme ho, ale nepotrebujeme ho. Každá bunka nášho psychického tela je centrum vedomia prijímajúce vnemy. Máme oči, ale nepotrebujeme ich z tej istej príčiny. V psychickom svete niet rozdelenia medzi nami a predmetom mimo nás. Keď sa na niečo naladíme, v tej chvíli splyneme s predmetom o ktorom premýšľame. Sme v ňom a okolo neho. Dokážeme to však iba vtedy, ak sa skutočne nachádzame v reálnom psychickom svete a nie v našej individuálnej škrupine, ktorú sme si vytvorili ako náš vlastný psychický svet. Lebo v nej všetko formujeme a sfarbujeme našou predpojatosťou a dojmi.

Na otázku jedného z prítomných o spôsobe pohybovania sa v psychických sférach Daskalos odvetil, že je úplne odlišný od spôsobu, ako sa pohybujeme na Zemi.

„Nenapredujeme tam pomocou chôdze, či autobusom, ani si nesadneme za volant. Môžeme sa však sami alebo iných vnímať ako kráčame alebo

cestujeme. To je iba vnímanie a navyše iluzórne. Keď sme mimo svojho tela a pohybujeme sa sem a tam po psychickom svete – platí to aj pre éterický aspekt hrubohmotného sveta – môžeme mať pritom pocit, že lietame. Niekedy sa vám zjaví taký dojem aj v snoch. Položili ste si niekedy otázku, ako je to možné? Vari sme vtáci, aby sme mohli lietať? V psychickom svete môže byť pohyb okamžitý. Ide iba o to, aby sme naše vedomie naladili na cieľ. Tak sa môžeme v zlomku sekundy ocitnúť v Londýne, bez toho, aby sme museli 'preletieť' naprieč Európou. Raz sa naučíte, ako preniesť svoje vedomie cez veľké vzdialenosti, kým sa ešte nachádzate v pozemskom živote na hrubohmotnej úrovni.“

„Môžeš nám vysvetliť, ako sa to robí?“ požiadal som ho.

„Môžem, ale na tvojom terajšom stupni to pre teba nebude mať nijaký význam. V myšlienkach si musíš vytvoriť obraz miesta, kam chceš ísť, žiť v tomto obraze veľmi intenzívne, pevne ho držať v myšlienkach, nechať sa odvrátiť od toho, aby si sa naladil na toto miesto – a potom sa tam ocitneš. A ak sa tam bude práve nachádzať jasnovidec, bude ťa môcť pozorovať na mieste, kam si preniesol svoje vedomie. Ak pokročíš ešte ďalej, budeš sa tam môcť naozaj materializovať a budú ťa vidieť aj ľudia bezjasnovideckých schopností.“

„Čo sa deje s tvojím materiálnym telom, kým to robíš?“ spýtal som sa.

„To opäť závisí od toho, nakoľko pokročilý je majster. Tvoje telo sa môže nachádzať v stave hlbokého spánku. Možno však dosiahnuť aj taký stupeň, keď je toto všetko možné aj v bdelom stave. Postupom času si možno dokonca rozvinúť nadvedomé sebauvedomovanie a pri plnom vedomí a sústreďení sa nachádzať naraz na viacerých miestach na Zemi.“

Priznal som, že mi robí problémy chápať, o čom hovorí. Len si predstavte: byť na niekoľkých miestach naraz!

„Nie sú to jednoduché témy,“ pokračoval Daskalos, „ale pýtal si sa tak, že som ti musel odpovedať všeobecne. Nelám si nad tým hlavu. Tieto veľké pravdy sú pre teba veľmi ťažko pochopiteľné, lebo poznáš iba vlastnosti priestoru a času.“

Daskalos potom podotkol, že svety 'odlúčenosti' sú najbiednejšie, hoci nám umožňujú tie najväčšie raje i peklá. „Svetom odlúčeného bytíania je iba materiálny, hrubohmotný svet, ale aj psychický a noetický svet. Sú to iba tvarov, obrazov a dojmov. Svetmi odlúčenosti ich nazývame preto, svety tvarov, obrazov a dojmov. Svetmi odlúčenosti ich nazývame preto, lebo sa na seba pozeráme ako na jednotlivé bytosti, ako na jedincov prijímajúcich vnemy, ktoré si interpretujeme. Je to niečo iné než skutočné Ja. Sú však aj iné svety, kde je odlúčenosť prekonaná. Je tu napríklad vyšší noetický svet, svet pôvodných predstáv-zákonov, existujúcich mimo konkrétnych myšlienkových foriem. Ďalej sú svety večného svetla,

siedmych nebies. Doteraz sme hovorili iba o troch svetoch: o hrubohmotnom, psychickom a noetickom. Mimo týchto oblastí je ešte to, čo naše kresťanské náboženstvo označuje ako kráľovstvo nebeské a nachádza sa vo vnútri nás.

Tieto učenia, "povedal Daskalos zamyslene po krátkej odmike, "dal Ježiš, náš milovaný majster učeníkom v tóni olivovníkov v Getsemanskej záhrade v Jeruzaleme. Učil ich exomatóze, materializácii, dematerializácii a mnohým iným tajomstvám. V samotnom jadre kresťanského učenia niet žiadnych prekážok proti poznaniu, aj keď kňazi v čiernych habitoch nariadili hranice a obmedzenia. My, ako bádatelia pravdy chceme získať poznatky rozumom, otázkami a koncentráciou. Berieme vážne Kristovu výzvu: 'Pravdavsť oslobodí.' Kristus prišiel na tento svet preto, aby nám dal niekoľko potrebných lekcií a ukázal nám cestu z pekiel, v ktorých sa nachádzame, vedúcu do jeho raja, ktorý je aj našim rajom. Žiaľ iba veľmi málo ľudí sa naučilo niečo z jeho učenia."

Daskalos ukončil svoj výklad a chvíľu čakal na ďalšie otázky. Potom ešte raz zdôraznil, že psychické sféry sú školy a ľudia ich navštevujú, aby sa dozvedeli potrebné lekcie a vyvodili patričné závery z toho, čo zakúsili počas svojho pozemského života.

"Potom sa jedinec odoberie ďalej – na vyššie, svetlejšie sféry a keď dosiahne určitý stupeň, karmickí majstri ho vyzývajú, aby sa vrátil do pozemského života, aby získal ďalšie poučenia. Skrátka, psychické sféry sú oddychové miesta pre sebauvedomelú osobnosť, môžu tam zotrvať do začiatku nasledujúceho školského roka. Pokiaľ neprepadnú pri záverečnej skúške a nemusia zopakovať ročník."

Po tejto poznámke sa Daskalos od srdca zasmial a všetci sa k nemu pripojili.

"Môže človek prepadnúť do nižšieho ročníka?" spýtal sa ktosi položartom.

"Nikdy. Môže zostať na tom istom stupni, kým nezíska viac skúseností. Sebauvedomelá bytosť sa inkarnuje do prostredia vyhovujúceho aj iným, príbuzným duchom vysielajúcim rovnaké vibrácie. Ľudia to nazývajú dedičnosť. Ale tá nejestvuje. Namiesto dedičnosti by som skôr povedal, že vševedúcnosť. Absolútna spája tých, čo sa musia spojiť, aby sa mohli navzájom zblížiť a priblížiť sa láske. Nenávisť v skutočnosti neexistuje. Je to ilúzia spočívajúca na neznalosti. Ale také úvahy vyžadujú prirodzené svedomité a dôkladnú prácu."

"Pozná duša dopredu svoj osud a vie o skúsenostiach, ktoré nazbiera v budúcej inkarnácii?" spýtala sa žena stredného veku odedá v čiernom.

"Nie podrobne. Večná, sebauvedomelá duša o tom, samozrejme, pod-

vedome vie. Ale neprináša toto poznanie na vedomú úroveň súčasnej osobnosti. Povedzme si príklad: malé dieťa siahne po ohni a popálí si prst. Podrobnosti tohto zážitku onedlho zabudne, ale kedykoľvek sa priblíži k ohňu, odtiahne ruku. Pamätať si podrobnosti minulého zážitku nie je potrebné."

"Máme teda vychádzať z toho, že skúsenosti nazbierané počas jednej určitej inkarnácie sú predurčené?"

"Naskrze nie! Sebauvedomelá duša pozná iba možnosti a pravdepodobnosti. Terajšia osobnosť má slobodu konania. Inak by ľudia boli už iba roboti alebo bábky. Ako jednotlivec splatí svoje dlhy, je jeho vec. Je to akoby som dostal za úlohu nastúpiť na loď do New Yorku. Môj cieľ je predurčený. Ale aký život budem na lodi počas cesty viesť, o tom rozhodnem sám. Predurčený je iba môj cieľ, New York."

"Potom sa všetko zakladá na Božom pláne," tvrdila žena.

"Boží plán sa vzťahuje na narodenie a smrť, to je všetko," odvetil Daskalos zvýšeným, vážnym hlasom prézradajúcim netrepezivosť. "Všetko ostatné je tvoja vec. Nechápme túto otázku zle a nemyslime si, že všetko, čo sa nám stane, je nevyhnutné. Inak z nás budú pochábi fatalisti a prestaneme byť bádatelmi pravdy. Predurčené je iba to, že zostúpiš, aby si sa narodil, vyplnil životný cyklus a nakoniec umrel. Tomu sa nemôžeš vyhnúť. Všetko ostatné v priebehu života sa opiera o to, čo si prinášaš so sebou z predchádzajúcich životov, podľa toho, ako sa to rozhodneš v súčasnom živote rozvinúť alebo vyjadriť."

Opakujem: predurčený je náš zostup do hmoty, keď sme prvý raz prešli cez pravzor človeka. Naším cieľom je potom návrat opakovanou inkarnáciou ta, odkiaľ sme prišli. To je všeobecný zákon inkarnácie. Do matérie sa zostupuje s konečným cieľom znovuvystúpenia k prameňu. Koľko ti to bude trvať, to je tvoj problém."

"Prečo je potrebné, aby sa duša najprv inkarnovala a potom sa opäť vrátila?" spýtal som sa.

"Možno preto, aby človek zistil kto je, a aby dospel k sebauvedomeniu."

"Znamená to, že vo svätej monáde nie je nijaké sebauvedomenie?"

"Ale áno, ibaže človek ho nerozoznáva. Ukážem ti to na jednoduchom príklade. Predpokladajme, že by si sa narodil v žiarivom jasnej miestnosti a ja by som sa ňa spýtal:

'Vieš čo je svetlo?' Nazdávaš sa, že by si to vedel? Ale keď svetlo vyp-

nem alebo ňa odnesiem z jasnej miestnosti, potom zakúsiš, čo je svetlo. Ako večné bytosti sa nestaneme ničím, čím už nie sme. Avšak moja trvalá sebauvedomelá osobnosť, súhrn všetkých mojich inkarnácií

buduje okolo mojej večnej bytosti moju jedinečnú individualitu. Bytie a individualita nie sú totožné. Existujem už predtým ako prejdem pravzorom človeka. Keď potom prejdem cez pravzor človeka a nazbieram skúsenosti v hrubohmotnej matérii, som schopný rozpoznať, že som. To, čo teda získame, je individualita v bytí. Uvedomíme si svoje bytie. Keby toto nebolo skutočným cieľom, zostup do hmoty v cykle inkarnácii by nemal zmysel. V podobenstve o stratenom synovi Kristus človeku symbolicky ukázal zmysel jeho bytia.

Kristus rozpráva, ako sa jeden z dvoch synov rozhodol odísť z paláca svojho otca. Požiadal ho o svoj podiel majetku, aby mohol ísť spoznávať svet. Keby to nebolo bývalo súčasťou Božieho zámeru, mohol vševedúci otec zamietnuť prosbu svojho syna. Ale dovolit' mu odísť, trieť núdzu, získať poznatky a nechať ho vrátiť sa späť sa zhodovalo so zámerom. Syn dostal od otca, čo žiadal: v skutočnosti išlo o rozum, cit a materiálne telo – teda jeho terajšiu osobnosť. Syn vzal svoj podiel a odišiel.

Podaktorí nazývajú toto opustenie otcovského paláca a zostúpenie do hmoty hriechom či zhrešením. Ja to ale radšej nazývam skúsenosťou. Za nových podmienok syn pravdaže premárnil svoje dedičstvo a napokon sa stal pastierom sviň. V skutočnosti vytvoril elementálov, pásoľ ich a živil sa rovnakou potravou ako oni, čiže najnižšou výrazovou formou myslenia. Svine v podobenstve symbolicky predstavujú elementálov, ktorých človek neprestajne vytvára.

Jedného dňa sa syn vzoprel a zapochyboval o živote, aký viedol medzi sviňami – teda vo svete elementálov. Rozhodol sa, že sa vráti do paláca svojho otca, kde boli aj sluhovia blaženejší než on teraz.

Prosil: 'Otcé, zhrešil som. Prijmi ma ako jedného z nádenníkov.'

Syn urobil v ústrety krok a otec desať krokov. Kde zostalo potrestanie? Našli ste niekde v tomto podobenstve výčitky alebo trest? Otec rozprestrel náruč, objal svojho syna a zaviedol ho späť do paláca. Namiesto potrestania ho odmenil tým, že mu na prst nastokol prsteň – symbol večnosti. Život je pohyb. Ak sa pohybujeme do kruhu – bez ohľadu na to v akom smere – nikdy nedorazíme na koniec. Niet ani začiatku, ani konca. Existuje iba večný pohyb, symbol samej večnosti.

Druhý brat, ktorý otcovský palác nikdy neopustil, žije vo večnej prítomnosti. Neuvedomuje si večnosť. Naproti tomu človek vďaka skúsenostiam pastiera sviň spoznal čas ako minulosť, prítomnosť a budúcnosť. Otec – tak sa vraví v podobenstve – odel navráteného syna do rúcha jeho brata, čiže stratený syn neprišiel o nič z toho, čo raz vlastnil. Potom dal otec zabíť vykŕmené teľa – symbol materiálneho tela. Druhý syn protestoval:

'Čo si urobil pre mňa, za to, že som celý čas verne zostal pri tebe?' Tento syn, archanjel, však nikdy nevstúpil do materiálneho tela.

'Všetko čo mám, je tvoje, syn môj,' odvetil otec.

A teraz sa vás pýtam: kto je v lepšej situácii? Archanjel, ktorý nikdy neopustil palác, je dobrý, ale ani nič iné nepozná, alebo stratený syn, ktorý sa vrátil a má všetko, čo pozná aj jeho brat a navyše aj sebauvedomenie? Považujte za zásadu, že podstata človeka v teóze (návrat do otcovského domu) oveľa presahuje všetky archanjelské stupne. Preto nie je na konci nijaký večný trest. Existuje iba získavanie skúseností v hmote, rozvíja to naše sebauvedomovanie. Aby som to vyjadril slovami svätého Pavla:

'Smrť, kde je tvoj osten? Peklo, kde je tvoje víťazstvo?'

Keď Daskalos dokončil rozbor Ježišovho podobenstva, poslucháči kládli ďalšie otázky o reinkarnácii. Táto téma prítomných zjavne veľmi zaujímala. Ktosi sa pýtal na súvislosť medzi nárastom obyvateľstva a prevetľovaním. Pýtal sa, odkiaľ prichádzajú nové duše. Daskalos v krátkosti odvetil, že medzi noetickými, psychickými a hrubohmotnými sférami je nepretržité spojenie. Teraz sa rodiaci ľudia môžu prichádzať z iných rozmerov bytia. Tí, čo umierajú, idú ďalej do týchto iných vesmírov. Nemali by sme to považovať za problém, tvrdil Daskalos, pretože vieme, ako prichádza k prvej inkarnácii. To znamená: prechodom emanácie vychádzajúcej zo svätej monády cez pravzor človeka. Je to večný a nepretržitý proces.

„Ako dlho zostáva ľudská bytosť v psychickom svete kým sa znovu inkarnuje?“ spýtal som sa.

„Bratia ružového kríža vravia: stoštyridsaťštyri rokov. Iní tvrdia, že päťdesiat rokov, ďalší zase, že päťsto rokov. Sú aj takí, čo trvajú na tom, že trvá tisíc rokov, kým sa človek znovu narodí. K tomu dodávam iba toto: nezmysel. Neexistuje nijaké pevné časové pravidlo. Je to osobná záležitosť. Viem o jednom mystikovi, ktorý zostal v psychickom svete iba desať mesiacov, než sa znovu inkarnoval.“

„Kto rozhoduje o tom, kedy sa má človek vrátiť na Zem?“ spýtal sa ktosi.

Daskalos bez zaváhania odvetil, že po určitom období strávenom v psychickom svete, počas ktorého človek spracúva zážitky minulého života, dospeje do bodu, keď dostane chuť na nové skúsenosti v pozemskom živote. Potom sa dá do hľadania spríbuznenej duše, aby sa mohol vteliť. Daskalos spomenul, že jasnovidec môže vidieť ducha bytosti túžiacej sa inkarnovať, keď sa zavesí na auru budúceho otca alebo matky a čaká, kým bude prijatý. Často prechádza sem a tam z otcovej aury na matkinu a naspäť.

„Myslíš tým, Daskale, že človek si z psychickej sféry dobrovoľne vyhľadá niekoho, kto mu dá možnosť vteliť sa?“ opýtal som sa.

„Zaiste.“

„Ale ja som si myslel, že také veci vybavujú majstri zodpovední za vtelenie.“

„Majstri sa postarajú o to, aby si sa spojil s inými. Potom je na tebe nájsť taký dom, kam môžeš vstúpiť. Predpokladajme, že za celé stáročia si si vypestoval úzke vzťahy so štyridsiatimi či päťdesiatimi ľuďmi s podobnou aurou ako máš ty. Miluješ ich a oni milujú teba. Tí by ťa mohli prijať za svoje dieťa. Kdekoľvek nájdeš prístup, môžeš vstúpiť. Sú bytosti, čo sú si také blízke, že sa vždy znova nájdú, keď sú vo vzájomnej blízkosti. Sú však aj také, čo sa nájdu naslepo, lebo rovnaké sa priťahuje. Chápeš už, ako to prebieha?“

Predstav si kôš ako sito s mnohými dierami, ale rôznych veľkostí. Keď doňho vložíme rôzne veci a potrasíme ho, väčšie zostanú v koši a menšie cez diery prepadnú. Keď budeme triasť ďalej, tie, čo zostanú, sa budú snažiť nájsť dostatočne veľkú dieru, kadiaľ by mohli prepadnúť. Povedzme, že jeden predmet by mohol prepadnúť cez päťdesiat dier. Nezáleží na tom ktorá to nakoniec bude. Je možné, že silná láska, aká sa v priebehu stáročí rozvinula medzi ľuďmi, vytvára intenzívne magnetické príťažlivé sily, takže dve duše prejdú cez tú istú dieru. Tento inkarnačný proces je veľmi zložitý a vyžaduje dôkladnejšie skúmanie.“

„Podľa toho, čo si povedal, sa zdá, že hľadanie vhodnej diery na prepadnutie sa závisí do určitej miery od človeka samého,“ podotkol som.

„Samozrejme, pod podmienkou, že ti to karma dovolí. Máš možnosť vybrať si a rozhodnúť sa prepadnúť, kadiaľkovek sa zmeštiš. Ale nezapadni! Zo všetkých tisíc dier môžeš prejsť povedzme iba cez dvesto. Je nad slnko jasnejšie, že pri potrasení koša prepadneš cez tú z dvesto dier, čo ti je najbližšie, ktorej sa podobáš, ktorá sa zhoduje s tvojimi vibráciami a kde je podobná karma.“

„Ale zvolená diera by mohla byť problematická...“ začal som.

„To je iná vec. Pravdaže máme problémy. Ale vibrácie sa k sebe hodia. Naše dlhy musíme splatiť spoločne. Problémom sa nemôžeme vyhnúť. Boží plán je podobný. Všetky mnou preskúmané inkarnácie ukazujú, že zákon je nemilosrdný. Nemôžeš ho porušiť. Prečo sa k sebe hodíme? Hodíme sa k sebe v pomere dávania a prijímania. Možno máme dokončiť určité úlohy z minulosti, alebo musíme zakúsiť utrpenie, aby sme sa rozvíjali ďalej. Alebo aby sme iným dobrovoľne pripravili súženie, aby oni, ale aj my, pokročili. Teraz by si sa napríklad mohol spýtať: ‘Čo mám spoločného s otcom, čo ma tak utláča a zotročuje?’ Alebo keď

si sám otcom: ‘Prečo musel tento prísť do našej rodiny a takto nás týrať, keď my sme takí milí ľudia?’ Už rozumieš? Je to odovzdávanie a prijímanie v karme.

Možné je aj to, že karmickí majstri niekoho chytia a strčia ho do vhodnej diery, lebo možno je preňho lepšie, aby svoje dlhy splatil týmto spôsobom. Ale neviem povedať, ako pracujú títo štyria karmickí majstri.“

„Štyria...?“

„Sú to majstri štyroch elementov, večné archanjelské podstaty, zákony. Sú to určité skupiny vedené Michaelom, Rafaelom, Urielom a Samuelom. Samuelova skupina nám dáva schopnosť rozlíšiť zlo. Ich prostredníctvom poznáme Satana. Všetci štyria spolupracujú pri rozhodovaní, kam sa jednotlivec inkarnuje. Oni zhotovujú jeho psychoneoetické telo. Pre nás je veľmi ťažké pochopiť, ako pracujú pomocou buniek, magnetizmu a energie. Ako sa človek dostane do víru, ktorý ho znesie na Zem, je náramne zložitá otázka.“

„Aké rozumné argumenty môžeš uviesť v prospech reinkarnácie a aké sú dôkazy, že to nie je nijaká ilúzia, ale skutočnosť?“ vyzval som Daskalos.

„Po prvé, existujú dejinné a náboženské argumenty, a hoci nie sú samy o sebe dôkazmi, podporujú predstavu reinkarnácie. Po druhé, sú prípady, ktoré jasne ukazujú, že znovuvtelenie je realita a nie výmysel. Tretí a najlepší dôkaz reality reinkarnácie je pre jednotlivca okamih, keď sa v ňom prebudia spomienky na predchádzajúce životy. Prejdme si však postupne jeden bod za druhým.“

V našom dnešnom svete prijíma reinkarnáciu značný počet ľudí, ak dokonca nie väčšina, ako súčasť života. Vo väčšine náboženstiev na našej planéte sa reinkarnácia vyznáva otvorene alebo sa predpokladá ako samozrejmosť. V ezoterickej tradícii budhizmu, taoizmu a hinduizmu je znovuvtelenie samozrejmosťou. Pre tých, čo rozumejú islamu – mám na mysli sufistov – je reinkarnácia realitou. Reinkarnáciu obsahuje aj mystický judaizmus a nie je cudzia ani pôvodnému kresťanstvu. Vo východných náboženstvách je myšlienka znovuvtelenia prijímaná oveľa ľahšie, lebo tu existuje oveľa bezprostrednejší kontakt s psychickými sférami. Na rozdiel od zvykov západných spoločností tam existuje nepretržité spojenie s mŕtvymi a s bytosťami žijúcimi v iných rozmeroch. Preto sú si ľudia na východe vedomejší skutočnosti týchto rozmerov. V kresťanstve bola predstava reinkarnácie rozširovaná dovtedy, kým ju otcovia cirkvi neodstránili z Písma svätého.“

Daskalos ďalej rozprával, že myšlienka večného zatratenia je ukrutná a tyranizujúca doktrína. Vymysleli ju niektorí kňazi, aby veriacich za-

strašili až k poniženej otrockej servilnosti. Podľa nej mal človek iba jednu jedinú možnosť, ako si získať Božie kráľovstvo – mohol to dosiahnuť iba tak, že sa podriadil moci cirkvi a jej duchovenstvu.

„Táto doktrína je nielen hlúpa,“ povedal Daskalos, „je tiež urážkou milosrdného a milostivého Boha. Aj východní kresťania akceptujú reinkarnáciu. Myšlienky o nej nachádzame taktiež v Origenových dielach, ale aj vo viacerých iných spisoch. Dokonca aj v Novom zákone – pokiaľ to prežilo cenzúru duchovenstva – počujeme samotného Ježiša, ako sa svojich učeníkov pýta:

„Čo vravia ľudia, že kto je Syn človeka?“

A učeníci odpovedajú:

„Eliáš alebo niektorý z prorokov, čo vstal z mŕtvych“ – takže reinkarnácia! Kristus predať sa mohol povedať:

„To, čo vravíte je nezmysel, také niečo neexistuje.“ Namiesto toho odvetil, že Eliáš sa skutočne vrátil, ale že ho nespoznali. Pýtali sa Jána Krstiteľa, či je Eliáš. Odpovedal úplne správne:

„Nie som Eliáš, teraz som Ján.“

„A kto si?“ pýtali sa ho ďalej.

„Som hlas volajúceho na púšti,“ čiže je to podobná situácia, v akej sa nachádzal už Eliáš. V Jánovi Krstiteľovi môžeme znovu nájsť Eliášovu charakteristiku, rovnaké cnosti, ba i rovnaké slabosti.

A ako je to s Pavlovým listom Korintským, v ktorom píše:

„Vaši synovia vás predišli?“

A či to nie je to myšlienka reinkarnácie? A le aj inde nájdeme dôkazy reality reinkarnácie. Vari to nie je dôkaz, ak dieťa zrazu začne plynule rozprávať cudzím jazykom bez toho, aby ho predtým tento jazyk učili? Okrem toho: či nie je dôkazom, keď dieťa tvrdí, že bolo určitou osobou, presne uvedie jej bydlisko a žijúcich pozostalých, ktorých nájdu? Je nespočet takých podrobne doložených prípadov.

Ešte silnejším dôkazom pre bádateľa pravdy je, keď napokon nadobudne prístup ku svojmu podvedomiu a dostane vysvetlenie o svojich vlastných predchádzajúcich vteleniach. Ver mi, že niet presvedčivejšieho dôkazu ako je tento.“

„Prečo si všetci nepamätáme naše predchádzajúce životy?“ spýtal sa ktosi.

„Nepamätáš si ich vo svojom vlastnom záujme. Tvoja šanca pokračovať v ceste bez toho, aby si lipol na starých návykoch a túžbach, je prejavom Božieho milosrdenstva. Len si predstav niekoho, kto je v tomto živote dobrým misionárom. Dosiahol určitý stupeň vo svojom rozvoji, keď už s alkoholom nemá ťažkosti ako v jeho predchádzajúcich inkarná-

ciách. V univerzálnej pamäti však alkoholický aspekt tohto človeka žije. Keby sa v ňom prebudili takéto spomienky v jeho terajšom živote, mohol by znovu upadnúť do svojich starých návykov a stať sa opäť pijanom. Sám Kristus to povedal dosť jasne: kto položí ruku na pluh, mal by hľadiť dopredu, na brázd, ktorú treba vyorať a nie dozadu, na už vykonanú prácu.“

„Daskale, keď vravíš, že jeho alkoholický aspekt ešte žije, máš pritom na mysli, že existuje ďalej ako elementál? A je možné, aby sa majster spojil s takým elementálom?“ opýtal som sa.

„Čokoľvek bolo raz zapísané do univerzálnej pamäti, zostane tam zachované naveky. Povedzme, že by som sa chcel napríklad spojiť s majstrom, ktorý žil pred štyritisíc rokmi v Egypte a volal sa Rasadat. Od tých čias sa bytosť, čo bola vtedy Rasadat, inkarnovala vyše dvadsaťpäťkrát. Je Rasadat v tejto chvíli živý alebo mŕtvy? Nielen Rasadat, ale aj všetky ostatné inkarnácie tej istej bytosti sú živé v univerzálnej pamäti. Prostredníctvom podvedomia sme v spojení so všetkými našimi predchádzajúcimi inkarnáciami a každé vtelenie, ktoré si uvedomujeme je živá bytosť. Rasadat žije, lebo podstata, čo ho vyžarovala, žije. Sokrates sa medzičasom inkarnoval veľa krát. Možno je práve dnes znovu vtelený v inej podobe, v inom kultúrnom okruhu, kde má iné meno. Avšak Sokrates je možné vyniesť zo zásob univerzálnej pamäti, ba dokonca ho zmaterializovať tu, pred našimi očami, zhovárať sa s ním, bez ohľadu nato, že bytosť kedysi žijúca ako Sokrates, v súčasnosti obýva úplne iné telo.“

„Je možné, aby Sokrates konal a rozprával presne tak ako bytosť, ktorou kedysi bol, hoci v súčasnosti je niekym iným?“ spýtal som sa.

„Nie. Pamätaj si, že Sokrates je živý elementál v univerzálnej pamäti, a nie ľudská bytosť. Sebauvedomé Sokratovo Ja tam už nie je. Ak Sokrates privediem a budem sa s ním zhovárať, bude mať inteligenciu a poznanie niekdajšieho Sokrata. Nebude schopný ponúknuť viac, ako vedel Sokrates za svojich čias.“

„Abrahámov, Izákov a Jákovov Boh nie je Bohom mŕtvych, ale živých,“ povedal Kristus. „Čo myslíš, koľkí pochopili, čo tým myslel? Nehovoril o sebauvedomelých dušiach patriarchov, ale o ich vtedajších sebauvedomelých osobnostiach.“

„Daskale, kto môže prebudiť elementála niektorého predchádzajúceho života?“ položil som otázku.

„Bud' samotná osoba, alebo majster. Väčšinou však možno povedať, že majstri by veľmi váhali priznať ti niečo o tvojom predchádzajúcom živote, aby v tebe neprebudili staré slabosti a zvyky.“

Daskalos potom vysvetlil, že majster dokáže čítať v predchádzajúcich

životech človeka ako z knihy. Svoje vedomie 'naladí' na elementála niektorého predchádzajúceho života človeka a prežíva pocity a myšlienky tohto elementála. Keby už predchádzajúce inkarnácie nežili, nedalo by sa to uskutočniť. „Kniha našich inkarnácií sa neskladá z mŕtvych strán, ale zo živých elementálov,“ podotkol Daskalos.

„Kedy môžeme získať spomienky na predchádzajúce životy bez toho, aby došlo k poruche terajšej sebauvedomelej osobnosti?“ položil som zvedavú otázku.

„Každý bádateľ pravdy sa to pomaly a trpezlivo naučí. Kým nám bude odhalená celá pamäť, najprv vycítite naše predchádzajúce vtelenia intuitívne. Spomienky budú prichádzať v tej miere, v akej sa terajšia sebauvedomelá osobnosť naladí na trvalú osobnosť. Potom si ako dobrí herci spomenieme na úlohy, ktoré sme kedysi hrali. Zem je divadlo, kde každý z nás hrá svoje rôzne úlohy, aby sme sa rozvíjali a zdokonaľovali. Keď sa obzrieme späť tak, že nás nerozruší to, čo vidíme, potom nadišiel čas, aby sme sa rozpomätali. Ale najskôr musíme prekonať predstavu dobra a zla. Zatiaľ drží Božie milosrdenstvo bránu spomienok na predchádzajúce životy zatvorené, aby nám umožnilo pokročiť na našej ceste bez toho, aby nás rušili chyby a slabosti minulosti.“

„Vravel si, že naše predchádzajúce pozemské životy sú v univerzálnej pamäti živými elementálmi. Je teda možné nadviazať spojenie s takýmito elementálmi a zmeniť ich správanie?“

„Ako odpoveď ti rozpoviem môj osobný zážitok z tohto života. Pred niekoľkými mesiacmi som chcel pozorovať seba samého, ako prednášam v psychickom svete. Pamätám sa, ako mi môj majster (Ján) riekol:

‘Budeš prednášať, a predsa to nebudeš ty.’

Tak som takpovediac ustúpil a vypočul som si svoju prednášku. Ako som sa počúval, objavil som určité chyby. Majster mi s matematickou presnosťou priniesol elementála mňa samého, keď som prednášal pred pár mesiacmi v psychickom svete. Bol to akoby videozáznam mňa samého. Mohol som zasiahnuť a urobiť opravy, keď som objavil svoje chyby? Nie. Nemám ani právo, ani moc čokoľvek pridať alebo vziať. V tej chvíli som bol jednoducho naladený na prednášajúceho: na elementála mňa samého. Zažil som prednášku ako poslucháč, ako pozorovateľ. Keby sa bol niekto iný naladil na toho istého elementála, mohol si vypočuť tú istú prednášku.

Môžem však vytvoriť svojho nového elementála a vložiť doňho vhodné opravy. To je nič iné. No čokoľvek bolo vpísané do univerzálnej pamäti, nemôže byť viac vymazané, a to čo je zaznamenané, žije. Možno sa dá z toho odvodiť vysvetlenie významu pekla a raja. Elementál mňa samého

môže žiť v pekle, ktoré si vytvoril sám a ovplyvňovať a trýzniť moju terajšiu osobnosť dovtedy, kým neprekona svoje problémy z minulosti.

To je opäť dôvod, prečo Božie milosrdenstvo zatvorilo bránu spomienok na minulosť: aby nás elementáli nášho vlastného života zanechaní v niektorom pekle alebo raji neovplyvňovali nepriaznivo. Mali by sme si však pamätať, že terajšia osobnosť je zákonom karmy vždy spojená so živými tieňmi našej minulosti.

Dnešná téma je vskutku nevyčerpatel'ná. Dúfam, že náš rozhovor vám sprostredkoval niekoľko základných predstáv o povahe psychonotic-kých svetov,“ ukončil Daskalos.

Stretnutie s Logom

Po krátkej modlitbe nám Daskalos oznámil, že otec Ján očakáva naše otázky. Na chvíľu zavládlo ticho a potom sa ktosi spýtal na vzťah medzi Judášom a Ježišom.

Otázka znela: „Aká je pravda o udalostiach vedúcich k tomu, že Judáš zradil Ježiša? Aký mal vzťah k nemu a prečo si vzal život?“

Bola to aktuálna otázka, pretože bol piatok pred veľkonočným týždňom, najdôležitejším a najsvätejším obdobím východných kresťanov. Keď ostatní členovia skupiny vyjadрили rozličné domnienky, ujal sa slova Daskalos a opísal Judášov a Ježišov vzťah.

„Ostatní učenici poznali Judáša ako ctižiadostivého hebrejského vlastenca – zelótu, ktorý bol Ježišom nadšený a sníval o oslobodení Izraela spod nadvlády Rimanov.

Judáš Iškariotský podľaohol vplyvu okolností a tie ho priviedli k tomu, aby sa správal nerozumne. Niektorí to nazývali zradou, iní vitali jeho skutky. Vysvetlím vám to.

Judáš rovnako ako ďalší učenici túžil a snažil sa o lásku milovaného Ježiša. Dokonca pri nejednej príležitosti odtisol ostatných nabok, aby majstra objal a ten mu to často opätovoľ bozkom.

Všimnite si, že Judáš bozkal majstra a prejavil mu svoju lásku. Iba Ján a vnímavejší učenici prejavovali svoju lásku k Ježišovi takto. Napríklad Peter nikdy svojho rabbiho nepobozkal. Pre postaršieho zrelého muža, ako bol Peter, by bolo bývalo neobvyklé objímať a bozkávať iného muža.

Judáš sa nachádzal každý deň v Ježišovej blízkosti. Možno bol Ježišovi bližší než všetci ostatní učenici okrem Jána. V dôsledku toho sa stal svedkom väčšiny Ježišových zázakov.

V čom spočíval Judášov ctižadný zámer? V dosadení Ježiša na trón za

izraelského kráľa a stáť po jeho boku. Judáš mal peniaze a objednal zlatú korunu. Čo myslíte, kto vyslovil slová:

‘Blažené je kráľovstvo nášho otca Dávida, ktoré prichádza v mene Pánom?’

A kto naviedol ľud na to, aby Ježišovi pripravil búrlivé privítanie? Judáš Iškariotský. Keď stál Ježiš uprostred skupiny farizejov, jeden z nich ho provokoval a spýtal sa ho, či je Syn Boží. Ježiš odvetil:

‘Tysi to povedal.’

Judáš s dvoma ďalšími učeníkmi bol pritom a zažil, čo potom nasledovalo. Farizeji obviňovali Ježiša z bohorúhačstva, zodvihli kamene a začali ich hádzať do majstra. Ale skôr než ho zasiahol prvý kameň, Ježiš spomedzi nich zmizol. Kamene padali do prázdna, presne na miesto, kde Ježiš ešte pred chvíľou stál.

Judáš bol svedkom tohto úkazu a začal kuť plán, ako by mohol byť Ježiš korunovaný za izraelského kráľa. Raz okolo seba zhromaždil učeníkov a dav a ukázal im korunu. Priniesol ju, aby ju milovanému rabbimu nasadil na hlavu. Ježiš v tej chvíli znova zmizol a kráľovská koruna zostala v rukách Judáša Iškariotského. Ježiš takto unikol druhý raz. Judáš si pomyslel:

‘Prinútim ťa prijať korunu. Keď ti začnú ubližovať a nadávať ti, zmeníš názor. Až budú na teba útočiť, čo iného ti zostane? Budeš nútený postaviť sa a dokázať svoju vládu a moc. Budeš znechutený falošnosťou hriešnikov a veriacich a staneš sa kráľom.’

Judášovým úmyslom teda nebolo zradiť Krista, ale prinútiť ho stať sa vodcom Židov a vyhnat Rimanov z krajiny. Ale Ježiš jasne vyhlásil:

‘Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta. Pochopte to.’

Lenže práve to Judáš nechcel pochopiť, že Kristus nemá nijaký záujem o svetskú moc.

Judáš nebol nijaký zradca, ale neuvážlivý horlivec, ktorý miloval Ježiša. Ježiš umyl a pobozkal Judášovi nohy tak ako ostatným učeníkom. Potom Judáša vyzval, aby šiel a urobil, čo urobiť musí.

Kristus miloval Judáša. Ale Judáš nemohol pochopiť Ježišovo učenie. Áno, v skutočnosti ho chápalo iba veľmi málo jeho učeníkov, najmä Ján, Filipa a Jakub. Filip chápal Ježiša, pretože sa už predtým oboznámil s gréckymi mystériami v Delfách. Ostatní pochopili Ježiša až po zostúpení Ducha Svätého.

Ježiš počítal so svojím ukrižovaním a predpovedal svoje vzkriesenie, keď v Judášovej prítomnosti povedal:

‘Zborím chrám a znovu ho postavím za tri dni.’

Čo tým myslieť? Zase hovoril v podobstvách. Judáš však počul iba to,

čo chcel a čo si mohol vyložiť zhodne so svojimi vlasteneckými plánmi a zmysľaním.

Keď si Judáš uvedomil, že majster má byť zabitý, ukrižovaný, začal pochybovať o Kristovi. Myslel si, že rabbi stratil svoje sily a nemôže sa brániť už ani pred tým, aby ho bili a kopali. Keď ho videl niesť kríž s trňovou korunou na hlavu a s krvou kvapkajúcou z čela, začal Judáš pochybovať o zmŕtvychvstaní. Zo zúfalstva si v duševných mukách vzal život.

Nazývať Judáša zradcom je príliš tvrdé. Stav, ktorý ho priviedol k tomu, aby konal tak ako konal, by som nazval bezhlavosťou alebo zmätenosťou. Judáš vrúčne a vrelo, nesmieme a egoisticky miloval Ježiša. A miloval aj imaginárnu krajinu. Svet je plný takýchto nacionalistických horlivcov. Viete, že problémy a chaos dnešného Izraela, vedúce k toľkému krviprelievaniu medzi Arabmi a Izraelcami, sú aj plodmi myšlienok a túžobných predstáv zelótov a iných vlastencov vtedajších čias? Ti spomedzi nich, čo už prišli k rozumu, začínajú pomaly chápať, aké zlo si tým sami privodili.

Aj my stojíme pred situáciami, ktoré musia byť zrušené a odstránené, lebo niektorí ľudia sú citliví a náchylní k takýmto veciam. Judáš Iškariotský patril medzi nich. Nemali by sme mu brýzgať do zradcov.

Keď jeden z učeníkov vzdychol a vyslovil o Iškariotskom tvrdé slová, Ježiš riekol: *'Daj pozor, lebo kolkokrát nazveš Judáša zradcom, toľkokrát ma ukrižuješ.'*

Judáš sa odvtedy inkarnoval veľakrát: ako boháč, ako bedár, ako problematický i obyčajný človek, tak ako každý iný. V súčasnosti je inkarnovaný ako žid a je veľkým mystikom.“

Po chvíli ticha sa ktosi spýtal, či možno povedať, že Ježišovo zradenie znamenalo pre Judáša skúsenosť, akú musel zažiť.

„Bolo to trpká skúsenosť.“ odvetil Daskalos, „a Judáš pri nej zohral tragickú úlohu, ale bol za ňu zodpovedný, lebo vysielal primerané vibrácie. Judášova úloha je súčasťou Božieho zámeru potiaľ, pokiaľ ul'ahčuje jeho odvíjanie.“

„Bolo nevyhnutné zradiť Ježiša, alebo mohol byť zatknutý aj iným spôsobom?“ spýtoval sa niekto iný.

„Možno to bolo potrebné, na prítiahnutie pozornosti ľudstva, na vyprovokovanie k účasti a zaujatiu stanoviska, na vytvorenie konfliktov a rozkolov medzi tými, čo ho nazývajú svätým, a tými, čo popierajú jeho božskosť. Možno sa to tak muselo stať, aby vznikli spory, vďaka ktorým by vyzreli vhodné pomery.“

„Učenci boli po Turciách osvietení. Ako sa potom správali v Skutkoch apoštolov?“

„Keď ich správanie porovnáme so správaním spred dvoch rokov alebo čo i len mesiac pred zostúpením Ducha Svätého zistíme, že nastala obrovská zmena. Ak ale povieme, že boli osvietení, čo to znamená? Premenili sa tým v okamihu na jasne žiariace slnká? To by predsa vyvolalo nesúlad v prírode i v človeku. A taký zážitok by neboli mohli uniesť. Ich osvietenie nastalo postupne. Prijali toľko svetla, koľko mohli v danom čase vydržať a prijať. Nedostatky mali tak isto ako predtým. Svetlo dostali preto, aby mohli pokročiť na svojej duchovnej ceste.“

Ale pri zostúpení Ducha Svätého dostali aj milosť, aby dokázali robiť zázraky. To nie je maličkosť. Začali premýšľať s väčšou múdrosťou. Nezabúdajme, že apoštoli boli zväčša nevzdelaní rybári. Odrazu sa začali správať a vyjadrovať ako filozofi. Vezmime si ako príklad Petra. Bol rybárom a v porovnaní s intelektuálmi jeho čias by sme ho boli považovali za jednoduchého a nevzdelaného. Ale zrazu sa zmenil na veľkého majstra. Ľudia, ktorí Petra poznali ako rybára, si napriek všetkej nedokonalosti všimli rozdiel po naplnení Duchom Svätým. No a v čom vlastne spočívala táto nedokonalosť? V jeho hebrejskom vlastenectve. Peter začal zavrňovať helenistických židov a nežidovských učeníkov. Postavil sa proti pátonskej filozofii. Začal vystupovať aj proti Jánovi. Neskôr rozpútal zápas proti Pavlovi, lebo mal grécke príbuzenstvo. Peter mal silné hebrejské cítenie a nemohol strpieť nijaké grécke vplyvy v novom náboženstve. Keď sa mu ostatní apoštoli pokúšali vysvetliť, že obriezka by mohla byť zrušená, vytkol im, že stratil rozum. Nebol to fanatizmus, bol to iba jeho spôsob zmysľania; chcel zachovať tradície, ktoré osobne pokladal za dôležité. K podobným rozporom dochádzalo medzi apoštolmi ešte aj po osvietení Duchom Svätým. Ako som už povedal, prijali toľko svetla, koľko mohli. Nie je nič nebezpečnejšie pre oči ako priveľa svetla. Ako keby sme sa pozerali do slnka: oslepli by sme. Nejde teda o to osvietiť niekoho viac, ale oveľa skôr o to, poskytnúť mu toľko svetla, koľko je preňho dobré a osožné.

Kristus vyjaval svojim žiakom dosť zo svojho žiarivého poznania, toľko, koľko dokázali prijať a zvládnuť. Spomeňme si na Kristovo premenenie na hore Tábor: jeho tvár sa rozžiarila ako slnko. A čo urobili Ján, Peter i ďalší učeník, ktorí boli toho svedkami? Zniesli však pohľad na toto svetlo? Padli na zem a zakryli si oči.“

„Aký zmysel malo toto premenenie, Daskale?“ spýtal sa niekto.
„Istotne nešlo o to, aby Ježiš prostredníctvom tohto úkazu predviedol svoju moc. Chcel vstúpiť do svojho stavu božskosti. Vševesmírny Logos chcel sám seba zasvätiť do stavu božskosti. Premenenie na hore Tábor bolo vysvätením Ježiša ako bohočloveka, aby vydržal ukrižovanie a po-

tom vstal z mŕtvych ako boh i človek. Po vzkriesení, keď sa nachádzal Ježiš úplne vo svojom božskom stave, sa zhmotnil pred očami svojich žiakov do obrazu človeka, do tela, ktoré ešte nieslo jazvy po klincoch na rukách, a povedal im:

„Mne bola daná všetka moc na nebi i na Zemi.“

„Keď Ježiš vstal z mŕtvych, Daskale, odhmotnil sa pritom?“ spýtal sa jeden z poslucháčov.

„Zaiste. Úplne si odhmotnil telo. Teraz sa spýtate, či sa odhmotnil už aj pri skorších príležitostiach. Nie. Niekde si uložil telo spať a vykonával exomatózu. Potom nahromadil éterickú hmotu a zmaterializoval nové, viditeľné telo. Po zmrtvychvstani to však bolo úplne iné. Ježiš rozložil každú bunku svojho materiálneho tela. Stal sa duchom, absolútnym duchom a v ľubovôlej chvíli si mohol ako dokonalá sebauvedomelá osobnosť vytvoriť telo identické s jeho hrubohmotným telom, ktoré mal predtým, dokonca vrátane jaziev po ukrižovaní. To nemá s exomatózou nič spoločné. Pokročilý majster to bude môcť zažiť, keď sa sám zhmotní, kým ešte väzí vo svojom hrubohmotnom tele. Keď taký majster umrie, môže svoje telo zmaterializovať na ľubovôlej mieste. To je veľký rozdiel. V tomto rozhovore budeme pokračovať niekedy inokedy,“ ukončil potom Daskalos.

„Nech je láska jediného Božieho Syna s vami a vo vašich domovoch i s celým svetom.“

Keď sa stretnutie skončilo a väčšina žiakov odišla domov, dohodol som si s Iacovosom, Kostasom a Daskalosom ďalší nočný rozhovor u Daskalosa. Neurčili sme si tému rozhovoru. Zvyčajne téma vznikla sama od seba a Daskalos o nej rozprával. Rozprával rád, najmä v kruhu svojich blízkych žiakov. Nezáležalo na tom, ako unavené spočiatku vyzeral, rozhovor o dôležitých otázkach mu okamžite dodal novú dávku energie a bol ako vymenený.

Bolo asi osem hodín, keď sme sa po večeri v kaviarni vybrali s Iacovosom k Daskalosi. Kostas už bol uňho a zhováral sa s ním. Daskalos šomral, že je unavený kvôli problémom s príbuznými a kvôli niekoľkým ťažkým prípadom, ktoré cez deň liečil.

„Nenechajú ma ani na chvíľu na pokoji,“ sťažoval sa.

„Tvojím problémom je, že si príliš naivný a ľudia ťa zneužívajú,“ poznamenal polovážne-položartom Iacovos.

„Áno, v tom máš pravdu,“ súhlasil Daskalos zdanie vážne. „Počul som, ako mi Boží Syn povedal:

„Blahoslavení chudobní v duchu!“

Začudoval som sa a spytoval som sa sám seba, či to Daskalos myslel

vážne alebo nie. Hneď som ho požiadal o vysvetlenie. Daskalos súhlasne kýval hlavou a zmenil žartovný spôsob reči na nástojčivo vážny.

„Ale áno,“ povedal potichu, „strelol som sa s ním!“

„Môžeš mi o tom porozprávať?“ spýtal som sa ho a zapol som kazetový magnetofón.

„Pravdaže, ale pod podmienkou, že nebudeš nahrávať, čo poviem.“ Podrobil som sa jeho vôli a namiesto toho som vzal zápisník a ceruzu. Proti tomu Daskalos nikdy nič nenamietal. Keď som bol pripravený, Daskalos začal rozprávať.

„Bola to jedna z mojich najintenzívnejších a najtragickejších inkarnácií. Volal som sa Jason a moji rodičia boli helenistickí židia. Náš dom stál na úpätí výbežku Golgoty. Bol to *makrinari* s uzatvoreným prehradeným dvorom, kde sme chovali zopár kôz. Na strane dvora bola jedna izba trochu bokom od ostatného domu. Býval v nej môj strýko sám a venoval sa predovšetkým štúdiu náboženstva a filozofie, aspoň to predstieral. Moja matka a sestra poznali Ježišovu matku Miriam. Často počúvali Ježišove kázne, mimochodom v skutočnosti sa volal Ješua. Ján, Ježišov učeník, poznal našu rodinu a mal vo zvyku brávať ma so sebou počúvať Ježiša. Hoci som bol vtedy ešte iba chlapec, rozumel som, čo Ježiš hovorí. Tie pravdy pre mňa neboli nové. Vďaka som za to mojim skúsenostiam veľkňaza v Egypte. Áno, bol som jedno z detí, ktoré Ján zvykol brávať so sebou k Ježišovi.“

„Vtedy sa nadviazal tvoj styk s Jánom?“ prerušil som ho.

„Nie, siaha ešte ďalej,“ odvetil Daskalos a rozprával ďalej. „Ján mal vtedy dvadsať rokov. Môj otec nevedel nič o známosti mojej matky a sestry s Miriam a s Ješuo. Nevedel ani to, že som býval vždy medzi jeho poslucháčmi. Môj strýko mal na otca silný vplyv a Ježiša pokladal za zločínca. Obaja boli v dave, ktorý neskôr kričal, aby ho ukrižovali. Nástojili sme na tom, že Ježiš je nevinný, ale otec zostal neoblomný. Naše styky sme teda udržiavali v tajnosti.“

Keď mali Ježiša ukrižovať, bežal som sa pozrieť, čo sa deje. Videl som dlhोčinný zástup ľudí smerujúci na Golgotu. V čele zástupu boli sudcovia, ktorí rozhodli o poprave. Pontský Pilát ich chcel zato potrestať a prikázal, aby si obliekli sudcovské rúcha a šli v čele zástupu. Asi päť metrov za nimi kráčal Ježiš a vliekol križ. Bol obklopený vojakmi. Kopijami bránili ľuďom z davu priblížiť sa k nemu.“

Daskalos vstal a ukazoval rukami, ako držali rímski vojaci kopije, aby sa nikto nemohol dostať k Ježišovi.

„Keďže som bol malý, prekĺzol som pod kopijami Rimanov, dostal som sa pred Ježiša a pozrel som mu do tváre. Z čela mu vo viacerých prúdoch

tiekla krv. Pozrel sa na mňa a usmial sa. Aj ja som sa pokúsil usmiať, ale slzy boli rýchlejšie.“

Pri opisovaní tohto výjavu vstúpili Daskalosovi slzy do očí. Stalo sa prvé raz, že som videl Daskalosa na pokraji slz.

„Povedal som mu:

‘Lúbim ťa,’ a on sa na mňa usmieval d'alej. Vtom sa vojaci rozhevali a vyhnali ma zo svojho ochranného sprievodu. Ale ešte raz som sa o to pokúsil. Bežal som kúsok napred a skúsil som prekĺznuť popod ich kopijami. Prívetivo vyzierajúci vojak si všimol, čo mám za lubom a trochu nadvihol kopiju, takže som ľahšie mohol prejsť. Opäť som stál pred Ježišom. Pokúšal sa na mňa usmievať, ale v črtách sa mu zračil smútok. Možno vedel, čo ma čaká. Zbadal ma iný vojak a so sadistickou zúrivosťou mi bagančou pristúpil nohu. Mal som obuté sandále, neposkytovali mi nijakú ochranu. Rímski vojaci mali pod podrážkami hrubé klince. Bola to pekelná bolesť. Vojak mi doslovne rozmliaždil prsty. Nevládal som chodiť. Preplazil som sa medzi Rimanmi a pokúšal som sa dôjsť domov. V tej chvíli som myslel iba na seba. Bolesti boli hrozné. Musel som sa takto preplaziť takmer kilometer, vtom nastalo zemetrasenie a nebo nad mnou sa zatiahlo. Domy sa rúcali, múry padali. Keď som dorazil domov, na celom okolí stál už iba náš dom. Izba môjho strýka bola úplne zničená. Pomyslel som si: ‘Teraz môžem otcovi aspoň povedať, že nohu som si zranil pri zemetrasení.’ Ešte stále som sa otca veľmi bál. Keď som prišiel domov a moja matka videla, čo sa stalo, bežala po víno a bylinky. Vyčistila mi ranu vínom a priložila mi na ňu bylinky. Potom mi nohu obviazala šatkami. Počul som, ako sa môj otec škriepi so strýkom. Vytýkal mu, že ho balamutil. Potom prišiel za matkou a za sestrou, objal ich a prosil o odpustenie. Nemeslo povedať, že Ježiš bol naozaj Božím Synom. Môj strýko naďalej trval na tom, že zemetrasenie a ostatné úkazy boli iba prírodné javy, ktoré nemali nič spoločné s ukrižovaním. Otec ho doslovne vyhodil z domu.

Môj stav sa medzitým viditeľne zhoršoval. Mal som pocit, akoby som mal ochrnuté telo. Pravdepodobne som dostal úrazový tetanus. Ako som ležal v posteli, uvidel som Ježiša prichádzať cez stenu ako jasné svetlo. Stalo sa to hneď po zmŕtvychvstání. Asi ho videl aj zvyšok rodiny, lebo matka, sestra a otec padli na kolena. Ježiš rozprestrel náruč a povedal mi: ‘Pod.’

Moja matka sa rozplakala a úpenlivo prosila Ježiša, aby ma nezobral preč, lebo som jej jediným synom. Ale ja som šiel s ním. Nevedel som kam, ale šiel som.“

Nech mi táto príhoda pripadala akokoľvek neveriteľná, Daskalos zjavne

vôbec nepochyboval o skutočnosti svojho zážitku. Keďže som nemal nijakú možnosť ‘overiť’ pravdivosť povedaného, radšej som položil ďalšie otázky, aby som získal čo najpodrobnejšiu predstavu o tomto stretnutí.

„Daskale,“ spýtal som sa ho, „pamätáš sa na Ježišovo učenie?“
„Bol som vtedy príliš mladý, aby som si zapamätal podrobnosti. Ale ešte živo sa pamätám na to, že jeho učenie mi neprípadovalo nové. Už som ti vravel, že ako kňaz v Egypte som mal podobné skúsenosti. Pamätám sa, že Peter vyzeral neohrabane, mal plavé vlasy a silné ramená. V ruke vždy držal palicu a odháňal ňou ľuď od Ježiša. Peter žiarlil na Jána, pretože Ján bol vzdelaný. Peter mal ako analfabet ozajstný komplex menejcnosti. Ešte aj teraz vidím Jána ako sa usmieval a krútil hlavou, keď Peter palicou odháňal od rabbiho deti i dospelých. Stačil ale jediný pohľad Jánových očí a Peter sa upokojil.

Pamätám sa, že raz sedel Ježiš na skale. Bol veľmi unavený a jednu nohu vystrel pred seba. Padol som pred ním na zem a pobožkal som mu nohy. Ježiš povedal:

‘Prečo to robíš? Nevidíš, dieťa moje, že mám zaprášené nohy?’

Odvetil som: ‘Ved’ aj ja som prach, Ježiš môj.’ Chytil ma za ruku, vstal som. Vzal ma do náručia, pobožkal ma na čelo a povedal:

‘To nikdy viac nevrav. Nie si prach,’ a požehnal mi.

‘Veľmi milujem Ježiša,’ hovoril pošepky Daskalos.

‘Nie, on nie je človek, ktorý dosiahol teózu, ako tvrdia podaktorí mystici. Vravím ti, že je vtelením samotného Logu. Kedykoľvek ho musím zavolať, zodvihnem lakte do neúplného trojuholníka,“ Daskalos zdvihol ramená, aby nám to predviedol, „a volám Logos: ‘Príď, môj milovaný.’ Tak sa mu prihovám, keď ho chcem privolať k sebe. A on uzavrie trojuholník.“

„Ako často si to doteraz urobil, Daskale?“ spýtal som sa.

„V tomto živote štyrikrát. Nie je to také jednoduché. Je veľmi bolestivé vrátiť sa do zvyčajného stavu, keď ho človek zavolá k sebe. Keď ho zavolám, okamžite začítim jasné lúče vystupovať zo svojho brucha a hlavy a miestnosť sa veľmi rozhorúči. Raz, keď bol Teofanis so mnou vo svätyni, sa pri horúčave, aká sa uvoľnila, ohli sviečky.“

Neskôr som sa Teofanisa spýtal na tento zážitok a potvrdil, čo povedal Daskalos. Iacovos dodal, že aj on si všimol roztpopené sviečky.

„Vravím ti,“ ťukol mi Daskalos na koleno, aby zdôraznil, čo chcel povedať, „že to robím zriedkavo, lebo to veľmi namáha telo. Energia, ktorá pritom vzniká, je pre slabé telo priveľká. Blaženosť je taká intenzívna, že návrat sa pociťuje mimoriadne bolestivo. Skrátka chceš zostať pri ňom. Je to akoby kozmonauta zatvorili do väzenskej cely. Privolať Logos a ne-

zhorieť pritom vyžaduje určitý stupeň duchovného rozvoja. To isté platí pre Jána. Nemôžeš sa stať nádobou pre Jána – pre planteárny Logos –, ak sú tvoje vibrácie príliš nízke. Spálil by ťa.“

„Daskale,“ spýtal som sa, „ak je také bolestivé dostať sa do takýchto extatických stavov, máš v úmysle nikdy to už neurobiť?“

„Budem to robiť vždy znova a znova. Nezaujímam ma, čo sa stane s mojim telom,“ odvetil Daskalos rozhodne.

Podľa toho, čo práve povedal, som predpokladal, že na to, aby sa človek naladil na Logos a „nespálil sa“, treba dosiahnuť stav, ktorý Daskalos nazýval nadvedomým sebauvedovaním.

Chcel som sa od neho dozvedieť, čo presne znamená tento pojem. Odvetil, že to znamená po prvé to, že človek si je sústavne vedomý svojho trvalého Ja, čo často zahŕňa uvedomovanie si svojich predchádzajúcich inkarnácií. Po druhé, musí ovládať materializáciu a dematerializáciu a po tretie, musí byť vedomie zároveň na siedmich i viacerých úrovniach a prijímať vnemy a skúsenosti zo všetkých týchto úrovní.

„Ale nie sú to atribúty človeka, ktorý dosiahol teózu?“ namietol som.

„Áno, tak je to,“ potvrdil Daskalos. „Sú to tie atribúty, ale nie je to samotná teóza.“

„A tvrdíš, že ty to všetko dokážeš?“ podpichol som Daskalosa.

„Áno.“

„Potom si človek, ktorý dosiahol teózu?“ vyzvedal som sa ďalej. Daskalos odvetil, že by mohol vstúpiť do stavu teózy, ale nedokáže tam zostať. Môže v ňom zotrvať iba dočasne, poznamenal.

„Nemôžeš žiť v materiálnom svete a zároveň aj v teóze,“ pokračoval Daskalos.

Bol som zvedavý, či je pojem teóza niečo podobné tomu, čo iní mystici nazývajú Božie vedomie.

„Áno, máš Božie vedomie, ale nežiješ stále v ňom alebo v teóze.“

„Daskale,“ zmenil som tému, „aký je dôvod tvojho života na Zemi?“

„Láska. Majstra drží v hmote láska. Nosíš karmu iných a vraciaš sa, aby si im pomáhal. Keď si sa oslobodil od vlastnej karmy, môžeš sa rozhodnúť pomáhať ostatným. To ťa bude držať na Zemi.“

Neviem, ako sa cítite vy,“ vyhlásil Daskalos náhle, pričom sa obrátil k Iacovosovi a ku Kostasovi, ktorí dovtedy ticho počúvali, „ale ja začínam byť pomaly hladný.“

Odložil som si zápisník a ceruzu na stoličku a šiel som za nimi do kuchyne. Rýchlo sme si pripravili taniere s ovocím, olivami, uhorkami, rajčinami, chlebom a syrom. Náš jedálny lístok sa akosi hodil k rozhovoru o Ježišovi. Pochutnávali sme si na jedle.

9.

Kozmológia. Duchovný obraz sveta

Nenápadne som vstal, rozlúčil som sa, vyšiel som z domu a zamieril k autu. Bola streda popoludní, deň, keď sa stretával užší vnútorný krúžok. Keďže som nebol jeho členom, považoval som za vhodné odísť. Stretnutie malo začať o štvrtú hodinu a prišli už takmer všetci Daskalosovi žiaci.

Keď som nasadol do auta, Iacovos náhlivo vyšiel z dvier a zakýval na mňa. V nasledujúcej chvíli sa za ním objavil aj Daskalos a naznačil mi, aby som neodchádzal.

„Uvidíme, či nedostaneme od Jána súhlas, aby si sa mohol zúčastniť na dnešnom stretnutí,“ povedal, keď som vykročil k nim. Veľmi ma to potešilo. Pred pár dňami som sa zmienil Iacovosovi o svojom želaní zúčastniť sa niekolkých stretnutí vnútorného krúžku. Usúdil som, že o tom rozprával s Daskalosom.

„Iacovos bude spolu s Kostasom meditovať vo svätyni a poprosia o dovolenie, aby si mohol byť prítomný na našej seanse,“ zopakoval Daskalos, keď sme sa vrátili do domu.

Iacovos onedlho oznámil, že otec Ján súhlasil. Tešil som sa nielen tomu, že sa mi naskytla príležitosť spoznať prácu vnútorného krúžku, ale aj preto, lebo práve v tú stredu mal byť doň zasvätený Daskalosov žiak Loizos.

Väčšinu členov vnútorného krúžku som už poznal. Zhromaždili sa vo svätyni, obliekli si biele rúcha a čakali na Daskalosa. V tomto bielom rúchu, ktoré nosili výlučne vo vnútornom krúžku, som ich videl po prvý raz.

„Tak pod, ty Tibetan,“ vyzval ma Daskalos žartovne, chytil ma za lakteť a viedol do svätyně. „Otec Ján,“ oznámil prítomným, „spoznal Kyriakov

smäd po vedomostiach a dovolil, aby sa zúčastnil na niekoľkých našich stretnutiach.“ Potom vysvetlil, že vo vicerých inkarnáciách som bol Tibeťanom, a preto mi duchovné náuky nie sú cudzie. To, že viem bez námahy vstrebávať duchovné učenia, je podľa jeho slov dôsledok tvrdej práce vykonanej v predchádzajúcich vteleniach. Daskalos sa ešte opýtal, či má niekto námietky proti tomu, aby som sa prechodne zúčastňoval na stretnutiach vnútorného krúžku. Nikto nič nenamietal. Potom mi na plecia položil dlhý kus bieleho súkna a sám si obliekol biele rúcho.

Loizos stál pri oltári. Pred sebou mal veľký obraz Krista. Na oltári ležalo poskladané biele rúcho a na ňom meč bez hrotu. Kostas zapálil bielu sviečku a trocha kadidla. Iacovos rozsvietil dve silné lampy, ktoré z pravej i ľavej strany osvetľovali Kristov obraz.

Daskalos si kľakol a pravú ruku položil na meč. Na pár minút zavrel oči a tichým hlasom odriekal modlitbu. Potom vstal.

„Chcel by som, aby si nám povedal,“ oslovil Loizosa, „či súhlasíš s nasledovnými siedmymi výrokmi, ktoré ti Iacovos bude predriekať. Sú to sľuby, ktoré si ukladáš sám sebe, ak chceš nosiť biele rúcho. Nie je to prísaha, ale sľub.“

Daskalos pri inej príležitosti povedal, že prísaha prináša so sebou obrovskú zodpovednosť. Jej porušenie môže mať tragické následky. Ak človek nedodrží sľub, skladá účty iba sám pred sebou. Týchto sedem sľubov, pokračoval Daskalos, je kľúčom k duchovnému zdokonaleniu. Dostal ich od Jána, keď mal sedem rokov. Bezpodmienečne trval na tom, že sú absolútne nezmeniteľné a platné na večné časy.

„Slávnostne si sľubujem,“ začal Iacovos.

„Slávnostne si sľubujem,“ opakoval Loizos pošecky.

„Že vždy a všade budem slúžiť Absolútnu, ku ktorému prináležim celým srdcom,“ pokračoval Iacovos a Loizos po ňom všetko opakoval.

„Že vždy a všade budem slúžiť Božiemu plánu, že Boží dar myslenia a slova budem používať vždy a všade a za každých okolností na dobro, že tpežlivo a bez ponós sa podriadim všetkým formám skúšok a útrap, aké mi Boží zákon vo svojej múdrosti uloží, že budem milovať svojich blízkych a slúžiť im úprimne a z hĺbky srdca i duše, bez ohľadu na to, ako sa voči mne správajú, že sa denne pohrúžim do Absolútna a utiahnem sa do ticha, aby som svoje myšlienky, túžby a skutky úplne zladil s Božou vôľou, že každý večer preskúmam, či sú všetky moje myšlienky, želania, slová a skutky v absolútnom súlade s Božím zákonom.“

Keď Loizos zopakoval všetkých sedem bodov, Daskalos ho chytil za pravicu a prehovoril vážnym hlasom, každý ho počúval:

„Biele rúcho nie je ani odmena, ani výsada. Je to ťažký kríž, ktorý treba

nosiť. Znamená sľub a povinnosť vždy slúžiť svojim blízkym. Tvoji spoločobčania tu potvrdzujú, že si zasluhuješ ho nosiť. Biele rúcho je aj symbolom nevyhnutnosti zachovať si čistú a bielu dušu. Určujúcou silou v tvojom živote musí byť láska. Nepociťuj nenávisť k nikomu, ani k tým, čo ti ubližujú. Ak treba, buď prísny, ale číň tak z lásky a maj vždy na pamäti dobro svojich blízkych.“

Potom sa Daskalos opýtal, či má niekto z prítomných námietky proti tomu, aby sa Loizos stal ich 'bratom, nositeľom bieleho rúcha'. Všetci sa jednoducho vyslovili, že Loizos je *áxios*, teda že je toho naozaj hoden. Teofanis a Kostas vzali z oltára biele rúcho a pomohli Loizosovi obliecť ho. Daskalos a po ňom všetci ostatní bratia, ho pobozkali na čelo. Potom Loizos pokľakol a Daskalos mu mečom urobil nad hlavou znamenie kríža. Novoprijatý brat pobozkal meč na mieste, kde bola vyrytá šesťcípá *Dávidova hviezda*.

„A teraz pristúpime k prijímaniu lásky,“ oznámil Daskalos a udelil slovo Teofanisovi. Ten zmiešal víno s vodou a nápoj nalial do strieborného kalicha prijímania, stojaceho na oltári. Teofanis zatvoril oči, vystrel ruky nahor a kalich pozdvihol pred Kristovu ikonu. Niekoľko minút zotrval v tejto polohe a my ostatní sme si kľakli. Panovalo úplné ticho. Keď sa Teofanis obrátil, všetci sme vstali. Každému z bratov podal kalich. Začal sa Daskalosom. Keď sa z kalicha napil, pobozkal Teofanisovi ruku. Všetci okrem mňa sa napili tri razy „v mene Otca i Syna i Duchu Svätého“. Teofanis potom nalial trochu „požehnaného vína“ do obyčajnej plastikovej šálky, zopakoval rituál a podal mi ju:

„V mene Otca,“ napil som sa prvý raz, „i Syna,“ napil som sa druhý raz, „i Duchu Svätého“ a dopil som šálku.

„A teraz ti, Kyriako, vysvetlím čo-to o symbolike rituálu, ktorý si práve zažil,“ povedal mi Daskalos po odchode ostatných zo svätejny do väčšej miestnosti v stoe. „Prijímanie lásky nenahrádza sväté prijímanie v kostole. Svojim žiakom odporúčam, aby sa na ňom zúčastňovali.“

„Načo je potom toto prijímanie lásky?“ spýtal som sa.

„Skôr ako začneme vyučovanie vo vnútornom krúžku, potrebujeme požehnanie Krista-Logu. Vykonávateľ obradu prijímania lásky musí byť veľmi pokročilý vo vytváraní noetických obrazov. Keď Teofanis byt' veľmi pokročilý vo vytváraní noetických obrazov, najprv sa modlil a potom si predzvihol so zatvorenými očami kalich, najprv sa modlil a potom si predstavil obrovské slnko vyžarujúce svetlo zvnútra kalicha. Nakoniec pristúpil k rozplynutiu tohto obrazu. Keď sa slnko rozžiarilo silnejšie, bolo to znamenie Logu. Voda a víno v kalichu boli požehnané.“

„Tento obrad vykonáva len Teofanis?“ spýtal som sa.

„Nie, nie vždy. Striedame sa. Ale iba tí z nás, ktorí disponujú psychono-

etickými silami, dokážu dosiahnuť taký vysoký stupeň sústrednosti a splniť úlohu.“

„Čo znamená nápis na meči?“ chcel som vedieť a pozrel som na posvätný predmet ležiaci na oltári. Na jeho krátkej zlomenej čepeli som čítal... ΣΤΟΣ ΑΧΡΑΝΤΟΣ ΣΟΥ ΠΟΔΟΣ ΛΟΓΕ ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ (Pri твоjich ne-poškvrnených nohách, ó Pane, leží všetka moc).

„Pozhovárame sa o tom po výučbe. Ostatní už čakajú, musíme pokračovať,“ povedal Daskalos náhle, keď sme prechádzali do susednej miestnosti. Daskalos sa usadil vpredu, takže mal malú skupinku poslucháčov pred sebou. Kostas si sadol vedľa neho, pôsobil zamyslene.

„Kyriako,“ povedal Kostas vážne, „čo tu budeš dnes počuť, nesmieš nahráť na magnetofónovú pásku, ani sa o tom zhovárať s nezasvätenými.“ Všimol som si, že Kostasovi, s ktorým ma už spájalo úzke priateľstvo, nebolo príliš po vôli, že som dostal súhlas zúčastniť sa na tomto stretnutí. Narozdiel od Daskalosa a Iacovosa bol oveľa opatrnejší, pokiaľ išlo o odhaľovanie „mystérií“ pred nepovolanými. Ubezpečil som ho, že učenie vnútorného krúžku nebudem nahrávať, ani si z neho robiť poznámky.

„Deti ducha, svetla a ohňa...“ začal Daskalos. Prvý raz som ho počul oslovovať jeho žiakov týmito slovami. Pred skončením vyučovania ma Daskalos požiadal, aby som opustil miestnosť, pretože otec Ján chce vysvetliť meditačné cvičenie, ktoré smú praktizovať iba členovia vnútorného krúžku.

Zatiaľ som čakal v Daskalosevej obývačke. Asi o pol hodinu som zo stoy začul zvuky. Usúdil som, že meditačné cvičenie sa skončilo. Daskalos vyšiel prvý a chcel si vypiť kávu. Ospravedlnil sa, že ma poslal von a vysvetlil mi, že sa tak stalo na želanie otca Jána. Ubezpečil som ho, že nie som ani trochu urazený a ponúkol som sa, že mu uvarím tureckú kávu.

„Už mi môžeš vysvetliť zmysel nápisu na meči s odlomeným hrotom?“ spýtal som sa Daskalosa podávajúc mu šálku pariacej sa kávy.

„Meč bez hrotu,“ začal Daskalos, „je symbolom nášho krúžku. Sme súčasťou väčšieho spoločenstva zvaného 'Biele bratstvo'. Naši neviditeľní majstri nás však požiadali, aby sme naše skupiny označovali ako 'krúžky bádania pravdy' a tak sa odlišili od tých kruhov v Európe, ktoré zneužívajú dobré mená.“

„Kedy bolo založené Biele bratstvo?“ položil som ďalšiu otázku.

„Vo chvíli, keď človek prvý raz uprel zrak na hviezdnu oblohu a spýtal sa: 'Kto som?' Potom padol na kolena a začal premýšľať o obrovskej sile, čo riadi vesmír.“

„Nazdávam sa,“ poznamenal som, „že všetky náboženstvá na našej planéte spĺňajú predpoklady členstva v Bielom bratstve.“

„Áno, pokiaľ ústrednou charakteristikou týchto náboženstiev je univerzálna láska. Náš osobitný systém bádania pravdy sa začal v roku Kristovho narodenia, krátko potom, ako ho navštívili traja mudrci.“ Daskalos potom stručne uviedol udalosti, ktoré viedli k založeniu tejto vetvy Bieleho bratstva.

„Maharadža Ram so svojim priateľom mudrcom Čekinatom spozorovali z Indie pomocou jasnovidectva, že Kristovo narodenie sa blíži. Ram dokázal vypočítať presný čas jeho narodenia. Spolu s Čekinatom vykonali ďalekú cestu na t'avách a do Betlehema prišli v pravý čas.

Ram prenechal svoju ríšu bratovi a putoval bez sprievodu. Pred útokmi banditov sa dokázali ochrániť silou vlastných myšlienok. Cestou prechádzali Arménskom, ktoré bolo rozdelené na dve ríše. Jednej vládol kráľ Ntikran, druhej jeho brat Gašpar, veľký mystik. Gašparsa pomerils Ntikranom a ten sa stal kráľom celého Arménska. Gašpar sa potom pripojil k obom mudrcom a vydal sa s nimi na púť. Traja muži neskôr stretli arabského kráľa púšte Valtasassoura (Baltazára).

Keď prišli k jaskyni, maharadža Ram si vyzliekol zlatý kráľovský plášť a položil ho k nohám Bohočloveka. Potom vzal meč, prelomil ho vo dvoje, položil ho pred Ježiša vraviac: 'Pri tvojich nepoškvrnených nohách, ó Pane, leží všetka moc'. Potom si pokľakol, pobožkal Ježiša a povedal: 'Chamel chior', čo v staroindickom jazyku znamená: 'Videl som Boha'.

Po návrate do rodných krajín, mudrci založili krúžky bádania pravdy. Ako si videl, bratia vo vnútornom krúžku nosia biele rúcha bez znaku a ozdôb. Je to symbol spodného odevu *Chamelchiora*, ktorý si vyzliekol kráľovský plášť a položil ho Kristovi k nohám.“

„To je ale príbeh!“ zvolal som a skôr než som stačil dopovedať, zjavil sa vo dverách malý Marios, Daskalosov trojročný vnúčik, a víťazoslávne mával vínovou fľašou, z ktorej Teofanis nalieval pri prijímaní lásky. Dieťa bolo tiež prítomné pri Loizosovom zasväcovaní a podľa všetkého vza-
lo fľašu z oltára a jej obsah porozlievalo v stoe.

„Nič si z toho nerobte,“ upokojoval ostatných Daskalos, „kúpime si novú fľašu. V každom prípade Marios teraz pozná rozdiel medzi požehnaným vínom v kalichu prijímania a vínom vo fľaši.“

„Odkiaľ by poznal rozdiel?“ začudoval som sa.

„Marios je jasnovidec. Vidí, že požehnané víno vyžaruje svetlo. Porozlievané víno nevyžarovalo nijaké svetlo. Jeho rozlievanie bola chlapcova metóda, ako spoznať rozdiel.“

„Dozaista je to veľmi užitočný spôsob vysvetľovania Mariosovho huncútstva,“ poznamenal som a ostatní sa zasmiali spolu so mnou.

„Kladiem si otázku, Daskale,“ povedal som prosebne, keď Kostas s la-

covosom odišli, „či by si sa vrátil trochu podrobnejšie k predchádzajúcej výučbe. Nie je mi celkom jasné, čo si mal presne na mysli pod 'sebanaplnením' a pod 'Božou výrazovou silou' Absolútna.“

„Naším ľudským mozgom,“ začal Daskalos a ja som zapol magnetofón, „nie je možné postihnúť podstatu Absolútna. Ako som ti už viac ráz povedal, nemôžeme spoznať Boha, kým nepoznáme sami seba. Až dosiahneme tento bod, naše vlastné Ja sa stane zrkadlom, ktoré nám pomocou odrazu umožní spoznať Boha, a naše malé vedomie sa prebudí do nadvedomia.“

Aj keď je náš pozemský mozog neodvratne obmedzený v chápaní Absolútna, predsa môžeme získať hmlistú predstavu jeho charakteristiky. Teraz hovorím z vlastnej skúsenosti založenej na skúmaní kozmickej pamäti. Viem, že Absolútno existuje. Nepredstavuj si ho však ako nejakého svojrázneho Boha, akého nám sprostredkovávajú rôzne náboženstvá. Absolútno je všetkým. Je to mnohoraká podstata v jednom.

Základnou črtou Absolútna je jeho sebanaplnenie, čiže autarkia. Mám tým na mysli, že Absolútno všetko v sebe obsahuje. Nič mu nechýba a nič nepotrebuje.“

„Keby bola podstatou Absolútna iba autarkia,“ poznamenal som, „stvorenie vesmíru by asi nebolo možné.“

„Výborne. Ďalším atribútom Absolútna však je snaha – môžeme ju nazývať Božou výrazovou silou – prejavíť sa, túžba zjaviť sa. Božskosť vibruje sama v sebe. Má život, má pohyb. Môžeš si predstaviť život bez fenoménu pohybu? Nie. Vychádzajúc z tohto pozorovania, dospelo veľa mystikov k záveru, že Boh je pohyb. Je to však omyl. Život ako pohyb je charakteristikou Absolútna. Nie Absolútno samo.“

Teraz dávaj pozor, lebo sme dospeli k bodu, ktorý sa dá pochopiť iba so značnou námahou. Predstav si, že by v bezhraničnosti nekonečna nejstvovali zjavenia, nijaké úkazy. Čo by sme sa vlastne mohli o nekonečne dozvedieť?“

„Ale kto by sa v tom prípade dozvedal, keďže by sme neexistovali ani my?“ odpovedal som otázkou.

„Dobre. Neexistovali by sme, ale ešte vždy by sme boli.“

„Chceš povedať, že by sme boli ako sväté monády, ako večné duše?“

„Áno. Keď vychádzame z toho, že nekonečný život v sebe ukrýva pohyb, vibrovanie, jednoducho by sme boli v absolútnom sebanaplnení, no neexistovali by sme. Ale prirodzenosťou Absolútna je prejavíť sa, tvoríť vesmíry. Duch bol stvorený. Kedy? Keďže je súčasťou Absolútna, existoval vždy.“

„Ako chápeš pojem duch, Daskale?“

„Duch je vyššia substancja, ktorá umožňuje Božiu výrazovú silu Absolútna.“

„Potom však musí v sebe obsahovať aj hrubohmotný, čiže materiálny vesmír,“ dodal som.

„Prirodzene. Nielen hrubohmotný vesmír, ale všetky vesmíry: psychický, noetický, vyšší noetický a aj vesmíry mimo nich. Duch je všetko, ale nie je Absolútnom. Je prostriedkom, pomocou ktorého sa Absolútno prejavuje. Absolútno je mimo všetkého prejaveneho. Na chvíľočku sa zamysli nad týmto: všetko, čo okolo seba vidíme, je výplodom Božieho myslenia, ktoré sa zmaterializovalo.“

„Povedz mi Daskale, aký je rozdiel medzi Kristom-Logom a Duchom Svätým?“

„Som rád, že sa ma na to pýtaš. Kristus-Logos a Duch Svätý sú dva druhy prejavovania či zjavenia Absolútna prostredníctvom ducha. Duch Svätý prislúcha neosobnému nadvedomiu, ktoré vyjadruje silu Absolútna a umožňuje stvorenie vesmírov. Je dynamickou časťou Absolútna.“

Kristus-Logos je časť Absolútna umožňujúca existenciu sebauvedomovania. My, ako večné bytosti, sme spojením oboch aspektov Logu a Ducha Svätého. Zvieratá sú iba svätodušné. Chápeš? Predstav si, že Absolútno je hlava, Duch Svätý ľavá ruka a Logos pravá. A máme trojnosť jedného, čiže trojjedinosť. Už ti je jasné, prečo sa v kostole hovorí 'v mene Otca i Syna i Ducha Svätého'?“

„Keď vravíš Kristus-Logos, máš na mysli Ježiša Krista?“

„Nie. Ježiš sám povedal:

'Skôr ako boli vrchy a kopce, ja som.'

Kristus-Logos bol odjakživa súčasťou Absolútna, teda už aj pred Ježišovým vystúpením. Ježiša Nazaretského voláme 'Kristus', pretože bol tým najdokonalejším a najúplnejším prejavom vševesmírneho Logu. On je svetlo, ktoré osvecuje každého človeka zostupujúceho na Zem.

Dovoľ mi objasniť, čo mám na mysli. Predstav si, že Kristus je slnko a jeho svetlo sa odráža od povrchu našej planéty. Čierny kameň svetlo takmer nebude odrážať. Kameň inej farby ho bude odrážať viac. Svetlo odrážané každým kameňom bude závisieť od jeho akosti a farby.“

„Predpokladám, že týmito kameňmi sme my.“

„Presne tak. Množstvo svetla Logu, ktoré sa odráža v nás bude závisieť od toho, do akej miery máme vyvinuté vlastné sebauvedomovanie, ako je rozvinuté naše psychoneoetické telo. No každý kameň, bez ohľadu na to, akým tmavým sa práve javí, bude pôsobením slnka jedného dňa taký jasný ako alabaster. Už chápeš? Teraz hovoríme o existencii v protiklade k bytiu.“

povinnosťou, pretože to by znamenalo, že sa nachádzam v noetickom svete. Čo je teda tento stav neexistencie, stav sebanaplneného bytia, ktorý ma predsa nabáda k návratu? Vlastnosťou bytia je možnosť odzrkadlovať sa sám v sebe. Robili to majstri. A robil tak Kristus.

Keď sa ponorím sám do seba, čo je z ľudského hľadiska stav ničoty, ale z pohľadu bytia naplnené bytie, potom viem, že mojej prirodzenosti vyhovuje vstúpiť späť do sveta hmoty. To však vravím iba na základe vlastnej skúsenosti. Keby si sa ma chcel spýtať: 'Kde by si sa chcel radšej zdržovať, v sebanaplnení nič nepredstavujúceho bytia, kde nachádzame to, čo nazývame pocitom šťastia, alebo v skúškach a útrapách našej existencie vo svete javov?', 'ver mi, keď mám pri sebe milovaného človeka, ktorému môžem hľadieť do očí, vnímať jeho vôňu a láskat' jeho nohy, odvetil by som: tomuto dávam prednosť. Nazvi to slabosťou, nazvi si to ako chceš, napriek všetkému je to ešte vždy atribút nášho bytia a nie našej existencie. Možnože k stvoreniu svetov viedla taká istá túžba v samotnom absolútnom bytí: lúči svojho slnka sa láskyplne dotýkať tých najpochmúrnejších, najnehybnejších vôd a nežne ich láskat'.

To, čo vravím, je možno rúhačské,“ pokračoval Daskalos po chvíli mlčaní. „Ale tak to cítim. Materiálny svet so všetkými svojimi súženiami a nedokonalosťou je krásny, priam nádherný! Myslíš, že sa mýlim?“

Daskalosa posledná otázka ma zaskočila. Sfarbenie jeho hlasu a penikavosť jeho pohľadu pôsobili na mňa dojmom, že skutočne očakáva odo mňa odpoveď, akoby som bol schopný nejakú mu vôbec dať.

„Želal by som si,“ zašeptal som bezradne, „aby som ti vedel odpovedať.“

Daskalosa pozemská túžba ma hlboko dojala. Pripomínala mi príbeh o majstrovi zenu. Celý život kázal o bezvýznamnosti a iluzórnosti materiálneho sveta. Keď bol blízko smrti, okolo jeho smrteľnej postele sa zišli jeho žiaci, vypočuť si posledné slová múdrosti. Ale on povedal iba: „Chcem žiť, chcem žiť.“ Jeho žiaci boli otrasení. „Ale majstre, ako môžeš povedať niečo také?“ protestovali. „Naozaj, naozaj chcem žiť,“ zopakoval a zavrel oči. To bolo majstrovo posledné poučenie.

Od Daskalosa som odišiel v podvečer. Dohodli sme sa, že budeme pokračovať v rozhovore o povahe Absolútna a o mieste človeka vo vesmíre. Medzičasom som si na sobotu dohodol stretnutie s Kostasom. Vtedy už bude späť v Nikózii. Mal som v úmysle odviezť sa s ním do Limassolu a zúčastniť sa na stretnutí krúžku jeho žiakov, ktoré sa malo uskutočniť v to isté popoludnie.

Kostas bol sám majstrom. Zúčastnil som sa už na viacerých jeho podujatiach a veľmi na mňa zapôsobil vysoká úroveň rozhovorov nadväzujúcich na samotné vyučovanie. Na rozdiel od Iacovosa, ktorého otec bol robotník, pochádzal Kostas zo zámožnej rodiny z Famagusty – do roku 1974 –, keď Cyprus napadli turecké vojská, najvýznamnejšieho prístavného mesta ostrova. Po tejto tragédii našiel s manželkou a dvoma deťmi útočisko v Limassole, kde sa stal šéfom veľkého podniku zaoberajúceho sa nákladnou dopravou. Pred tureckou inváziou strávil Kostas päť rokov v Anglicku a získal tam diplom strojára.

Po zoznámení s jeho žiakmi som si uvedomil, že väčšina z nich sak jeho krúžku pripojila, keď zažili uzdravenie vykonané buď Kostasom alebo Daskalosom. Istá štyridsiatnikka mi rozprávala, že sa pridala ku Kostasovej skupine, keď ju vyliečil z pekelných bolestí hlavy. Trpela nimi vyše dvanásť rokov. Kostasovým najpokročilejším žiakom bol istý vládny úradník, do skupiny prišiel, keď Daskalos vyliečil jeho dcérku z ťažkosti s chôdzou.

„Prišiel som k Daskalovi so svojou trojročnou dcérkou,“ rozprával vládny úradník. Sedel som na stoličke s dcérkou na kolenách a zhováral som sa s Daskalosom o jej stave. Zrazu vystrel ruky a povedal: 'Pod' sem, malička.' Skôr ako som si uvedomil, čo sa deje, dcérka mi na môj veľký údiv skĺzla z lona a vykročila k Daskalovi. Vzal ju do náručia a usadil si ju na kolená. Na krátky okamih ma opantala hrôza. Pomyslel som si: 'Čo to robí s mojou dcérkou?' Dovtedy sa takmer nevedela postaviť na nohy. Bála sa cudzích ľudí. No keď som ju videl sedieť usmiatu na Daskalových kolenách, odrazu som pocítil úľavu a zistil som, že sa stal zázrak. Vyzul jej topánky, postavil ju na dlážku a povedal: 'Chod', malička.' Odvtedy chodí úplne normálne.“

Ďalší Kostasov žiak bol predtým členom Daskalovho krúžku, potom sa však presťahoval do Limassolu a pridala sa ku Kostasovej skupine. „Raz som mal,“ rozprával mi, „veľké problémy s obličkami. Operatívne mi mali odstrániť kamene spôsobujúce koliky. V deň operácie som sa pokúsil vstať a obliecť si nohavice. Ale mal som také silné bolesti, že som klesol späť do postele. Ako som tam ležal, pred očami sa mi zjavil Daskalov obraz. Začal som sa sústreďovať na svoje obličky a v myšlienkach som k nim vysielal svetelné lúče rôznych farieb, ktoré nám vymenoval Daskalos. Po niekoľkých minútach koncentrácie kamene vyšli a bolesti pominuli. Uzdravil som sa sám a operácia nebola potrebná.“

„Ako dlho už poznáš Daskalosa?“ spýtal som sa Kostasa, keď sme sa pohli smerom do Limassolu.

„Pokiaľ mi pamäť siaha. Už ako malý chlapec som mu vysedával na ko-

lenách, "odvetil Kostas so smiechom. „Moji rodičia boli jeho žiakmi a tak som sa s jeho učením oboznámil už v útlom veku. Spomínam si na deň – bol som ešte dieťa – , keď bol Daskalos u nás a ja som od otca dostal výprask. Daskalos mu povedal: 'Uvedomuješ si, môj milý, že biješ majstra?' Vtedy som ešte nevedel pochopiť, čo tým myslel.“

Kostas mi ďalej rozprával, že iba pred piatimi rokmi sa v ňom 'prebudilo', kto je v skutočnosti. Spomienky z predchádzajúcich životov mu pomaly prichádzali do vedomia. Vrável, že v jednej zo svojich inkarnácií bol rytierom na dvore Richarda Levie srdce a zúčastňoval sa križiackych výprav.

„Keď som študoval v Anglicku, mal som veľmi silný dojem, že tú krajinu dôverne poznám. Ale vlastné špecifické spomienky sa vrátili iba pred pomerne krátkym časom. Ver mi, nejde o nijaké sny,“ poznamenal a pozrel na mňa, akoby sa chcel presvedčiť, ako reagujem na jeho slová. „Intenzita tej inkarnácie musela byť veľmi silná,“ pokračoval v rozprávaní. „Raz, keď som sa nachádzal mimo tela, stretol som prvýkrát hrozivého čierneho elementála. Inštinktívne som sa siahol po meči. Myslel som si, že som rytier bojujúci so zlým nepriateľom. Ihneď som však zistil, že to nie je vhodná metóda boja proti elementálom,“ dodal so smiechom Kostas.

„Čo si podnikol proti tej oblude?“ vyzvedal som s úsmevom.

„Pomocou myšlienok som vytvoril elementála vyžarujúceho biele svetlo a poslal som ho proti čiernemu elementálovi. Keď človek vie ako na to, má vždy úspech.“ Kostas pokračoval a povedal mi, že vždy, keď cíti, že niektorý elementál je preňho prisilný, pre istotu sa ponáhľa späť do svojho tela.

„Naše telá sú ako pevnosti. Chránia nás pred nepriateľmi zvonku,“ poznamenal Kostas, keď sme prebehli veľké nákladné auto, ktoré nás už celé kilometre poriadne zdržiavalo.

„Čo máš na mysli pod 'prebudením'?" spýtal som sa. „Jestvujú určité kroky, ktoré treba urobiť skôr, ako sa človek 'prebudí'?"

„'Prebudenie' pre nás znamená poznanie, kto sme v skutočnosti – a je to niečo celkom iné než naša súčasná osobnosť. Znamená to aj spomienky na predchádzajúce vtelenia. Spravidla k tomu dochádza v troch fázach. Najskôr má človek podvedomý pocit, že žil už predtým. To sa mi prihodilo, keď som študoval v Glasgowe. Druhá fáza pozostáva z toho, že človek začne zachytávať obrazy vo forme snov. No a tretí stupeň nastáva, keď človek začína určité zážitky z minulosti vedome prežívať odzovom.“

„Nemožno prvé dva kroky preskočiť?" vyzvedal som.

„Zvyčajne nie. Hovorím o priemernom človeku na ceste bádania pravdy. Pre pokročilého majstra možno nie sú prvé dva stupne potrebné. Daska-

los sa už možno narodil prebudený – alebo v každom prípade takmer prebudený. Ale nemysli si, že Daskalos už nehľadá pravdu. Aj on je žiak. Človek v skutočnosti nikdy neprestáva byť žiakom, až kým sa v ňom opäť neprebudí Božie vedomie. V okamihu, keď sa človek vydá na cestu poznania, začína vedome brať na seba svoj kríž. Človek sa môže vedome poďujat' niest' kríž svojho bližneho.“

„Myslíš tým, že začne preberať jeho karmu?"

„Áno. Môžeš to urobiť prostredníctvom lásky. Keď liečiš, vedome alebo podvedome preberáš na seba bolesť druhého človeka. Ver mi, nie je to masochistické. Človek dokonca vychutnáva život ešte viac. Ešte viac sa približuje k takzvanému šťastiu. Prirodzene v hrubohmotnej materii také čosi nejestvuje. Tam existuje iba radosť a spokojnosť.“

„Kde teda existuje šťastie?" spýtal som sa.

„Skutočné šťastie existuje iba v noetických svetoch. Prirodzene význam šťastia je na každom stupni reality iný. Keď sa však vydáš na cestu poznania, život dostáva väčší zmysel. Alebo si myslíš, že je bezvýznamné a vedľaajšie zistiť, že nie si stratený?" opýtal sa Kostas zápalisto.

„Túto vieru ti možno dáva túžobná myšlienka,“ poznamenal som dvojzmyselne.

„Nie. Ak si to raz zažil, už nič nemôže otriasť tvojím pocitom istoty,“ odvetil Kostas. Bola to štandardná odpoveď, akú som už niekoľko ráz počul od Daskalosa aj od Iacovosa. Boli si istí, že sú nositeľmi osvietenosti a že ich misia spočíva v pomoci bližným dostať sa z temnoty nevedomosti a zúfalstva.

„Kostas,“ poznamenal som, „všimol som si, že iba veľmi nerád poskytuješ informácie o učení. Prečo si taký opatrný? Načo také utajovanie?"

„Počúvaj, Kyriako,“ odvetil Kostas s pohľadom upretým na cestu, „nie je múdre vystaviť niekoho zrazu priveľmi silnému svetlu. Môže ho oslepiť. Ak človeku odhalíš určité pravdy, keď ešte nie je pripravený prijať ich, môžeš mu ublížiť.“

„V akom zmysle môže pravda uškodiť? Mohol by si mi na príklade vysvetliť, ako to myslíš?"

„Pravdaže,“ povedal Kostas rozhodne po chvíli uvažovania o mojej prosbe. „Pred pár mesiacmi sme museli z nášho krúžku vylúčiť istého brata, pretože len čo sa naučil exomatózu, začal túto schopnosť zneužívať.“

„Ako?" opýtal som sa a zbadal som, že Kostas sa usmieva. „Bol riaditeľom vyššej školy a darebák mal vo zvyku odoberať sa zo svojho tela do spálni žiačok,“ odvetil Kostas so smiechom. „Napriek jeho prosbám o opätovné prijatie do krúžku, som neustúpil. V jeho aure som

videl veľmi veľa egoizmu. Keby sme ho boli znovu prijali, čoskoro by sa bol zase pokúsil zneužiť tieto sily a neuškodil by iba iným, ale aj sebe.

Vidíš teda, "pokračoval Kostas, "že ak sa dáš na mystiku, chyba takejto kategórie ťa môže zablokovať aj na niekoľko inkarnácií. Čím vyššie stúpaš po mystickej ceste, tým bolestivejší bude pád. Preto sa o mystickej ceste veľa nerozpráva a uchováva sa v tajnosti. Okrem toho nezabúdaj, že určitými meditačnými cvičeniami vyučovanými vo vnútornom krúžku, možno predčasne otvoriť svoje čakry. Človeka potom zachváti des a hrôza. Ak sa také veci prihodia, zničia vnímavosť duchovných vecí možno i na niekoľko inkarnácií."

„Alebo človek skončí v bláznici,“ dodal som.

„Máš pravdu. Preto je múdre mať vždy učiteľa, majstra, ktorý človeka vedie po ceste. Je to najbezpečnejší postup. Ver mi, ak je niekto na tieto pravdy dostatočne zrelý, do jeho života vstúpi majster.

Mimochodom,“ pokračoval Kostas, "veľmi ťažko sa dá posúdiť, či bude mať špeciálna informácia o mystickej tematike na človeka užitočný alebo katastrofálny účinok. Také veci môžu ľudí priveľmi lipnúcich na pozemských záujmoch zmiast'. Čo jednému pomôže napredovať, inému môže uškodiť."

„Možno poznanie vyučované vo vašom krúžku nadobodnúť pomocou čítania kníh?“ spýtal som sa.

„Nie. Učenie otca Jána nie je zapísané nikde.“

„Všimol som si, že Daskalos, ty i ostatní, ste si absolútne istí, že poznanie, ktoré ste získali o duchovných záležitostiach, má najvyššiu úroveň. Ako si môžete byť takí istí, ved' medzi rôznymi mystickými učeniami existuje nejedno protirečenie a rozdielnosť.“

„Naše informácie prichádzajú priamo z prameňa. Ján nie je len taký obyčajný majster v duchovných svetoch. Je Kristovým najmilším učeníkom a je to bytosť, ktorá bdie nad evolúciou našej planéty.“

„Znamená to teda, že Daskalos je neomylný? Všetko, čo ti povie, prijímaš ako pravdu?“

„Vôbec nie, isteženie. Máme svoje názorové nezhody, ako si si už určite všimol, najmä vo veciach týkajúcich sa svetských záležitostí.“

Kostas sa vyjadril, že na nižších úrovniach existencie nášho bytia je nejednotnosť prirodzená, pretože materiálny mozog je vždy prekážkou pri prijímaní múdrosti. Riešenie časopriestorových problémov preto prebieha vždy formou diskusie a dohody, no nikdy nie vnútením Daskalosovej vôle alebo vôle neviditeľného majstra. „Na vyšších úrovniach existencie však platí, že poznanie je vo svojej podstate čisté svetlo a múdrosť, ktoré prijíma každý, kto sa tam nachádza,

Majstri nám neprikazujú diktátorsky, čo máme robiť. Ukážu nám cestu a potom je už na nás, ako po nej budeme kráčať. Áno, budeme sa pritom dopúšťať aj chýb, ale tak sa učíme.

Naše názory na politiku a na sociálne otázky môžu byť rôzne,“ pokračoval Kostas, „všetci však vieme, že tieto veci nepatria k najdôležitejším otázkam. Preto im neprikladáme väčšiu váhu, než im patrí. Vo svojich krúžkoch mám napríklad členov rôznych politických strán. Ba aj vedúci člen komunistickej strany chodieval medzi nás.“

„To by jeden neveril,“ poznamenal som so smiechom. „Komunistický mystik?“

„Veru tak!“ zvolal spontánne Kostas. „Ale musím povedať, že mal problémy ako sklbiť svoju politickú úlohu so svojou duchovnou činnosťou. Manželka mu hrozila, že ak nezanechá náš krúžok, oznámi to strane.“

„A čo si mu poradil?“

„Nech zostane v strane a na istý čas prestane medzi nás chodiť, kým si neurovná a neusporiada manželské záležitosti. Svojim bližným predsa môže pomáhať aj v postavení člena komunistickej strany. Mimochodom, jeho manželka mala rakovinu a na našich stretnutiach sme sa jej snažili pomôcť na diaľku.“

Zastavili sme sa v Skarinou ležiacom na polceste z Nikózie do Limassolu, na obľúbenom oddychovom mieste, akejsi malej oáze, kde si možno zamaškrtiť na tradičných miestnych špecialitách, sladkostiach zo surových vlašských orechov, z červených melónov a na neodolateľnej tureckej káve.

Kostas aj ďalej veľkoryso odpovedal na moje neúnavné otázky o jeho vzťahu k Daskalosovi a o jeho práci v krúžkoch. Veľkú časť svojho času venoval liečiteľstvu a učeniu Jána, takže mu takmer neostával čas venovať sa práci vo firme.

„Vieš,“ povedal Kostas, keď sme sa vracali k autu, „v porovnaní s Daskalosom sme ako trpaslíci. Na duchovnej ceste je pred nami o celé svetelné roky. Ale verejnosť ani len netuší, kto je a čo robí. Väčšina ľudí sa nazdáva, že je jednoducho médium alebo kúzelník, a tak k nemu často prichádzajú z najbanálnejších pohnútok.“

„Z akých napríklad?“

„Minulý rok prišiel za ním istý muž a žiadal ho, aby skončil s manželom jeho švagrinej. Daskalos sa rozhneval a vyzval muža, aby okamžite odišiel z jeho domu. Chlapík však vytiahol z vrecka zväzok bankoviek a mával ním Daskalosovi pred nosom. 'Vidíte ich, majstre,' zvolal. 'Všetko sú to päťlibrové bankovky. Môžu byť vaše, ak urobíte, o čo vás žiadam.'“

„Dokážem si predstaviť, ako sa Daskalos rozzúrila,“ poznamenal som.

„Daskalos odvetil: ‘Zbal’ si svoje päťlibrové bankovky a ...“

„... a zvyšok si viem domysliť,“ zvolal som so smiechom.

„Daskalos vydržal celý týždeň neustále otravovanie iného chlapíka,“ pokračoval Kostas. „Bol to predavač žrebov a žiadal Daskalosa, aby mu z kopy vytiahol šťastné čísla. Daskalos mu vysvetlil, že to urobiť nemôže a márne ho prosil, aby mu dal pokoj. Chlap vysedával celé hodiny na verande. Daskalosa napokon prešla trpezlivosť, lebo chlapík trúsil obscénne poznámky, keď sa ním prišlo niekoľko mladých žien. Daskalos ho schmatol za ucho, vyvliekol ho z domu a dvoma poriadnymi údermi po šiji ho odohnal.“

„Čertisko!“ nadával utekajúci návštevník držiac sa za hlavu. „Veď ty si ešte väčší blázon ako ja!“

Z času na čas prichádzajú k Daskalosovi ľudia,“ pokračoval Kostas, „ktorí si chcú z neho vystreliť. Bol som svedkom toho, keď mu istí manželia priniesli fotografiu údajne mŕtveho brata. Keď sa Daskalos dotkol fotografie, okamžite zistil, že ‘mŕtvy’ žije a zdravý čaká manželov vonku v aute. Rozhorčene poslal manželov za ním.“

„Neviem si predstaviť, ako môže povedať, či niekto žije alebo je mŕtvy, keď sa iba dotkne jeho fotografie.“

„Ver mi,“ odvetil Kostas, „to je to najjednoduchšie na svete. Obrázok je prostriedkom, pomocou ktorého sa naladiš na magnetizmus a na vibrácie dotyčnej osoby. Keď spozoruješ, že jej strieborná niť je nedotknutá, znamená to, že žije.“

„Znie to jednoducho,“ skonštatoval som s bezmocným úsmevom.

Strieborná niť, vysvetlil mi Kostas, spája psychonoetické telo s hrubohmotným. Keď v psychickej rovine stretne niekoho, kto má striebornú niť, znamená to, že žije aj v hrubohmotnej rovine. Bez striebornej nite sa zdržiava výlučne v psychonoetických svetoch.

Už sme sa blížili k Limassolu a Kostas sa vrátil k mojej otázke, ako sa cíti počas exomatózy.

„Na opustenie tvojho tela je potrebná intenzívna koncentrácia. Tvoj materiálny mozog musí úplne prestať vibrovať. Neskôr sa musíš naučiť zatvárať brány tvojho podvedomia, aby koncentráciu nerušila nijaká myšlienka. Po použití špeciálnej meditačnej techniky, ktorú sa naučíš, keď pokročíš na svojej ceste o čosi ďalej, sa ocitneš mimo svojho tela.“

Pri prvom kroku exomatózy vstúpim do stavu zvýšeného napätia. Cítim sa zároveň vo svojom materiálnom tele i mimo neho. Táto okolnosť mi zavšede nedovolí opustiť telo. Keď sa zdržiavaš mimo tela a tvoje vedomie sa nachádza blízko neho, si vo veľkom pokušení pomyslieť a pozrieť sa

naň. Vo chvíli, keď to urobíš, vrátiš sa späť do tela. Keď sa nachádzame mimo tela,“ pokračoval Kostas, „prijímame éterickú energiu z kozmu a pomocou nej môžeme liečiť.“

„Čo cítiš, keď sa vrátiš späť do tela?“ opýtal som sa.

„Mám jasnú myseľ a som neobyčajne nabitý energiou. Som plný života. V exomatóze človek naberie toľko energie, že ho doslova nanovo oživí. Každá bunka sa naplní vitalitou. Zažiješ to aj sám, až spoznáš tento stav.“

„Pochybujem, že to vôbec niekedy zažijem,“ zašomral som.

„Nezúfaj,“ odvetil chlácholivo Kostas. „Viem o jednom bratovi, ktorý sa dvadsať rokov bezúspešne pokúšal opustiť svoje telo. Keď sa nakoniec rozhodol prestať s cvičeniami, zrazu sa ocitol mimo tela. Človek by mal mať vždy na pamäti medzný princíp, ktorý nachádzame všade v prírode.“

„O aký princíp ide?“

„Lad zostáva ľadom až po určitý kritický bod ohriatia. Potom sa roztopí na vodu. Voda ostáva tekutá, kým nedosiahne určitý kritický bod zohrievania, v ktorom sa premení na paru. To isté platí aj na cvičenia. Možno sa roky snažíš uskutočniť určité psychonoetické schopnosti a nakoniec si zúfaš, lebo sa ti zdá, že si nepokročil. Ale celý ten čas sa približuješ ku kritickému bodu, k potrebnému prahu či hranici, a ani si to nevedomuješ. A jedného dňa celkom nečakane precitneš a vedome začneš žiť v psychonoetických svetoch. No ak najskôr nepreukážeš vytrvalosť a úsilie, nemôžeš sa dostať ďaleko.“

Čas nám akosi rýchlo uplynul a ocitli sme sa v Limassole. Na uliciach vládlo úplné pekle. Lavicové organizácie usporiadali protivojnovú demonštráciu proti neďalekej britskej vojenskej základni. Prúdy demonštrantov končili v mestskom parku, neďaleko bytu mojich svokrovcov. Vďaka reproduktorom sme si mohli vypočuť politické prejavy a heslá. Zanimi nasledovali protestné piesne Mikisa Teodorakisa. Známý grécky skladateľ priletel na ostrov, aby sa zúčastnil demonštrácie a počuli sme jeho zachrípnutý hlas uvádzať improvizovaný, falošne spievajúci zbor.

S veľkými ťažkosťami sa nám podarilo pretisnúť sa davom a dostať sa k bytu Kostasovho žiaka, kde sa malo konať stretnutie. Väčšina priateľov už bola na mieste, až na niekoľkých, čo boli na demonštrácii.

Po krátkej modlitbe prečítal Kostas oxeroxovanú učebnú látku od Daskalos. Týkala sa Absolútnej a podstaty svätých monád. Individuá, ktoré vychádzajú z tej istej svätej monády, vravel Kostas, navzájom spája nevšedné príbuznosť. S takými osobami sme v neustálom telepatikom spojení a vzájomne sa ovplyvňujeme. V „oblastiach odlúčenosti“ máme súrodencov, ktorí môžu byť dokonca našimi nepriateľmi, no predsa sme s nimi psychicky spojení.

Keď sa duchovne rozvíjame, pomáhame postupovať vyššie zároveň i svojim súrodencom. Duchovný vývoj jednotlivca vedie k duchovnému rozvoju všetkých. Náš vlastný vzostup závisí preto aj od duchovného rozvoja našich súrodencov.

Pri viacerých príležitostiach mi Kostas spomínal, že Daskalos, Iacovos, Teofanis a on sú emanáciami tej istej svätej monády. Preto sú v nepretržitom telepatickom spojení. Nech sa jednému z nich prihodi čokoľvek, ostatní to cítia tiež. Keď mal Daskalos malú nehodu, tvrdil Kostas, automaticky pocítil aj on bolesť na tom istom mieste, kde sa Daskalos zranil. Kostas musel odložiť svoju prácu a zostať deň v posteli. Pre jeho bolesť nejestvovala nijaká medicínska príčina.

Po skončení oficiálnej časti stretnutia nasledovala ešte živá dvojhodinová diskusia o svätých monádach a o vzťahu človeka k Absolútnu.

Poslednú otázku som položil ja: Keď je Absolútno, ako si povedal, vševéduce, musí dopredu vedieť, ako sa rozhodneme a čo urobíme. Kde je potom naša sloboda?“

Moja otázka spôsobila rozruch. Zdalo sa, že skoro všetci členovia krúžku stoja pred tou istou dilemou. Kostas trval na tom, že človek je slobodný a plne zodpovedný za svoje činy a za vytváranie svojej karmy. „Keď zmenelementálov, ktorých vyžarujeme, môžeme zmeniť náš osud,“ tvrdil. „Všetky dohady a predpovede budúcnosti,“ pokračoval, „nie sú ničím iným než pravdepodobnosťami založenými na tom, čo sa prihodilo po súčasnosti. Každý uplynulý okamih mení príbeh našej budúcnosti na základe našich stále nových rozhodnutí.“

Kostas potom uvádzal jeden argument za druhým, ktoré potvrdzovali, že človek nesie plnú zodpovednosť za svoje činy a myšlienky. V úprimnej snahe ozrejmiť nám význam slobodnej vôle, nám porozprával o svojom dávnejšom psychickom zážitku, keď sa sám ocitol pred rovnakou otázkou.

„Veľmi často niet vhodných slov na vyjadrenie určitých právd. Taký problém má aj sám Ján. Aby nám dal lekciiu o podstate vzťahu medzi Absolútnom a budúcnosťou, zobral nás jedného dňa do večného TERAZ. Ocítli sme sa v obrovskom chráme podporetom mocnými stĺpmi. Podlaha a steny chrámu boli z alabastru. Klenba bola zo striebra. Pozreli sme na koniec chrámu, ale nijaký sme nevideli. Na priečelí sa stavba neustále rozširovala. Zdalo sa, že chrám sa pri vchode čoraz viac zväčšuje. Keď sme vstúpili, kráčali sme späť v čase. Ján bol s nami, ale chrámom nás sprevádzal iný majster. Na oboch bočných stenách boli basreliéfy a pozorovali sme, ako k nim neustále pribúdajú nové. Daskalos sa opýtal, čo predstavujú. Odpoveď znela:

„To je Logos, ktorý zaznamenáva podrobnosti všetkého, čo sa deje vo vesmíroch, vo svetoch odlúčenosti.“

Daskalos potom ešte dostal dovolenie dotknúť sa jedného z reliéfov a o jednom okamihu sa dozvedieť, aké udalosti tam boli zaznamenané.

V chráme času sme v budúcnosti nevideli zaznamenané nič. Poučili nás, že nič nie je predurčené dopredu a že budúcnosť sa vytvára kontinuálne vo večnom TERAZ. Vysvetlili nám – čo sme zažili už i sami – , že sloboda človeka je realita a nie abstraktná predstava.“

Stretnutie s mimozemšťanmi

Práve keď sme u nás s Daskalosom a s Iacovosom obedovali, rozhlasový hlásateľ oznámil najnovšie informácie o americkej orbitálnej stanici Skylab, krúžiacej okolo Zeme. Bol 11. júl 1979 – Skylab mal vstúpiť do zemskej atmosféry a svetové agentúry boli v pohotovosti. Niektoré letecké spoločnosti dokonca zrušili lety v čase, keď sa mal Skylab zrútiť. Vládla všeobecná neistota a obavy. Američania oznámili, že stratili kontrolu nad Skylabom a je možné, že sa zrúti do obývanej oblasti.

Daskalos veselo opisoval, ako pred niekoľkými dňami veľmi neskoro v noci zaklopal na jeho dvere istý dedinčan a chcel vedieť, či Skylab padne na jeho dom. Bol to chudobný človek a iba prednedávnom dostaval svoj trojizbový dom. Jeho žena sa kvôli správam začala báť a chcela, aby jej muž navštívil „stovoloského mága“ a zistil, čo sa stane. Daskalosa zároveň zabávalo i hnevalo, že za ním prišli kvôli takejto triviálnosti v takej neskorej hodine.

„Ak je tvojim *kismetom* (osudom), aby ti Skylab spadol na hlavu, tak sa to stane!“ oznámil mužovi.

To jeho obavy vôbec neutíšilo. Daskalos nebol vždy tolerantný k ľuďom, ktorí za ním prichádzali podľa jeho názoru z hlúpych príčin, ako bolo napríklad veštenie. V takých prípadoch si z nich rád strieľal.

Raz, keď Daskalos práve polieval zeleninu v záhrade, prišiel za ním akýsi chlapik. Zrejme sa nazdával, že je to záhradník a povedal: „Hľadám toho fakíra, nevieš kde ho nájdem?“

„Ale áno, leží hore na svojej posteli s klincami. Tam ho nájdeš,“ odvetil Daskalos. Muž vyšiel s neveriacim výrazom po schodoch. Po niekoľkých minútach sa vrátil a povedal, že hore nikoho nenašiel.

„Bolo okno otvorené?“ spýtal sa Daskalos vážne.

„Áno.“

„Nuž,“ povedal Daskalos mykajúc plecami, „tak asi práve odletel.“

Mimochodom som spomenul včerajšie noviny, ktoré napísali, že nejaký indický jogín tvrdil, že sa pokúsi premeniť Skylab na popol.

„To je príliš nebezpečná hra. Môže pritom spáliť svoje vlastné telo,“ podotkol Iacovos.

„Ten indický jogín nie je jediný, kto spracúva Skylab,“ pripojil Daskalos, keď prehltol posledné sústo. „Veľa mystikov sa pokúša zmeniť krivku jeho pádu. Ja som sa o to usiloval už celý deň.“

Znenazdajky sa obrátil k Iacovosovi a potichu povedal: „Dnes ráno ma navštívil ten huncút Loizos a všimol si, čo robím. Niekedy je taký bystrý, ale inokedy je ako poleno.“

Dovtípil som sa, že sa chystá niečo dôležité, a šiel som si po zápisník. Emily už zatvorila všetky dvere a okná a zatiahla záclony, aby zabránila prenikaniu júlovej horúčavy. Na uliciach vládlo ticho. Bol čas siesty. Všetky obchody a úrady sú poobede medzi jednou a štvrtou hodinou zatvorené. Na uliciach nebolo po živote ani stopy.

Daskalos povedal, že nadišiel čas, aby sa pozrel čo „tam hore Skylab“ robí.

Posadil sa na gauč a oprel sa dozadu. Pozoroval som ho so zápisníkom a s ceruzou v ruke. Emily sedela vedľa mňa a vyzerala zároveň užasnutou i vystrašene. Iacovos sedel z Daskalosovej druhej strany, jeho črty prezrádzali obavy.

„Nechcel by si ísť so mnou hore?“ opýtal sa ho Daskalos.

„Nie,“ odvetil Iacovos neisto.

Daskalos zatvoril oči, ako mal vo zvyku vždy predtým, než opustil svoje telo. Iacovos vyzeral napätý, jeho pohľad sa upieral do oblasti pupka jeho majstra, ktorý medzitým podľa všetkého vstúpil do akéhosi tranzu. Mlčky sme pozorovali, čo sa deje. Zavládla hrozivá atmosféra. Po desiatich minútach sa Daskalos zobudil.

„Tam hore bola úžasná tma,“ povedal chmúrnym hlasom. „Sú tam aj iní. Videl som viacerých Indov, Tibeťanov a jedného amerického černocha. Ja som bol jediný Európan. Videlo sa mi, že ostatní sa boja tmy a zachovávali si odstup od Skylabu. Pokúsil som sa dostať tak blízko, ako sa len dalo. Diabolsky rýchlo rotuje a Daskalos ukázal rukou ako.“

„Daskale, čo si tam hore robil?“ dobiedzal som.

„Pokúšal som sa ho postrčiť smerom k južnej poglobi, kde je viac vody ako obývanej súše.“

„Prezrad' nám, ako si to robil.“

„V myšlienkach som vytvoril kotúč podobný Mesiacu a namieril som

ho na Skylab, takže po náraze sa kotúč odrazil a Skylab dostal smer na juh. „Potom povedal, že jeho strieborná niť ho pritiahla naspäť do tela. „Preto mi okolie slnečného pletenca tak prudko vibrovalo, ako ste si pravdepodobne všimli,“ pokračoval Daskalos.

Iba Iacovos to zbadal, my nie.

„Prečo nechceš ísť tentoraz so mnou, aby si mi pomohol posunúť Skylab ešte väčšmi na juh?“ nabádal ho Daskalos. Iacovos znovu odmietol. Namiesto toho radšej strážil majstrovo telo. Očividne považoval Daskalosovo dobrodružstvo za veľmi nebezpečné a sotva dokázal skryť svoje obavy.

„Kým dýcham, neruš ma,“ prikázal mu Daskalos. „A neopováž sa zopakovať ťačku, akú si mi dal naposledy, aby si ma prinútil vrátiť sa nazad,“ dodal so smiechom. Odvolával sa tým na príležitosť, keď ho Iacovos takýmto spôsobom „prinútil“ vrátiť sa späť do tela, keď sa nachádzal v exomatóze.

Daskalos zatvoril oči. Zdalo sa, že opäť vstúpil do hlbokého tranzu. Iacovos strážil. Emily a ja sme ostali mlčiacimi, pasívnymi divákmi zvláštnej drámy, ktorá sa odohrávala, pred našimi očami. Po chvíli Daskalos otvoril oči.

„Skylab letí hroznou rýchlosťou a chveje sa ako opilec,“ oznámil a zasa napodobnil jeho pohyb rukou. Potom znova zavrel oči a vstúpil do ešte hlbšieho tranzu. Prešlo niekoľko dlhých minút. Iacovos vyzeral ešte nepokojnejšie než predtým. Napokon sa ma spýtal, či je Daskalos hore už viac ako desať minút.

„Nie, teraz je tam presne sedem minút,“ oznámil som mu. Iacovos potom chytil Daskalosovo pravé zápästie a nahmatal mu pulz. „Už je čas, aby sa vrátil,“ zahundral a pozrel na nás, akoby sme k tomu mohli niečo dodať. Sotva dokončil vetu, Daskalos opäť otvoril oči. Bol úplne čulý a ešte veľmi vzrušený zo zážitku, z ktorého sa práve vrátil.

„Je ako minaret prichytaný ponoriť sa do atmosféry.“
Predstava minaretu krúžiaceho okolo Zeme mi pripadala taká smiešna, že napriek vážnosti situácie som iba s námahou dokázal potlačiť smiech. Daskalos chvíľu mlčal a pozeral na nás. Musel si všimnúť, ako na nás zapôsobila jeho správa. Usmieval sa a poznamenal, že na verejnosti by som možno radšej nemal hovoriť o tom, čo som s ním práve zažil. Ľudia by sa mohli nad tým „pohoršovať“. Daskalos mal obavy, že Jánove úžasné posolstvá a učenia by sa možno už nebrali vážne, keby sa rozprávalo o príliš „fantasticky“ znejúcich záležitostiach. Úprimne sa priznávam, že som nevedel odolať pokušeniu napísať o tomto nezvyčajnom zážitku z jedného horúceho júlového dňa. Bol som si istý, že zážitok bol skutočný, nebral

som preto ohľad na to, že nám pripadal zvláštny, aby som sa vyjadril veľmi mierne. Samozrejme, nemal som nijakú možnosť preveriť „objektívnu realitu“ tohto zážitku, keďže sám som nedokázal „ísť hore“.

„Nerozmyslel si si to?“ naliehal Daskalos na Iacovosa ešte raz.

„Nie.“ Učebň uprednostňoval kontrolovať telesný stav svojho majstra ako ohľaduplný lekár.

Daskalos opäť vstúpil do tranzu. V miestnosti panovalo absolútne ticho, kým sme čakali na Daskaloso, „ďalšiu reportáž“. Keď otvoril oči, vyzeral ešte vzrušenejší ako predtým.

„Práve som videl tri lietajúce taniere. Ich piloti sa so mnou spojili a prosili ma, aby som prestal vysielat' ku Skylabu kotúče, lebo rušia jeho rovnováhu. Tvrдили, že ich metóda je účinnejšia a pozvali ma, aby som prešiel na ich stranu a sledoval ich prácu.“ V zápatí vysvetlil, že tieto bytosti vysielali ku Skylabu svetelné lúče a potom sa vydali na juh, aby orbitálnu stanicu potiahli za sebou. Daskalos chytil Iacovosa za ruku a ešte raz ho nahováral, aby šiel s ním. Medzitým som zapol rádio, aby som si vypočul najnovšie správy BBC. Hlásateľ oznamoval, že Američania dúfajú, že kozmická loď sa zrúti do južného Atlantiku alebo do Indického oceánu. Tak ako predtým, nemohli ďalej let stancie ovládať a obávali sa, že by sa Skylab mohol zrútiť do husto obývanej oblasti. Keď sa Daskalos znova vrátil z tranzu, ešte vzrušenejšie rozprával o svojich zážitkoch s mimozemšťanmi.

„Tie bytosti sú ďaleko pred nami. Žijú vo vyššom noetickom svete a vôbec nemajú vonkajšiu podobu. Prosili ma, nech zanechám svoj obraz vytvorený o svojom ja a pripojím sa k nim.“

„Musí to naozaj byť?“ spýtal sa Iacovos potichu a pokrútil hlavou; príliš dobre vedel, že nemá nijaký zmysel prehovrátať majstra.

„Akože ináč?“ odvetil Daskalos nepoddajne a vysvetlil, čomieni vykonat'.

„Teraz musím zanechať svoju predstavu o sebe a vystúpiť nahor bez podoby, iba si uvedomujúc sám seba.“

Kým ešte vysvetľoval svoje nové dobrodružstvo, bežala Emily naproti našim dvom deťom, ktoré práve priviedla moja sestra. Constantine, môj dvaapoločný syn prešiel do inej izby a hral sa sám, a Vasia, naša polročná dréka, hlučne lozila po dlážke pred Daskalosom. Spýtal som sa ho, či ho jej blabotanie ruší, ale ubezpečil nás, že to preňho nie je žiaden problém. Ak máme chuť, vraj môže počúvať aj hudbu.

Po tejto krátkej prestávke sa zase ponoril do tranzu. Všimol som si, že tentoraz sa mu prudko chveli ruky a črty tváre sa mu krčovitito mykali. Iacovos ho dôkladne pozoroval. Po necelých štvrt' hodinie preskúmal Das-

kalosov pulz. Pošepky nám oznámil, že jeho tep dosiahol frekvenciu sto-
desať za minútu. Daskalos po chvíli otvoril oči.

Majú ťažkosti s posúvaním Skylabu. Démonicky ohlušujúco pišti. Tie
superinteligencie veľmi tvrdo pracujú. V porovnaní s nimi sme takí bez-
významní! Ak sa im nepodarí dráhu zmeniť, Skylab sa zrúti nad Kana-
dou.“

Potom sa opäť prichystal na „výstup“.

„Dovoľ, nech mi pulz vystúpi na stoštyridsať, tak to bude pre mňa ľah-
šie,“ prikázal svojmu žiakovi.

„Sisi celkom istý, že to čorobíš, nie je nebezpečné?“ spýtal som sa, keď
som videl, že Iacovosove starosti sa blížila k zúfalstvu.

„Bolo by oveľa nebezpečnejšie, keby sa nám nepodarilo Skylab posu-
núť na juh. Také čosi robím prvý raz,“ dodal Daskalos a zatvoril oči. Pre-
šlo osem minút, Iacovos zatiaľ kontroloval pulz svojho majstra.

Keď sa Daskalos prebral z tranzu, oznámil:

„Skylab sa dostal na potrebnú dráhu.“ Vyzeral veľmi spokojný s dobrou
pracou, ktorá sa vykonala „tam hore“.

„Daskale, bolo by možné tie bytosti vidieť očami?“

„Nie, žijú v noetickom svete. Nemajú vonkajšiu podobu.“ Vzápätí po-
kračoval v rozprávaní o svojom zážitku s mimozemšťanmi.

„Sme strážcovia zemskej záhrady,“ vraveli, „vaša Zem je ako škôlka
plná šantiaciach malých detí.“

‘Je to záhrada plná parazitov a vírusov,‘ odvetil som.

‘Nie, je prejavom života,‘ odpovedali.

Zdalo sa, že pracujú v tímoch, to vo mne vyvolalo dojem lietajúcich
tanierov. Preto som sa ich opýtal, či sú to naozaj lietajúce taniere, mal
som však pocit, že ignorujú moju otázku. Namiesto mi odpovedali, že sú
obyvateľia vesmíru. Žijú v bezprostrednom okolí našej planéty. Mimo-
chodom, Zem odtiaľ zhora vyzerá ako krásna lopta.

Dorozumieval som sa s tými bytosťami tak, že som sa na nich naladil. Ja
som bol v nich a ony vo mne. Vyslovil som túžbu znovu sa s nimi stretnúť
a pozval som ich, aby prišli dolu na Zem. Odmietli. Povedali, že radšej nás
pozorujú z diaľky.

‘Poznáš cestu, prid’k nám hore,‘ odvetili.

Možno pre nich ani nie je príjemné navštevovať Zem. Keď som sa po-
beral vrátiť späť do môjho tela, radili mi:

‘Vráť sa cez nás, tak prideš späť oddychnutý.’

A naozaj, cítil som sa veľmi uvoľnene. Tie bytosti nás skutočne ľúbia.“
Daskalos sa tváril užasnuto a chvíľu ešte premýšľal o charaktere týchto
superinteligencií. „Mal som pocit, že sú akýmsi druhom svetla prejavu-

júceho vibrujúcu intenzitu. Je ich nespočetné množstvo.“ Daskalos na
chvíľu zmlkol a hútal ďalej.

„Myslenie je niečo také nádherné! Zachytával som ich myšlienky a chá-
pal som ich. Mal som taký dojem, že vedeli všetko, čo som vedel aj ja.
Pravdepodobne sú to archanjelské bytosti.“

„Nazdávaš sa, že si uvedomujú sami seba?“

„Podľa všetkého sa zdá, že áno.“

„Nie je to však v rozpore s tým, čo si nám povedal o archanjelských by-
tosťach: že majú skôr charakter Ducha Svätého než bytosti súvisiacich
s Logom?“

„Možnože to, čo platí na Zemi, sa nevzťahuje rovnako na vyššie úrovne
vedomia. Svätodušné bytosti teda tiež môžu mať sebauvedomenie. To
musím preskúmať dôkladnejšie.“

Bolo pol piatej poobede a ulice sa znovu naplnili ruchom. Horúčava
mierne ustúpila a popoludňajšie závaný od mora priniesli úľavu. Daska-
los ma potom poprosil, aby som ho zaviezol domov. Cestou sa stále čudo-
val nad týmto jedinečným a povznášajúcim zážitkom, ktorý ostal preňho
taký vzácny a milý.

Večer o deviatej som zapol rádio a počúval správy BBC. Hlasateľ pove-
dal, že americkým vedcom sa do určitej miery podarilo znovu trochu
ovládať Skylab. Ale ešte stále sa mohol zrútiť nad severovýchodom Spo-
jených štátov alebo nad Kanadou. Neskôr BBC hlásilo, že časti Skylabu
sa zrútili do Indického oceánu a nad neobývanými oblasťami Austrálie.
Všetkým sa uľavilo.

Na druhý deň som sa stretol s Iacovosom a zhovárili sme sa o tejto ne-
zvyčajnej príhode. Spýtal som sa ho, či skutočne sledoval, ako Daskalos
opúšťa a svoje telo. Iacovos mi vysvetlil, že videl Daskalosa vystupovať
zo svojho tela ako dym, vychádzajúci z jeho hlavy. To, čo zdanlivo vyze-
ralo ako dym, bola v skutočnosti časť Daskalossovoho éterického dvojníka.
Preto používal éterického dvojníka svojho hrubohmotného tela, lebo
chcel pracovať v éterickom dvojníkovi materiálnej Zeme. Veď Skylab
neobiehajú psychickú, ale hrubohmotnú Zem. Iacovos ešte raz zdôraznil,
neobiehajú psychickú, ale hrubohmotnú Zem. Iacovos ešte raz zdôraznil,
že Daskalosov pulz vystúpil až na stoštyridsať. Preto ho viacráz odmietol
spravádzať. Musel dohliadať na jeho telesný stav, lebo jeho práca bola
veľmi nebezpečná.

Neskôr sme sa v priebehu dňa stretli s Daskalosom a pokračovali sme
v rozhovore o Skylabe. Daskalos spomenul, že akonáhle prišiel včera do-
mov, zase „vystúpil nahor“, aby dohliadol na Skylab. Vo chvíli keď
Skylab vstúpil do atmosféry, začal poskakovať hore-dolu ako motorový
čln na mori.

„Američania oznámili správu,“ podotkol Iacovos s dávkou ironie, „že stratili možnosť ovládať Skylab a obávajú sa, že by sa mohol zrútiť nad Kanadou alebo nad americkým štátom Maine. A potom z ničoho nič vyslali signál a nasmerovali 'neovládateľnú' orbitálnu stanicu nad južnú pologuľu.“

„Bez úsilia tých superinteligencií by sa bol Skylab pravdepodobne zrútiť nad Kanadou,“ dodal Daskalos. „Videl som, ako sa trikrát pokúsili obrátiť ho na juh. Počkali, kým sa zjaví nad obzorom, a potom namierili na Skylab svetelné lúče. Je načase, aby sa Američania naučili stavať bezpečné kozmické stanice, ktoré sa rozpadnú ešte pred vstupom do atmosféry.“

Bol skorý podvečer a Daskalos vyzeral uvoľnený a zhovorčivý. Čudoval sa, že neprichádzali nijaké telefonáty ani návštevníci, čo by nás vyrušovali. Keď Iacovos priniesol tri šálky tureckej kávy, pokračovali sme v našom rozhovore do neskorého večera.

Nedalo mi a opýtal som sa Daskalosa, či bol už aj predtým v styku s mimozemskými bytosťami okrem tých, ktoré stretol pri ovplyvňovaní letovej dráhy Skylabu.

„Pravdaže,“ odvetil a hneď aj spustil rozprávanie príbehu o stretnutí s takou bytosťou v minulosti.

„Pocítil som ju neďaleko Petra Tou Romiou (miesto na južnom pobreží, kde sa podľa Homérovho rozprávania narodila Afrodita. Podľa Daskalosa je to jedno z energetických alebo magnetických centier Zeme). Vedno s Iacovosom a Teofanisom sme sa nachádzali v exomatóze. Keď som svojich dvoch spoločníkov odviezol späť k ich telám, vrátil som sa na to miesto pohľadať mimozemšťana.“

„Ved' som ťa videl,“ zahundral som si. „Kde len môžeš byť?“

„Som v tebe,“ šeptal. „Som v tebe, takže máme spoločné komunikačné centrum. Mám tí dopomôcť k niekoľkým zážitkom. Rozprestri sa,“ vyzval ma. „To viem urobiť,“ odvetil som. „Jasné, že to už vieš, ale teraz sa to stane podľa inej metódy.“

„Čo máš na mysli?“ spýtal som sa.

„Vyčkaj a uvidíš.“ Chvil'ku som mal pocit, že mám v sebe všetko a že sa rozprestieram ponad širokú oblasť. „Staň sa tepom života. Zabudni, kto si.“

„Nie, bojím sa,“ odvetil som.

„Zabudni, že si oddelená bytosť. Je úplne jedno, čo si myslíš, do akj miery si sa už zbavil svojej osobnosti: ešte stále si k nej pripútaný.“

„Čo tým myslíš?“ spýtal som sa.

„Prestaň cítiť, že si človek.“

„Chceš, aby som sa rozplynul v Bohu?“

„Ako to? Myslíš, že zanikneš, keď sa staneš dychom života tu všade, vo všetkom?“

„Áno,“ pripustil som.

„Skôr budeš niečím viac, rozšíriš sa. Bez toho, že by si stratil svoje bytie, môžeš sa zbaviť jeho hraníc, nezanikneš. Zmocni sa tohto priestoru. Buď dychom tohto miesta, dychom vody, života, všetkého. Poznáš, aké je to úžasné!“

„Bojím sa.“

„Iba na chvíľu,“ odvetil, „poznáš, že cezo mňa sa nebudeš báť.“

Vtedy som sa obrátil a uvidel som ho. *Bol absolútne nádherný!*“

„Mal ľudskú podobu?“

„Praobraz človeka, nie vonkajšiu podobu. Bol ideou praobrazu človeka.“

„Som zmätený,“ povedal som, „ale viem, že existujem.“

„Vždy keď sa vidíš v zrkadle a vravíš: Ja som – je to ilúzia,“ odvetil.

„Keď hovoríš o svojom Ja, čo tým myslíš?“

„Lásku!“

„V tom sme úplne zajedno. Keď hovoríš láska, spájaš s tým obraz ľudí, ktorých ľúbiš. Splynieš s nimi. To nie si ty.“

„Vieš, že chápem a pociťujem to, čo vravíš, ale aj tak ma máties?“

„Cez tento zmätok vstúpiš do poznania. Lebo ak nebudeš zmätený, nebudeš svoju pozornosť sústreďovať na odhalenie pravdy a nenájdeš ju. Uspokojíš sa s nepravdivými situáciami.“

„Pokiaľ som stále Daskalos, nie som pripravený nasledovať ťa.“

V tom sa rozosmial. „Ha, ha, ha. Aký si nadšený tým menom, a vyslovuješ ho slovami sladkými ako lizanka, na ktorej si raz bude pochutnávať tvoj vnuk: tento Daskalos...“

Daskalos sa srdečne zasmial pri spomienke na ironickú poznámku mimozemšťana a pokračoval ďalej.

„Nerozumiem ti,“ povedal som mu.

„Napriek všetkému mi dokonale rozumieš. Ale unavuje ťa to, lebo sa nechceš zbaviť určitých ilúzií. Si však pripravený bezbolestne ich prekonať, kedykoľvek sa preto rozhodneš.“

„Vari ma chceš priviesť k istej forme rozplynutia alebo univerzalizmu?“ spýtal som sa ho.

„Aké pekné slová máš pripravené! Čo rozumieš pod univerzalizmom?“

„Nuž, schopnosť cítiť všetko, a nie len to, že som osobitná bytosť.“

„Ako by to bolo možné? Jednoducho to znamená, že namiesto toho, aby si bol Iacovosom, Mariosom (vnuk), Ninou, Jiannou (vnučka), budeš ni- mi a ešte mnohými inými. Chápeš? Netras sa tak!“

‘Neprestanem vibrovať.’

‘Tak chod’ naspäť. Ešte nie si pripravený.’

‘Máš rodinu?’ spýtal som sa ho. ‘Miluješ svojho otca, matku a deti?’

‘Čo vyriekol najväčší a najmilší majster? Kto pre moje meno opusti otca, matku a deti, bude stonásobne odmenený azdedí večný život. Povedal to predsa Kristus v Novej zmluve, či nie? Premýšľal si už ovýzname týchto slov?’

‘Som unavený,’ odvetil som. ‘V lekcii budeme pokračovať’ neskôr.’

‘Tento má možno za sebou! Ale ti dával!’ zvolal Iacovos so smiechom.

‘Pozrel na mňa,’ dodal Daskalos, ‘a spýtal sa:

‘Vieš o tom, môj milý, že ty si ja?’

‘Nie. Nechcem o tom nič vedieť,’ odvetil som.

‘Či chceš alebo nie, to si.’

‘Keď hovoríš ja – ktoré ja budeš mať na mysli po tom, keď ma zničíš?’ spýtal som sa ho.

‘Chcem ťa priviesť do veľkého Ja, do väčšieho priestoru.’

‘Zhovárali ste sa po grécky?’ spýtal som sa, no v tej istej chvíli som pochopil, že moja otázka bola neopodstatnená a zbytočná.

‘Rozpráva sa s tebou takým spôsobom, ktorý pochopíš. Okrem toho, keď chcem, aby sa vyjadroval iba myšlienkami, komunikácia je omnoho jednoduchšia. Človek stratí zmysel pre čas a priestor a vstúpi do prítomnosti vo vnútri reality, do života všetkých vecí.’

‘A prebiehal tento rozhovor priamo v Petra Tou Romiou?’

‘To bola pozemská obdoba miesta nášho stretnutia, ale rozprestrela sa do široka ponad jeho psychické úrovne. Koľko územia Cypru sme pritom preklenuli, neviem s istotou povedať. Nie je jednoduché vysvetliť ti to. Ako ti mám ukázať všetky tie nekonečné obrazy?’

‘Daskale, bola to ľudská bytosť, ktorá dosiahla teózu?’

‘Neviem. Nespýtal som sa ho na to.’

‘Možno to bol anjela ako Michael alebo Gabriel?’ vyzvedal som ďalej.

‘Možno je príslušníkom vyššej triedy. Človek má prevahu nad anjeli, sú príliš monolitickí. Poznajú iba svoje úlohy a nič viac. Jednoducho plnia príkazy Pána.’

‘Ale môžem vám povedať,’ poznamenal Daskalos, ‘nie je také ľahké vzdať sa niečoho, na čom lipneme.’

‘O tom som uvažoval už aj ja,’ povedal Iacovos.

‘A čo ak ťa spracúvajú podvedome a ty to ani len netušíš?’

‘Keď teraz o tom hovoríš,’ povedal Iacovos, ‘začínam mať podozrenie, že je to tak.’

‘Veľa mi rozprával o ňom,’ poznamenal Daskalos a ukázal na Iacovosa. ‘Raz povedal: ‘Bojíš sa, že ho stratíš.’ Potom mi odhalil určité záležitosti týkajúce sa iba mojej rodiny, rozrušilo ma to.’

‘Povedal ti niečo o Nicosovi (Daskalosov zať)?’ Spýtal sa Iacovos.

‘Ak sa mu budeš vyhýbať, je stratený. Trpí, keď nie je s tebou. Teraz však získa skúsenosť.’

‘Chcel by som odísť,’ povedal som.

‘Čo znamená odísť?’ vrátil mi otázku. ‘Čím viac sa budeš chcieť od neho vzdialiť, tým viac s ním budeš spojený.’

‘Môžeš mi to vysvetliť?’ spýtal sa Daskalos Iacovosa rázne. ‘Hovoril mi toľko vecí, ktoré som nemohol pochopiť.’

‘Chcel by som, aby si vedel rozmyšľať ako on,’ podotkol Iacovos žartovne.

‘Ale ako by som mohol rozmyšľať tak ako on?’ odvetil Daskalos ospravedlňujúco. ‘Vieš, čo mi ešte povedal?’

‘Porozprávajme sa o tom, čo je láska, lebo to iba tušíš.’

‘Čo tým myslíš?’ opýtal som sa ho.

‘Svoju pozornosť sústredí uje na molekuly lásky a potom sa nazdáva, že vieš, čo je láska. Materiálne telo,’ pokračoval vo vysvetľovaní, ‘bez ohľadu na to, aké je dokonalé a ako veľmi ho Najvyšší posvätil – nie je absolútna láska.’

‘Viem, kam mieriš. Ale chceš ho vari preto nazvať zlom?’ odvetil som.

‘Nie. Vôbec by som ho nenazval zlom, ale nedokonalosťou. Vidiš milovanú osobu aj z vyššej perspektívy?’

‘Ale už aj odtiaľto je nádherná,’ namietol som.

‘Nepovedal som, že nie je nádherná, ale neprestane byť očarujúco utešená?’

‘To je láska,’ odvetil som.

‘Či nevidíš, že naozaj nevieš, čo je v skutočnosti láska? Predstav si, že v tomto okamihu stratí milovaná osoba z karmických príčin svoje telo a potom ti chýba,’ povedal.

‘Karma to urobila a vrátila mi ho (Iacovosa).’

‘Výbome,’ odvetil, ‘karma ti ho vrátila, lebo si ho chcel. Môžeš však nájsť lásku aj mimo vonkajšej podoby?’

‘Áno, môžem,’ odpovedal som.

‘Prečo teda nesústrediš svoju pozornosť na to? Načo potrebuješ vonkajšiu podobu?’

‘Lebo je krásna,’ odvetil som.

‘Nepovedal som, že nie je krásna, ale je nedokonalá. Na Boha si príliš malý. Na človeka si príliš veľký.’

„Vďaka Bohu,“ odvetil som, „že nie som menší.“

Daskalos sa zasmial. Potom zanietene pokračoval v rozprávaní o svojom psychoanalytickom stretnutí s mimozemšťanom.

„Posielal mi myšlienky:

‘Nechaj obraz! Prestaň byť zaľúbený do obrazu materiálneho tela. Rozprestri sa v láske. Keď ti vo vnútri lásky ukážem tých, ktorých ľúbiš, nebudeš sa už pýtať, či majú materiálne telá alebo nie.’

‘Prečo si mi to neukázal, keď ma on opustil?’

‘Nebol si dost’ zrelý a ani vtedy by si ma nebol mohol pochopiť.’

„Kto ťa kedy opustil?“ prerušil som ho.

„Tento tu,“ odvetil Daskalos a ukázal na Iacovosa. Mal na mysli Iacovosovu smrť v niektorom predchádzajúcom živote.

„Mal taký vynikajúci zmysel pre humor,“ poznamenal Daskalos so smiechom.

„Pamätáš sa ešte na niektoré podrobnosti?“ spýtal sa Iacovos veselo.

„Odkiaľ to mám vedieť?“ odvetil Daskalos mykajúc plecami.

„Bol by som rád, keby si sa zamyslel nad všetkým, čo ti povedal,“ navrhol Iacovos.

„Ty si už o tom premýšľal?“ spýtal sa Daskalos.

„Nie o všetkom,“ priznal Iacovos so smiechom.

„A odkiaľ vieš, že si na tie myšlienky naozaj prišiel sám? Možno sa ti vynorili z podvedomia?“

„To veru neviem povedať,“ odvetil Iacovos s chichotom. „Čo ak ich mám od teba?“

„Nabudúce,“ dodal Daskalos žartom, „ťa nestrčím späť do tvojho tela. Poviem mu: ‘Chyť si toho chlapca za pačesy a vraz mu zopár zážitkov!’“

„Ach, to by som vychutnal,“ odvetil Iacovos s rozžiarenými očami.

„Daskale,“ opýtal som sa, „stretol si niektorú z tých superinteligencií tu na Zemi medzi ostatnými ľuďmi?“

„Myslíš vonku na ulici?“

„Áno.“

„Viacerých. Pohybujú sa a vyzerajú ako obyčajní ľudia. Dokážem ich nájsť prostredníctvom ich aury a komunikujem s nimi pomocou myšlienok. Raz som šiel po ulici Ermou, uprostred trhu. Vtedy som takúto bytosť stretol prvý raz.“

„Mala nejaké meno?“

„Je pravdepodobné, že takáto superinteligencia prijme meno, keď prichádza sem dole. Ten, koho som vtedy stretol, je veľký majster. Logos ho dočasne oslepil, keď sa pred ním zjavil ako silný oheň. Už vieš, o kom hovorím?“

Iacovos prikývol, ale ja som potreboval ešte niekoľko otázok, aby som pochopil, koho má na mysli.

„Bol to Cyperčan?“ spýtal som sa pomerne naivne.

„Nie,“ odvetil Daskalos a stíšil hlas. „Bol to svätý Pavol, ktorý vo svojej terajšej inkarnácii žije ako otec Hilarion v Sudáne. Niektorí moji priatelia ho tam vyhľadali. Vie sa materializovať a dematerializovať ako veľký majster.“

Prichádzal v materiálnom tele,“ pokračoval Daskalos s vážnou tvárou. „Bolo to v čase, keď ešte žila moja žena. Prechádzal som sa po trhovisku a zrazu som zacítil jeho blízkosť. Našiel som, ako kráčať po ulici a v myšlienkach som sa s ním spojil.“

„Majstre, si to ty?“

Obrátil sa, usmial sa na mňa a šiel ďalej. V tej chvíli sa za ním objavil voz ťahaný koňmi.

„Uhni, ty somár prostý, inak ťa prejde!“ skríkol naňho koňš. Obzrel sa a bezchybnou gréčtinou povedal: ‘Ach, prepáčte, pane,’ a vyhol sa z cesty. Daskalos sa smial pri rozprávaní tohto zážitku.

„Prečo sa zmaterializoval?“ opýtal sa Iacovos.

„Netuším. Ale videl som ho odetého do materiálneho tela. Pokúšal som sa dostať k nemu bližšie, zrazu sa mi v dave stratil. *Kyrie eleison*, zamrmľal som ešte. Po návrate domov som ho našiel u nás rozprávať sa s mojou ženou.“

‘Vieš kto to je?’ spýtal som sa jej a ukázal som naňho.

‘Áno, videla som ho sedieť na tvojej posteli, keď si bol chorý. Je to otec Hilarion,’ odvetila.

Zostal u nás na večeru a ešte dlho sme sa zhovárali. Nachádzal sa v materiálnom tele. Dokonca jedol fazuľu a cibulu! Keď sa chystal na odchod, poznamenal, že je na ceste rozmiestniť talizmany na rôznych miestach ostrova. Nevedel som pochopiť, aký bol cieľ jeho návštevy. Keď moja žena zašla po niečo do kuchyne, zmizol. O pár dní som ho zase stretol. ‘Nikomu nevrav o tom, čo si zažil,’ prosil ma.

Teraz sa pravdepodobne spýtate, načo to všetko robil. Nevieť. Je to Boží plán, ktorý nemôžeme pochopiť. Prinajmenšom ja ho nemôžem pochopiť. Iní majstri sa nematerializujú. Zostávajú v psychickom svete a vplývajú na nás odtiaľ zhora. Pracujú odlišným spôsobom. Daskalos zrazu dokončil svoje rozprávanie a pozrel mi do očí.

„Teraz sme ťa určite úplne zmiatli, Kyriako,“ povedal a vybuchol smiechom.“

Nebolo to veľmi ďaleko od pravdy. Tieto „fantastické“ príbehy boli súčasťou jeho každodennej skutočnosti. Moje obyčajné konvenčné

myslenie ich nevedelo tak ľahko stráviť. Ohromovalo ma však to, že Daskalos sa nepokúšal robiť zo mňa blázna, ani sa predou mnou chvastať. A v každom inom ohľade bol ako každý normálny smrteľník, aj keď obdarený zvláštnymi schopnosťami. Dokázal vykonávať liečenia, ktoré vyzerali naozaj ako zázraky a zdalo sa, že sa vymykajú zvyčajnému vedeckému vysvetleniu.

11.

Prípady posadnutosti

Prišlo leto. Teplomer ukazoval 41 stupňov v tieni a meteorológovia hrozili, že ortuť vystúpi až na 43 stupňov. Ulice Nikózie boli ľudoprázdne. Napriek energetickej kríze cestovali obyvatelia mesta v húfoch na pobrežie, ochladiť sa a osviežiť v Stredozemnom mori. Cestovať v neďeli k moru bola namáhavá odysea, lebo prístup k severnému pobrežiu odrezali turecké okupačné vojská. Dalo sa dostať iba na južné pobrežie, ale hlavné mesto s ním spájala iba jedna jediná, dosť preplnená, hradská.

Radšej som zostal doma pracovať na svojich záznamoch a počúval som smutné rozhlasové prenosy. Bol 15. júl, smútočný deň gréckych Cypertčanov. V tento deň roku 1974 junta vládnuca v Grécku urobila hrozny puč proti cyperskej vláde a ten vyvolal inváziu Turkov.

Dohodol som sa s Daskalosom a s Iacovosom na neskoré popoludnie. Kostas telefonoval, že nemôže prísť. Ako dobrovoľný člen civilnej obrany sa musel zúčastniť na zvláštnom výcviku.

Iacovos strávil deň pomáhaním bratovi pri stavbe nového domu. Keď k nám prišiel, vypil obrovské množstvo vody. Po celodennej práci na nemilosrdnom slnku bol úplne vysušený.

K Daskalosovi sme prišli o siedmej, ale nenašli sme ho doma. Dvere neboli zamknuté, sadli sme si teda a čakali sme. Daskalos prišiel o pár minút s Loizosom. Milo nás privítal, vyzeral však dosť unavený. Podišiel rovno k chladničke a nalial si pohár studenej vody. Celý deň navštevoval v Larnake pacientov a istým manželom pomohol z problémov. Bol oči vidne spokojný, lebo prispel k záchrane manželstva. Porozprával nám svoje zážitky. Iacovos však vyzeral trochu netrzeplivý a po chvíli prerušil Daskalosov monológ.

„Daskale, ale veď na to sme sem neprišli,“ podotkol jemne. Upozorňoval,

že sme sa dohodli pokračovať v rozhovore o duševných chorobách, ktorý sme raz začali.

„A ja som si myslel, že ste ma chceli iba vidieť!“ odvetil Daskalos žartom, predstierajúc sklamanie. „Môj milý Iacovos, prosím ťa, urob mi šálku kávy,“ požiadal s prehnanou poníženosťou a Iacovos sa náhlil splniť jeho prosbu.

Poprvom glgu kávy mi Daskalos povedal: „Iacovos nie je taký tolerantný ako by mal byť. Všimol som si napríklad, že mu padne ťažko vystáť Nikiforosa.“

„To je pravda. Nedokážem ho zniesť tak ako ty. Ty za ním chodíš noc čo noc...“

„Ale ved' ma potrebuje!“ uistoval Daskalos. „Ten hlupák by spáchal samovraždu, keby som ho nechal v kaši. Musím byť k nemu veľmi trpezlivý a nemôžem od neho žiadať, aby sa vyrovnal našim normám. Ak si vezme život, budem ho mať na krku vo dne v noci.“

„Ako to myslíš?“ spýtal som sa zvedavo.

Daskalos vysvetlil, že samovrahovia sa môžu ocitnúť v ťažkej situácii, keď sa dostanú do psychického sveta. Zavše uviaznu v éterickom poli hrubohmotného sveta a nemôžu prejsť na vyššie úrovne. Ich vibrácie bývajú potom príliš blízke vibráciám materiálneho sveta a nenachádzajú pokoj.

„Pretom musíme dávať na Nikiforosa veľký pozor,“ povedal Daskalos a pozrel na Iacovosa. Akiste mal pocit, že Nikiforosovi hrozí samovražda. Poznamenal som, že nie som si istý, či som pochopil, čo tým myslel, keď povedal, že človek môže po smrti žiť ďalej v éterickom svete a byť pripútaný k materiálnej úrovni.

„Možno bude lepšie vysvetliť ti to na príklade niekoľkých prípadov, ktoré som zažil,“ odvetil Daskalos. Okamžite som si pripravil magnetofón. „Nie, tieto príbehy sa nedostanú na pásku,“ vyhlásil Daskalos rozhodne. Usúdil, že „príbehy“ budú pravdepodobne nanajvýš nezvyčajné alebo protirečivé, a aby sa chránil, zakázal ich nahráť. Vzal som teda namiesto toho zápisník, aby som zapísal všetko, čo povie.

„Pred viacerými rokmi,“ začal pomaly, „žili dvaja snúbenci spolu už štyri roky, bez zosobášenia. Dievča zostalo celý čas pannou. Nedovolila, aby snúbenc spečtil ich vzťah sobášom. Napokon dostal tuberkulózu a lekár ho na čas izoloval mimo Nikózie. Žena chorému slúbila, že sa vezmú, hneď ako vyzdravie. Snúbenc veľmi trpel tým, že dievča štyri roky odmietalo telesný styk. Umrel bez toho, aby sa jeho túžba vyplnila. Táto obrovská túžba po nej ho zadržala v éterickom svete, odkiaľ ju začal obťažovať. Dievča sa nazdávalo, že stráca rozum. Každý večer pred spaním

ju priviedol do určitého hypnotického stavu, v ktorom jej prikázal nechať cez noc otvorené okno. Potom vkázol do netopiera a vletel k dievčaťu. Vtáka sa jej zvykol zahryznúť do krku a cical jej krv a éterickú substanciu.“

„Prečo krv a éterickú substanciu?“ opýtal som sa.

„Tvornachádzajúci sa v takomto stave potrebuje éterickú hmotu, aby sa ňou živil. Dievčina stratila veľa krvi a rýchlo slabla. Zúfalí rodičia ju priviedli ku mne.“

„Daskale,“ prosili ma úpenlivo, „naša dcéra umiera a lekári jej nevedia pomôcť. Pozri ako zoslabla.“

Bolo mi nápadné, že napriek letným horúčavam má zahalený krk. Keď som sa jej na to spýtal, odvetila, že to kvôli vyrážkam, ktoré sa jej tam zjavili. Poprosil som ju, aby mi vyrážky ukázala. Rozopla si golier a uvidel som typické stopy po pohryznutí netopierom. Ranky ležali v dvojiciach vedľa seba, presne nad tepnami. S takým prípadom som sa stretol prvý raz a ako neskúsený som požiadal o pomoc otca Dominica, žijúceho v psychických sférach. Vysvetlil mi, že mŕtvý muž žije pomocou netopiera v éterickom svete veľmi intenzívne. Otec Dominico mi poradil, ako postupovať v takomto prípade. „Zostaň určitý čas u nich,“ radil mi. „Dievča v noci vstane a otvorí okno. V druhej izbe si priprav nádobu so žeravým uhlím. Keď netopier priletí, vezmi metlu, chod' do spálne a zatvor okno. Daj si pozor, lebo netopier ťa napadne. Udri ho metlou a omráč ho. Vzápätí ho zabaľ do uteráka, odnes ho do druhej izby a hod' ho do ohňa. Priky ho žeravým uhlím a spál' ho.“

Daskalos sa vo svojom kresle oprel dozadu a pokračoval v rozprávaní: „Nuž a presne tak sa aj stalo. Keď som zatvoril okno, netopier ma napadol. Vtom sa dievča zobudilo a vrhlo sa na mňa. Jej otec bol pritom, schmatol ju a pevne ju držal. Kým som spaľoval netopiera, dievča stonalo a hystericky vrieskalo. Nakoniec sa upokojila a trochu sa uvoľnila.“

„Čo to mnou robíte?“ pýtala sa. „Prečo ma chcete upáliť?“ Poradil som rodičom, nech privedú kňaza, aby posvätil dom.

„A čo sa stalo so snúbencom?“ spýtal som sa.

„Pomohli sme mu vyslobodiť sa z éterickej sféry, aby sa dostal vyššie. Teraz už chápeš čo znamená, keď niekto uviazne v éterickom svete?“

Sotva som stihol dopísať Daskalosovu poslednú poznámku, už začal rozprávať ďalší podobný prípad.

„Pred tromi desiatkami rokov som cestoval na Peloponézsky poloostrov v Grécku. Zopár dní som tam strávil v jednom meste, kde isté dievča trpelo kvôli vážnym psychologickým problémom. Požiadali ma, či by som jej mohol pomôcť. Mala asi dvadsaťpäť rokov a bola slobodná. Zaľúbil sa do nej o raz toľko starší pastier a požiadal jej rodičov o jej ruku. Rodičia

a obaja si uľahčene vydýchli. Krvácanie prestalo a obaja mohli viesť normálny život.

Zámeme som nechal démona vo fľaši a čakal som, kým prídu Iacovos a Teofanis, aby som sa s nimi poradil, čo podnikneme. Keď prišli, ukázal som im fľašu a porozprával, čo sa stalo. Vysvetlil som, že mám v úmysle postaviť démona do svätyne. Ako Luciférova emanácia nebude môcť zničiť kríž a posvätený oltár. Keď som sa pokúsil vniesť ho do svätyne, roztrhal svoje putá a utiekol. Nastala explózia ako od malej bomby.“

„Tú explóziu som počul aj ja,“ potvrdil Iacovos. „Bola veľmi hlasná.“

„Ubezpečil som Teofanisa a Iacovosa, že si nemusia robiť žiadne starosti, žeby démon mohol spôsobiť ďalšie nešťastie. Síce utiekol, ale keďkoľvek som ho mohol priviesť späť. Bol som pod Jánovou ochranou. Aj keby ma chcel démon napadnúť, okrem niekoľkých bolestivých dní sa nemusím ničoho obávať. Keď Iacovos s Teofanisom odišli, venoval som sa iným prípadom a zabudol som na príhodu s démonom. On na ňu však nezabudol. Vrátil sa sám.

‘Panna nebeská! Aký si škaredý. Prečo obťažuješ ľudí?’

Odvetil: ‘Lebo mi to robí veľké potešenie. Mám ľudí rád.’

Pripadal mi ako mýtický satyr. Bol tmavozelený. Oči mal červené a na čele mal výčnelky podobné rohom. Pozrel sa mi do očí a povedal:

‘Mohol som ti uškodiť, keby som chcel. Neurobil som to, lebo ťa mám rád.’

‘Ach, urobil si mi tým veľkú láskavosť,’ poznamenal som. ‘A Daskalos sa rozosmial a vzápätí pokračoval.

‘Aj ja ťa mám rád,’ povedal som, ‘a musíš mi sľúbiť, že bez ohľadu na to, ako silno ťa budú volať a zakláňať, už nikdy nikomu neublížiš.’ Dal mi na to svoje slovo. Potom som sa s ním stretol ešte sedemkrát. Povšimol som si, že pomaly sa jeho ohavnosť strácala a aj rohovité výčnelky na čele mu začali ustupovať. Jeho výzor bol čoraz znesiteľnejší. Pozval som ho, aby so mnou šiel do svätyne a privykol si na svätosť tejto miestnosti. Raz, keď som bol na zraze s členmi vnútorného krúžku v stoe, pocítil som, že je vo svätyni. Odvážne tam vstúpil. ‘Pod’, mám niečo pre teba,’ povedal. Ospravedlnil som sa ostatným bratom a ponáhlal som sa do svätyne. Keď som vstúpil, zmaterializoval svoju podobu do malej sošky z pálenej hliny. Keď som ju vzal do rúk, bola úplne žeravá.’

„Prestup z jedného rozmeru do druhého vždy uvoľňuje teplo,“ vysvetlil Iacovos.

„Len pomocou uteráka som mohol sošku chytiť a odniesol som bratovi Teofanisovi,“ pokračoval Daskalos. „Jeden z mojich žiakov bol taký zdesený, že odmietol pristúpiť bližšie,“ podotkol Daskalos so smiechom.

„Niekoľkí ďalší sa sošky iba dotkli. Potom som ju odniesol späť do svätyne a zakryl som ju čiernou šatkou.“

„Prečo práve čiernou šatkou?“ prerušil som ho.

„Aby sa soška nedematerializovala. Keď sa niečo dematerializuje, vydáva pritom energiu. Čierna farba neprepúšťa nijakú energiu, iba ju absorbuje. Chcel som sošku zachovať určitú dobu v tomto stave.

Keď som prišiel do svätyne, uvidel som démona sedieť s prekříženými nohami a hľadiť na kríž. Sedel presne na mieste, kde som našiel sošku. Prišiel vo svojom éterickom tele. ‘Urobil som, čo si odo mňa očakával,’ povedal mi, ‘ale bol to ťažký boj. Bolelo to. Mám ťa rád.’

Cítil som, že ma má rád ako verný pes svojho pána. Nebola to ľudská láska. O pár dní som sošku zničil.“

„Škoda, že som ju neodfotil,“ poznamenal Iacovos.

„Čo to táraš!?“ vpadol mu Daskalos vážnym hlasom do reči. „Urobiť jeho snímku znamená predžiť jeho existenciu v tom stave. Musel som sošku zničiť, aby ju nemohol použiť a nemohol sa fixovať v tomto stave. Teraz ho vídavam často. Polepšil sa.“

Daskalos sa znenazdania obrátil k Iacovosovi a dal mu tajuplné znamenie. Iacovos reagoval vzrušene. Nemal som ani poňatia, o čo išlo. Potom sa Iacovos rozchichotal. Znepokojene som žiadal, aby mi povedali, čo sa deje.

„Sedí pri tebe,“ povedal Daskalos s pôžitkom a so širokým úsmevom.

„Kto sedí pri mne?“ spýtal som sa znepokojene, keď som sa obrátil ani koho som nevidel.

„Démon,“ odvetil Daskalos pokojne. „Práve vošiel a sadol si k tebe.“

Tento zvrat udalostí ma zrazu naplnil obavami. Všimol som si, že som sa silne spotil, ale pokúšal som sa nahovoriť si, že mi je zle od horúčavy a nie od strachu z démonických mocností. Uchýlil som sa do vedeckejšieho stavu a s horlivou zarytosťou som zapísal, čo Daskalos povedal. V hĺbke duše som sa zároveň cítil mrzutý a napätý.

„Dokonca má pôvabný úsmev,“ dodal Daskalos veselo.

„Dúfam, že ho budem môcť zmeniť na dobroprajného ducha,“ pokračoval Daskalos. „Škodiť už nemôže. Poprosil som ho, aby prijal nejaké meno. Rád by sa volal Baalbuk. Po asýrsky to znamená ‘očistený Bohom’. ‘Baal’ znamená Boh a ‘buk’ je niekto, kto bol očistený. Dúfam, že jedného dňa sa rozplynie v Absolútne. Aj zlí duchovia sa rozvíjajú podobne ako ľudia. V dôsledku toho, jednou z činností bádateľov pravdy, je pomoc vo všetkých oblastiach stvorenia. Ak tento démon pokročí vo svojom rozvoji, strhne so sebou veľa sebedobrodých od svetla, do svätosti. Ešte nevie rozlišovať medzi dobrom a zlom. Nerobí nič zlé len preto, lebo

sa mi chce zapáčiť. Prisne som mu zakázal, aby materializoval seba alebo iné predmety. Sľúbil mi to. A zakázal som mu zostupovať aj do vibrácií ohňa, lebo má moc rozduchať požiar. Odporúčal som mu, aby sa čo najviac sťahoval s vodou. Na ľudskú sexualitu hľadaj ako na detskú hru. Má mimoriadne nízku inteligenciu. Môže sa rozvíjať, nie však v zmysle ľudského poznania, ale vzhľadom na svoje zvyky a pudy. Nemyslím, že by bolo možné urobiť viac. Kiež by sa rozplynul v archanjelovi určitého druhu. Už stráži moje kvety a pomáha zvieratám ako sú mačky, psy a zajace, pri pôrode. Pred nedávnom sa ma ešte pýtal:

‘Mám zbiť tých, čo ubližujú tvojim kvetom?’

‘Nie, nerob to,‘ prikázal som mu. Raz, keď si si odrezal zopár kvetov, obrátil sa Daskalos na Iacovosa, „prišiel za mnou a spýtal sa: ‘Prečo musel odrezáť tvoje kvety?’ Vie rozprávať, ale nemá nijakú inteligenciu. Disponuje veľkými silami, ale nevedomuje si ich. Ľudia sa démonov boja, lebo sú neviditeľní. Keby neboli neviditeľní, ľudia by ich vykorisťovali rovnako ako zvieratá. Tento démon nemá chvost, ale je veľmi škaredý. Je tučný, nízky a podobá sa svini. Nadide však čas a rozplynie sa v Duchu Svätom. Démoni naberajú podobu ľudských bytostí, lebo sa prispôbujú všetkému, čo vidia. Sú to chameleóni tvarov. Ešte sa o nich musím veľmi veľa naučiť,‘ uzavrel Daskalos.

„Nazdávam sa, že predstava toho, že démoni sa rozplynú v Duchu Svätom, je v zhode s názorom, že existuje Boh,“ podotkol som.

„Presne tak. Keby sa démoni nerozvíjali, znamenalo by to, že aj v Absolútnu sa nachádza zlo. Tento démon mi raz povedal: ‘Vieš, si taký krásny ako ja.’ Inokedy omámil hada. Prikázal som mu, aby ho zobudil. Išiel sa popučíť od smiechu. Nedokáže rozoznať, či som nahnevaný alebo veselý. Všetkých nás vníma ako súčasť živočíšnej ríše. Len tak pre zaujímavosť, démoni nemajú pohlavné ústroje. Spravidla sú tmaví a kedy-tedy aj dokonca pekní. Vieš ako volá Iacovosa? ‘Tmavokoží miláčik.’

‘Ako vyzerá?’ spýtal som sa démona. Odvetil: ‘Ako červ ležúci po liste!’ Daskalos sa zaškeril.

Na moju otázku o tom, aký je rozdiel medzi démonmi a anjelmi, Daskalos odvetil, že obaja sú emanáciami archanjelských bytostí. Ani anjeli, ani démoni nie sú sami o sebe veční. Sú to elementáli vyžarovaní archanjelskými silami. Ľudia môžu vytvárať anjelských aj démonických elementálov.

„Démoni sú emanácie archanjelských bytostí na opačnej strane existencie, ktoré vytvárajú oblasti odlúčenosti. Archanjel Lucifer nie je v noetickom svete ničím iným, ako sú ostatné archanjelské systémy. Ale jeho úlohou tu dole je vytvárať protipól energie a moci, aby nastalarovnováha.

Nazdávam sa, že to musí byť súčasťou Božieho plánu. Je to to, čo nazývame zlom. Zmyslom zla je jasnejšie vyzdvihnúť zmysel dobra.“

„Čím sa líšia démoni od elementálov každodenne vytváraných ľudmi?“ spýtal som sa.

„Elementáli vytváraní ľudmi sú buď anjelskí alebo démonickí. Človek môže vytvárať oba druhy elementálov. Naproti tomu archanjel môže vytvárať iba anjelských elementálov – okrem Lucifera, ten môže vytvárať iba démonov.

Démoni majú formu vedomia, ktorá im umožňuje dorozumievať sa s ľudmi. Vravím vám, že s démonom sa môžete prieť, ale s anjelom nie, lebo anjel je neochvejný zákon. Žiadny anjel nemôže odbočiť od svojho božského cieľa. Ale hoci je démon čosi obdobné ako anjel, stavia sa proti pôsobeniu anjelov a môže ovplyvňovať človeka. Ak sa raz na človeka zavesí démon, koná spolu s ním, používa ľudskú logiku, aj keď ho nabáda na niečo nerozumné. Anjel to urobiť nemôže. V ríši stvorenia pôsobí neochvejne. Už to chápeš?

Anjel nemá na výber, môže konať iba dobro. Démon spolupracuje s človekom, a preto prijíma časť jeho skúseností, ako napríklad schopnosť uskutočňovať logické myšlienkové postupy. Anjel neskálne odovzdáva lásku svojho archanjela. Aj démon vyjadruje lásku svojho archanjela, ale v ríši odlúčenosti – a to v podobe sentimentality. Veľmi sa to podobá na ľudskú precitlivosť. Preto sa môže démon oveľa ľahšie zavesiť na človeka ako anjel. Výlučné pôsobenie anjela v ríši rastlín a zvierat ako i človeka spočíva v tom, že cez Ducha Svätého bezvýhradne a nádherne vytvára bunky a tkanivá, čím pomáha pri liečení. Na druhej strane démon robí všetko to, čo človek. Býva, ako ne jeden človek, veľmi náladový.“

„Takže démon je podstatne ľudskejší než anjel,“ podotkol som.

„Samozrejme. Zriedkavo možno stretnúť anjela v ľudskej podobe. Anjeli zostávajú väčšinu času ako mocnosti a systémy. Démon však prijíma ľudskú podobu.“

„Potom sú prípady schizofrénie a iných duševných porúch Lucifero-vým dielom,“ povedal som.

„Samozrejme. Vyliečenie je zase dielom anjelov. Ale je tu ešte čosi: ani démoni nie sú v konflikte. Iba v ľudskom vedomí sa zdá, že proti sebe bojujú. Všimol som si to, ale bolo by príliš opovržlivé tvrdiť také niečo otvorene. V prírode nevidno, že by démoni a anjeli proti sebe bojovali. Spolupracujú.“

„To isté som zistil aj ja,“ povedal Iacovos zamyslene: „spolupracujú.“

„Predpokladám,“ dodal som, „že keby to bolo inak, znamenalo by to, že sú dvaja bohovia, jeden dobrý a jeden zlý.“

„Správne,“ potvrdil Daskalos. „Ale všimol som si aj to, že v podvedomi jednotlivca zaujímajú rôzne pozície, aby nám odhalili význam dobra a zla.“

Náš rozhovor o démonológii ešte chvíľu trval. Takmer som zabudol, kto ho vyvolal: malý Satanáš sediaci po mojej pravici. Myslím, že sa pri takej pozornosti cítil príjemne.

„Iacovos,“ spýtal sa nečakane Daskalos, „čo myslíš, prečo ti náš malý návštevník prezerá prsty na nohách? Myslíš, že chce napodobniť tvoju nohu?“

Nikdy som nezistil, či Daskalos myslel svoju poslednú poznámku vážne, alebo či to bol iba žart. Ale cítil som sa akosi uľahčene, že jeho sentimentálny priateľ odo mňa odišiel a prezerá si Iacovosove nohy!

12.

Healing – liečenie

Napriek mojej snahe udržať styk s Daskalosom do určitej miery v tajnosti, postupne sa to rozchýrilo medzi priateľmi a príbuznými. Rastúci záujem čoraz väčšieho okruhu ľudí o predmet môjho výskumu mal aj nečakané pozitíva. Patrila k nim aj úloha sprostredkovateľa medzi Daskalosom a ľuďmi odkázanými na jeho pomoc. Túto úlohu som hral tak často, že som ju čoraz viac považoval za súčasť mojej každodennej činnosti na Cypre. A musím priznať, že ma táto úloha tešila. Možno by bol môj výskum utrpel, keby iní nevedeli čo robím, lebo najdôležitejšie udalosti, ktorých som bol svedkom, by sa vôbec neboli odohrali.

K takým prípadom patrí vyliečenie ženy s problémami chrbtice. Už niekoľko týždňov bola úplne ochrnutá. Bolo to v máji 1981. Práve som sa vrátil na ostrov po dvojročnej neprítomnosti. Medzičasom som sa pokúsil prepracovať svoje záznamy, pokiaľ mi to dovoľovali moje akademické povinnosti. Tak ako v predchádzajúcich prípadoch, aj teraz sa na mňa obrátil istý známy s prosbou, aby som zašiel za Daskalosom a zistil, či by bol ochotný navštíviť pacientku u nej doma. Povedali mi, že priniesť ju nemu by bolo zložité, lebo je pripútaná na lôžko a prevoz by jej pochopiteľne spôsoboval neznesiteľné bolesti. Pacientka už konzultovala so všetkými významnými lekármi na Cypre a ani jeden jej nevedel pomôcť. Okrem toho ležala istý čas v istej izraelskej nemocnici, ale ani to nepriineslo nijaké zlepšenie. Jej zdravotný stav sa očividne zhoršoval. V tejto zúfalej situácii požiadali o pomoc Daskalosa.

Keď som Daskalosovi zatelefonoval, vyhlásil, že je pripravený zájsť k pacientke ešte v ten istý deň. Bez ďalších odkladov som spolu s nevestou pacientky odcestoval do Strovolosu. Naložili sme Daskalosa a o ďalšiu štvrt hodinu sme boli v dome chorej. Žila v peknom átriovom dome

s typickou cyperskou vegetáciou: jazmínmi, ružovými kríkmi všetkých farieb, citrónovníkmi a s veľkou tienistou besiedkou obrastenou viničom. To všetko vyvolávalo dojem pohody a blahobytu. Neskôršie som sa dozvedel, že pacientkin manžel bol úspešným dovozcom elektroniky.

V dome sa zdržiavalo niekoľko príbuzných a na návšteve bol práve syn pacientky. Študoval na univerzite v Novom Anglicku. Daskalos, napriek svojim problémom, vtípkoval, bolo to preňho dosť príznačné. Skôr ako sme vstúpili do izby chorej, zastavil sa na pár sekúnd na chodbe, aby si prezrel obraz visiaci na stene. Bola to reprodukcia El Grecovho „Svätého Hieronyma“. Daskalos spoznal obraz a obdivoval ho. Potom vstúpil do spálne. Žena vyzerala na päťdesiat rokov a pôsobila veľmi kultivovaným dojmom. Po malej chvíli som sa dozvedel, že plynule hovorí po francúzsky a po anglicky.

„Čo je to s tebou?“ spýtal sa jej Daskalos s predstieraným údivom. Jeho žartovný tón okamžite „prelomil ľady“ a žena s úsmevom povedala, že stavce jej stále vyskakujú zo správnej polohy a lekári jej nijako nevedia pomôcť. Počuli sme, že podstúpila veľmi bolestivé procedúry na Cypre a v Izraeli. Lekári jej chrbticu doslovne vykrúcali, aby prinútili stavce vrátiť sa späť na ich miesto. Jej stav sa však o nič nezlepšil, ba dokonca sa zhoršoval. Dozvedeli sme sa, že slávny izraelský špecialista jej radil, aby sa naučila žiť so svojimi bolesťami, lebo jej prípad je nevyliciteľný. Rovnakú radu jej dali už aj cyperskí lekári.

Bez zaváhania a bez ďalších otázok požiadal Daskalos obe ďalšie ženy prítomné v izbe, aby pacientku otočili a vyzliekli do pol pása. Stál som pri dverách a pozoroval som celú procedúru tak presne, ako sa len dalo. Daskalos potom položil ruky na pacientkin chrbát a začal jej jemne hladkať a masírovať chrbticu.

„Len sa nenapínaj,“ vyzval ženu, „úplne sa uvoľni. Nebude to bolieť.“ Kým Daskalos rukami hladkal ženinu chrbticu, pozrel sa k nám a predložil svoju diagnózu prípadu.

„Je to vážne,“ povedal. „Celú chrbticu má rozhádzanú. Stavce nestoja nad sebou tak, ako by mali a kostná hmota je už dosť porózna.“ Povedal, že chce kosti zmäkčiť a urobiť ich formovateľnými, aby ich mohol umiestniť späť na správne miesto a spevniť ich.

„Poďte sa pozrieť,“ navrhol po ďalších niekoľkých minútach hladkania chrbtice. „Teraz sú kosti úplne mäkké. Môžete to skúsiť vlastnými rukami.“ Obe ženy stojace najbližšie pri Daskalovi – medzi nimi pacientkina nevesta – pristúpili a prstami stlačili chrbticu. Lutujem, že som to tiež neurobil, ale videl som tú ženu prvý raz a bolo mi trochu nepríjemné pritisnúť si prsty na jej nahý chrbát. Ale všimol som si úžas oboch žien,

ktoré uposlúchli Daskalovu výzvu. Neskôr mi rozprávali, že kosti boli na dotyk mäkké ako špongia.

„A teraz,“ oznamoval Daskalos, akoby v operačnej sále poučoval skupinu asistentov, „umiestnim kosti späť na správne miesto a spevním ich. Kryštalické štruktúry som už dematerializoval.“ Po niekoľkých ďalších minútach jemného masírovania bola liečba ukončená. Celá procedúra trvala asi dvadsaťpäť minút.

„Už si zase v poriadku,“ povedal žene s prirodzenou dôverou vo svoju prácu. „Obráť sa a vstaň. Si úplne vyliečená. Tvoja chrbtica je rovná a všetky stavce sú presne tam, kde majú byť.“

Na úžas všetkých prítomných pacientka vstala z postele a bez pomoci a bez bolesti začala chodiť hore-dolu. Tvár sa jej od radostného vzrušenia rozjasnila.

„A teraz sa niekoľkokrát zohni až k nohám,“ vyzval ju Daskalos. Okamžite a zjavne bez ťažkostí vykonala jeho pokyny. Pacientka bola úplne bez seba, vystrela lakte a od úľavy si zhlboka vzdychla. Atmosféra v izbe bola strhujúca. Daskalos vyzeral spokojný, ale nezdalo sa, že by naňho tento úspech obzvlášť zapôsobil. Hľadel veľmi vecne, ako pôrodník po ukončení dobrého pôrodu – rutinnej záležitosti.

Pacientka chodila bez pomoci po byte a ponúkla nám kávu. Prijali sme a sadli sme si do obývačky. Káva bola o pár minút hotová a Daskalos ju medzi vtípkovaním pil s mimoriadnym pôžitkom. Tureckú kávu mal obzvlášť v obľube.

Pred odchodom Daskalos pani Katinovej ešte povedal, akým potravinám by sa mala vyhýbať. Pozorne počúvala jeho krátku prednášku o rozumnom stravovaní. „Mala by si denne zjesť aj tabletku B-vitaminového komplexu. Okrem toho každý deň niekoľko minút cvičiť jednoduché cviky ako zohýbanie a vystieranie chrbtice.“

Keď sme sa vychystali na odchod, pani Katinová odbehla k spálni a o chvíľu sa vrátila s El Grecovým obrazom.

„Prosím,“ povedala Daskalovi, „prijmi ho na znak mojej vďačnosti za to, čo si pre mňa urobil.“

„Nie, nie,“ odvetil Daskalos dôrazne odmietajúc. „Ďakujem, ale nemieme prijímať nijaké peniaze ani dary.“

„Prosím ťa, prijmi to,“ nástojila pani Katinová a pokúšala sa odovzdať obraz Daskalovi. „To nie je dar, je to iba na znak mojej vďačky.“

„Daskale,“ povedal som v snahe pomôcť pani Katinovej prekonať Daskalovu neobľomnosť, „tá dáma má pravdu. Mal by si obraz prijať ako pamiatku. Napokon, je to iba reprodukcia.“

Podľa všetkého bol môj zásah úspešný. Daskalos krútil hlavou a váhavo

prijal obraz. Ale zjavne si ešte stále nebol istý, či je to správne, lebo d'alej hundral, že by nemal prijímať nijaké dary. Tvár pani Katinovej sa rozžiarila.

Keď sa užasnúty manžel a iní príbuzní dozvedeli o „zázraku“, usporiadali ešte v ten deň oslavu trvajúcu do skorých ranných hodín. Pani Katinová ešte ani sama nevedela pochopiť svoje uzdravenie, ale zašla za svojím lekárom dať si urobiť röntgenovú snímku. Na lekárov veľký údiv ukazovali röntgenové snímky po liečbe výrazné rozdiely v porovnaní so snímkami urobenými iba týždeň pred Daskalosovou návštevou. Na nových snímkach bolo vidieť normálnu chrbticu.

Pani Katinová som navštívil niekoľko dní po tejto udalosti ešte raz. Tešila sa najlepšiemu zdraviu a po jej utrpení nebol ani stopy. Bolo takmer nepredstaviteľné, že táto žena sa pred Daskalosovou návštevou nedokázala ani len posadiť na posteli. Pani Katinová mi veľmi ochotne porozprávala podrobnosti o predchádzajúcich lekárskech vyšetreniach a o svojom zážitku pri Daskalovej liečbe.

„Povedz mi, čo si cítila, keď sa ťa Daskalos dotkol?“ spýtal som sa.

„Cítila som čosi veľmi zvláštne pozdĺž chrbtice,“ odvetila. „Ako elektrinu, akoby mi po chrbte chodili mravce. Najprv som bola napätá, lebo som mala na mysl, koľko bolesti som už musela vytrpieť, keď mi chrbticu vykrúcali a obávala som sa, že to bude zase bolieť. Keď si Daskalos všimol môj strach, vyzval ma, aby som sa uvoľnila.“

Bol som zvedavý, do akej miery verila pani Katinová, že by ju Daskalos mohol vyliečiť. Chcel som vedieť, či pri tomto zázračnom vyliečení hrala nejakú úlohu autosugescia. Spýtal som sa jej teda, či sa už predtým stretla s Daskalosom.

„Áno, pravdaže, pred mnohými rokmi. Bola som uňho, keď sa môjmu vtedy dvojročnému synovi vyhodili na celom tele vyrážky. Konzultovali sme už mnoho odborníkov, vyskúšali sme všetky možné diéty, dali sme urobiť všetky vyšetrenia a použili sme všetky mysliteľné mastičky. Nič nepomohlo. Až kým nás istý priateľ neprivedol k Daskalovi. Pozrel sa na môjho syna a povedal, že mu nič nechýba, je iba alergický na mlieko a na sladkosti. „Prestaňte mu ich dávať,“ radil nám.“

„A to povedal, len čo sa pozrel na dieťa?“ pokračoval som.

„Áno, iba sa naňho pozrel. Vrátila som sa k lekárovi a porozprávala som mu to. Lekár povedal: „Nemáme čo stratiť, prečo by sme to neskúsili? Ved' uvidíme.“ Skoncovali sme s mliekom a so sladkosťami a o štyri dni všetky vyrážky zmizli. Na piaty deň lekár povedal: „Dajte mu zase mlieko a počkáme, čo sa stane.“ O dva dni boli vyrážky naspäť. Potom sme mu mlieko úplne prestali dávať a jeho pokožka zostala čistá.

K Daskalovi som šla zase, keď ochorela moja matka, dostala leukémiu. Dokonca sme ani nevedeli, že je to leukémia. A pritom ju už mala dávno. Veľmi sa jej zväčšila slezina. Lekári pre ňu už nemohli nič urobiť. V tom čase sme na ostrove nemali nijakých odborníkov. Radili nám poslať matku do Grécka alebo do Anglicka. Zašla som za Daskalosom vtedy, keď bola moja matka práve v Grécku. Chvilku podržal jej fotografiu v ruke a povedal: „Tvoja matka trpí na slezinu. Jej slezina doslova vyrába biele krvinky.“ Povedal mi, aby som si nerobila starosti. Tu na Cypre nám lekári nedávali už nijakú nádej. Zistili, že počet bielych krviniek vzrástol na 187 tisíc. Normálne ich je 8 až 10 tisíc.

Daskalos povedal: „Tvoju matku budú liečiť v Aténach a vráti sa.“ A presne tak bolo. Žila ešte osem rokov. Potom utrpela duševný otras, keď ochorel môj švagor. Zase sa jej zväčšila slezina. Opäť sme ju zobrali na liečenie do Grécka, ale lekári nám oznámili, že už pre ňu nemôžu nič urobiť. Zase som šla k Daskalovi. Povedal: „Je mi veľmi ľúto, ale mám pocit, že to je jej koniec.“ O dva dni umrela. Všetko, čo nám povedal, sa potvrdilo.“

„Keď Daskalos prednávkou prišiel k tebe, verila si v jeho schopnosť vyliečiť ťa?“ Pani Katinová na chvíľočku zaváhala a premýšľala.

„V podstate by som nemohla povedať, že som tomu úplne verila, lebo keď mi ho odporučili, myslela som si, že vie iba dobre diagnostikovať choroby. Nevedela som, že je aj liečiteľom. Vravela som si: Čo môžem stratiť? Skúsme to a uvidíme.“

Pani Katinová priniesla röntgenové snímky a spolu sme si ich prezerali. Poprosil som ju, či by som si ich mohol niekoľko dní nechať. Bola taká presvedčená, že jej utrpenie sa skončilo, že mi chcela snímky dokonca darovať. Dala mi aj všetky lekárske dokumenty a správy o chorobe. Sľúbil som jej, že všetky podklady dostane naspäť, keby ich zase potrebovala. Pokiaľ viem, pani Katinová nemala recidívu. Naposledy som ju videl u Daskalosa, mesiac po jej uzdravení. Priviedla k nemu svoju priateľku, ktorá tiež trpela na chrbticu. Aj keď som nebol prítomný pri jej liečení, dopočul som sa, že Daskalos uzdravil aj ju. Bola to Angličanka. Nedokázala koordinovať svoje pohyby a chodiť rovno. Napriek viacerým operáciám, lekári nevedeli pomôcť ani jej.

Už dávnejšie som bol svedkom podobne pôsobivého vyliečenia, v tomto prípade, istej sedemdesiatročnej ženy. Lekári sa jej vzdali rovnako ako pani Katinovej. Stretnutie s Daskalosom sa zariadil ja. Keďže pacientka nemohla chodiť, museli sme ju niesť na rukách. Po liečení chodila sama, bez pomoci. Daskalos však skonštatoval, že úplné vyliečenie nebolo možné kvôli starobe. Napriek tomu sa mu podarilo odstrániť 80 percent

jej ťažkosti. Predtým bola takmer úplne ochrnutá a teraz mohla chodiť dokonca aj na pláž zaplávať si.

Takéto fenomenálne vyliečenia vedci často ignorujú, napriek dobrej dokumentácii. Zdá sa, že neexistuje nijaká vedecká teória, ktorá by ich mohla vysvetliť alebo zmiesť zo stola. Postupne som prišiel na to, že to, čo som zažil v prípade pani Katinovej, nemožno vysvetliť v rámci terajšieho vedeckého myslenia. Ani autosugescia zrejme nezohrala pri jej vyliečení významnú úlohu.

Veľá ľudí, ktorí sa zaoberajú alternatívnymi spôsobmi liečenia tvrdí, že tieto javy sa najlepšie vysvetľujú ako forma sugescie a autosugescie, pôsobiacich v spoločnom kultúrnom rámci myslenia a viery liečiteľa a pacienta. Väčšina liečiteľov pracujúcich tradičnými liečebnými metódami alebo metódami založenými na viere, pôsobí spravidla v kultúrnom prostredí podporujúcom ich činnosť. Liečebné rituály sú hojne popretkávané dramatickými a emocionálnymi prvkami. No Daskalos si počínal skôr ako čudák vo vzťahu k svojmu kultúrnemu prostrediu – to jeho prácu a svetonázor vôbec nepodporovalo. Pacienti veľmi často utajovali návštevu u „strovolského mága“ dokonca aj pred svojimi priateľmi a príbuznými. Daskalos mi raz povedal, že má zavše pocit, akoby obrábал neúrodnú kamenistú pôdu.

Z môjho hľadiska bol prípad pani Katinovej celkom výnimočný nielen kvôli okolnostiam jej nečakaného uzdravenia, ale predovšetkým preto, lebo mám chorobopis jej prípadu a röntgenové snímky. Boli to také empirické skúsenosti, že by otriasli aj najzanietenejším skeptikom. Myslel som si, že prípad pani Katinovej je vhodný na to, aby bol priradený k tým niekoľkým, ktoré Jerome Frank, kapacita v oblasti alternatívneho liečenia, označuje ako *skutočné zázraky*. Vo svojom diele *Persuasion and Healing (Presvedčenie a liečenie)* píše, ako sa zdá, že niektorí ľudia majú ožajstné liečiteľské nadanie, ktoré presahuje každé vedecké vysvetlenie. Ďalej vraví, že by sme nemali vylučovať možnosť – dôkazov je dostatok – že niektorí liečitelia slúžia ako sprostredkovatelia liečivej sily kozmu, zavše nazývanej „životnou silou“. Pre neexistenciu lepšieho pojmu navrhuje, aby sa tieto schopnosti nazývali „nadprirodzenými“.

S Daskalosom som sa stretol deň po mojej návšteve u pani Katinovej, pri príležitosti pravidelného stretnutia s jeho žiakmi. Témou dňa bolo náhodou liečenie a úloha psychoterapeuta.

„Všetky choroby,“ začal Daskalos po krátkej modlitbe, „sú dôsledkami psychonoetických okolností. Teraz sa zamyslite nad tým, ako je to s pôsobením alebo s účinkom vírusov. Ako ukazuje lekárska veda, v ľudskom tele existuje obrovské množstvo vírusov a mikroorganizmov.

Prečo by mali mať niektorí z nás lepšiu imunitu proti týmto organizmom ako iní, náchyľnejší na choroby? Éterická energia potrebná na udržiavanie rovnováhy v tele značne klesne, ak nevibrujeme správne. Aby Duch Svätý mohol udržiavať bunky, tkanivá a rozličné orgány materiálneho tela, potrebuje určité množstvo – povedzme sto – éterických vibrácií. Naša éterická energia klesá, keď prechovávame túžbu a myšlienky vyvolávajúce vibrácie bojzlivosti, tvrdohlavosti, sklúčenosti, hnevu, nenávisť a podobných chorobných emócií. To znamená, že máme už iba osemdesiat alebo šesťdesiat jednotiek éterickej energie zo sto, ktoré sú potrebné podľa nášho modelu na udržanie rovnováhy v tele. Automaticky zisťujeme, že najslabšie časti nášho tela postupne vykazujú nedostatok prílevu životnej energie.

Keď človek prostredníctvom zdravého stravovania, dýchania a životného štýlu dostáva dostatok éterickej energie, jeho osobnosť sa teší úplnému zdraviu. Aura takého človeka vyžaruje do ďaleka a často z nej čerpajú tí, čo ju potrebujú. Takí profitujú už aj z holej prítomnosti bádateľa pravdy.

Dozaista viete, že niektorí ľudia v nás vyvolávajú kladné vibrácie a iní záporné. Radosť, akou nás naplňa prítomnosť niektorých ľudí, pramení z vyžarovania veľkého množstva éterickej vitality. Iní ľudia s nedostatkom vitality si čerpajú éterickú energiu z nášho zdroja. Bádateľ pravdy oddávajúci sa službe bližným sa musí starať o to, aby bola jeho aura jasná a žiariaca. Aj keď sa cíti slabý a vyčerpaný, nemal by odmietať bližneho, ktorý si čerpá z jeho vitality. Takito ľudia potrebujú našu pomoc najviac.

Éterická energia nás teda udržiava pri dobrom zdraví a musíme byť pripravení poskytnúť ju tým, čo ju potrebujú. Keď sa modlíme k Bohu a prosíme ho o *náš chlieb každodenný*, v skutočnosti žiadame o životodarný éter. Neprosíme o chlieb. Éterickú vitalitu potrebujeme nielen na udržanie zdravia materiálneho, ale aj psychického a noetického tela.“ Daskalos sa na chvíľu odmlčal, aby počkal na otázky poslucháčov.

„Akú úlohu hrá modlitba v príprave na liečbu?“ spýtal sa ktosi.
„Nechcel by som podceňovať význam modlitby. Môže to byť metóda koncentrácie uľahčujúca liečiteľovi dosiahnuť duševný stav, v ktorom môže čo najefektívnejšie pomáhať svojim bližným. Pokiaľ ide o mňa, môže čo najefektívnejšie pomáhať svojim bližným. Každá jeho myšlienka by mala byť sústavným vd'akvyzdaním Absolútnu. Každý jeho čin musí byť výrazom modlitby. To mal svätý Pavol na mysli keď, nás vyzval: ‘Modlite sa bez prestania!’ Psychoterapeut alebo liečiteľ duší,

vyliečil istého mrzáka, s ktorým sa náhodou zoznámil na pláži, kde sa spolu s Teofanisom vyhrievali na slniečku. Tam si všimli muža v invalidnom vozíčku, ako smutne hľadá do diaľavy. Podišli k nemu a nadviazali s ním dlhý rozhovor. Keď ho presvedčili o tom, že sú schopní vyliečiť ho, na mieste sa pustili do práce a pomohli mu z invalidného vozíčka. Jeho ochnutie zmizlo a domov odišiel na vlastných nohách.

Daskalos vysvetľoval, že na to, aby sa človek stal úspešným liečiteľom, musí sa najprv naučiť ovládať rôzne vlastnosti éterického dvojnika. Bez tejto podmienky, možno dosiahnuť iba čiastočný úspech. Veľá liečiteľov si nevedomuje, čo robia, a počás liečenia sa správajú priam hystericky. Tápajú totiž v temnotách. Daskalos nepodceňoval význam „slepej viery“ pri liečení. Ale tvrdil, že ako bádatelia pravdy musíme vedieť, čo robíme. „Porozprávam vám, čo som zažil s jednou Angličankou. Pôsobila v Londýne ako liečiteľka a nedávno ma navštívila. Bola pritom, keď ma o pomoc požiadal niekto, kto trpel na akútnu artritídu. Poprosila ma, aby som jej dovolil ujať sa prípadu. Odvetil som: 'Dobre, len do toho. Môžeš to urobiť aj ty.'"

Chorý mal opuchnutú ruku a veľmi ho boleli prsty. Angličanka zavrela oči a začala hystericky pohybovať svojou rukou hore-dolu. Možno to bol jej spôsob ako získať sebadôveru a odvahu.

„Chod' z cesty, Daskale,“ prikázala, „lebo chcem zlo striasť.“ Verila, že „strasie“ zlo z pacienta. Chorého sa jej podarilo vyliečiť. Keď od nás odišiel, požiadal som ju, aby mi vysvetlila, čo robila.

„Odstránila som zlo,“ skonštatovala. Nevedela, že v skutočnosti vďaka kinetickému vlastnosti éteru odovzdala éterickú energiu. Uviedla sa do polohypnotického stavu, bez toho, aby si to uvedomila. Možno bol napoly zhypnotizovaný aj pacient, lebo ju pozoroval s otvorenými ústami.

„A prečo si vlastne triasla rukou?“ opýtal som sa jej.

„Nuž,“ odpovedala, „musela som predsa zlo odhodiť.“

„Ale kam? Na dlážku, na kamenné dlaždice?“

„Darilo sa jej, ale nevedela prečo. Ako bádatelia pravdy si musíme uvedomovať všetko, čo robíme. Je to podstatne silnejšia a úspešnejšia liečebná metóda ako podobné hysterické praktiky. Tie síce možno vyvolajú liečebné účinky, ale môžu zapríčiniť aj zbytočný chaos v podvedomí. Väčšina európskych a iných liečiteľov nepozná povahu a funkcie éterického dvojnika. Pracujú doslovné v slepej viere. Preto sú ich liečiteľské úspechy často obmedzené. Trebárs na uzdravenie zlomenej chrbtice musíme poznať nielen rôzne vlastnosti a možnosti éteru, ale aj ľudskú anatómiu. Práve dnes som ošetroval chrbticu jednej pacientky. Pomáhali mi pritom dve zdravotné žiačky – budúce sestry.“

Daskalos akiste narážal na podobný prípad, aký som videl. Obe spomínané sestry boli pritomné a na potvrdenie prikývli.

„Stavce pacientky boli vybočené a mala silné bolesti v oboch nohách. V takomto prípade môžu slepo veriaci liečiteľia dosiahnuť nanajvýš to, že bolesti pominú na niekoľko dní. Bolo by veľmi ťažké liečiť taký nálež iba slepou vierou. Posunúť stavce späť by bolo nemožné, keby človek nevedel presne, ako nasadiť éterickú vitalitu a aká je štruktúra chrbtice.“

V tomto prípade sme vďaka formovacej vlastnosti éteru mohli vytvoriť dve éterické ruky a umiestniť ich do vnútra tela pacientky. Využitím hmatovej schopnosti éteru sme špičkami éterických prstov nahmatali, čo chrbtica potrebuje, a stavce sme uložili na miesto. Pracovali teda štyri ruky: materiálne mimo tela a éterické v jeho vnútri.“

Daskalos už viac ráz rozprával o tom, že éterická energia má štyri zároveň pôsobiace vlastnosti: kinetickú, zmyslovú, formovaciau a tvorivú. Kinetická vlastnosť umožňuje pohyb, napríklad tok krvi, tlkot srdca, nadúvanie pľúc, pohyb údov, látkovú výmenu, atď. Zmyslová vlastnosť éteru umožňuje zmyslové vnemy pocitov a citov. Vďaka formovacej vlastnosti sme schopní vytvárať noetické obrazy, čiže nám umožňuje nielen myslenie, ale aj telepatiu, telekinézu a exomatózu. Tvorivej vlastnosti éteru vďaka za stavbu tela a za jeho údržbu.

Bez tvorivej vlastnosti éteru by sa nedalo uskutočniť nijaké liečenie. Svojim žiakom prikázal, aby sa predbežne zaoberali tvorivou vlastnosťou éteru spadajúcou pod priamy dozor a kontrolu Duchu Svätého. Namiesto toho im odporúčal, aby najprv skúmali a naučili sa ovládať formujúcu, kinetickú a zmyslovú vlastnosť éterickej životnej energie.

„Mali by ste sa naučiť ovládať tieto vlastnosti tak, že sa budete cvičiť vo vytváraní živých a mocných obrazov použiteľných pri liečení. Práve vo chvíli, keď vytvoríte takého dobroprajného elementála, automaticky sa nabije tvorivými vlastnosťami éteru, ktoré sú podriadené Duchu Svätému a Kristovi-Logu.“

Nasledujúce dva týždne, robte prosím, toto cvičenie: *Nasledujte oči a éterickými očami sa dívajte, ako v pravej ruke držíte žiarovku svetla, veľkosti tenisovej loptičky. Tým si cvičíte formovaciau guľu bieleho svetla, veľkosti tenisovej loptičky. Je plná života a vibruje svojou žiarivosťou. To vám pomôže spoznať zmyslovú vlastnosť éteru. Vytvoríte pritom elementála myšlienkovú, ktorého možno použiť pri liečení na diaľku. Pomyslite na človeka trpiaceho nejakou chorobou a pošlite mu túto svetelnú guľu. Predstavte si, ako obali celé jeho telo. Tým sa cvičíte v zaobchádzaní s kinetickou vlastnosťou éteru. Čím viac vzrastá vaša schopnosť sústrediť sa na vytvorenie elementála, o to*

väčšia je jeho liečebná hodnota. Duch Svätý automaticky naplní svetelnú guľu tvorivou energiou. “

Daskalos potom vysvetlil, že na zistenie problému pacienta na dial'ku je rozhodujúce ovládať zmyslové vlastnosti éteru. Ak držíme fotografiu chorého v ruke, môžeme nadviazať styk s jeho magnetizmom a „čítať“ vibrácie, ktoré vysiela. Potom môže nasledovať diagnóza problému.

Daskalos dokončil svoju prednášku. Kazetový magnetofón sme vypli a poslucháči sa chystali na odchod. Mal som ešte jednu otázku a znovu sme zapli magnetofón. Zaujímala ma úloha farieb pri liečení. Daskalos už viac ráz spomenul, že na dial'ku je možné liečiť pomocou vytvorenia rôznofarebných elementálov a ich odoslaním pacientom. Predpokladal som, že na každú chorobu má liečiteľ myšlienkami vysielať určitú farbu.

„Majú farby samy o sebe liečivé vlastnosti, alebo ich majú preto, lebo ich liečiteľ nabije liečivou silou?“ zvedavo som sa opýtal.

„Najskôr treba povedať, že farby neexistujú,“ odvetil Daskalos rozhodne. „Existujú iba vibrácie éteru a tie nám sprostredkujú dojem farieb. Farbou je aj tón, svetlo, pohyb a rad ďalších vecí. Ak napríklad poviem, že toto je červená farba, znamená to jednoducho, že moje oči vnímajú podráždenie touto frekvenciou vibrácií, ktoré stimulujú časť môjho mozgu. Terajšia sebauvedomelá osobnosť potom interpretuje toto podráždenie ako červenú farbu. Všetko, čo v našom okolí vysiela tú istú frekvenciu vibrácií, nám sprostredkuje presne ten istý dojem červenej farby. Všetko existujúce je výsledkom vibrujúcich frekvencií, vrátane zloženia hmoty.

Zistili sme, že určité frekvencie vibrácií a na ne reagujúce mozgové centrá vytvárajú určité výsledky, povedzme pokoj a uvoľnenosť. Vyvodzujeme z toho, že určitá farba má také vlastnosti. Všimli sme si napríklad, že existuje súvislosť medzi pociťovaním nezištnej lásky a vibráciou sprostredkujúcou dojem bieloruzového svetla. Ak sa ma ale opýtaš, prečo ma upokojuje frekvencia vibrácií, ktorá sa nám javí ako bieloruzové svetlo, neviem na to odpovedať. Nemyslím, že by ktokoľvek vedel odpovedať na túto otázku. Musím však dodať, že farba, ktorá jedného upokojuje, môže mať na iného človeka opačný vplyv. Napriek tomu môžeme povedať, že vo všeobecnosti má bieloruzová farba upokojujúci účinok na väčšinu ľudí. Keď ale touto farbou vytapetuješ alebo vymaľuješ miestnosť a posadíš do nej veľmi nervózneho človeka, bude ešte nervóznejší. Pamätám sa na prípad, keď sa isti manželia takmer rozviedli, lebo manželka vymaľovala spálňu takouto farbou. Prečo tá farba tak rozčulovala jej manžela? Dozvedel som sa, že predtým miloval dievča, čo malo vo zvyku darovať mu voňavú ružu. Neskôr sa rozišli, ale ružová farba mu podvedome ešte stále pripomínala bôľ, aký zažil pri rozchode.

Aby som ti odpovedal na tvoju otázku, myslím, že v skutočnosti nevyvolávajú určitý účinok iba vibrácie, záleží aj na tom, ako ich vnímame. Môžeme však vo všeobecnosti povedať, že určité farby majú na väčšinu ľudí rovnaký účinok. V situáciách, keď nemáš istotu, akú farbu máš vyslať, najlepšie urobíš, ak svojmu pacientovi pošleš guľu bieleho svetla. Táto svetelná guľa môže obaliť časti jeho tela, alebo celé telo. Ak máme do činenia s nejakou určitou chorobou a poznáme a poznáme na ňu vhodnú farbu, mali by sme ju zámerne použiť. Napríklad v prípade anémie môžeme v myšlienkach vyslať bieloruzovú alebo oranžovú farbu. Ale nikdy nie červenú. Červená farba vyvoláva nervozitu, znátenosť a beznádej. Červenú farbu by sme nemali vysielať ani tomu, kto má vysoký krvný tlak. Tmavočervená farba je prípuštná iba v určitých prípadoch a v malých dávkach. V prípade rakoviny vyšleme guľu žiariaceho fialového svetla do stredu nádoru. Ponecháme ju tam, kým ho nezničí. Napokon musíme nášho farebného elementála odstrániť a rozložiť ho. Mohli by sme povedať, že: základným pravidlom pre všetky prípady je, že biela farba je najbezpečnejšia pri každom liečení. Nikdy nikomu neublížime, ak mu vyšleme žiariacu guľu bieleho svetla.“

Daskalos ukončil svoju prednášku s výzvou svojim žiakom, aby vykonávali meditačné cvičenia a pravidelne venovali každý večer niekoľko minút sebaanalýze. „Zo svojej osobnosti musíte odstrániť každú stopu sebeckta.“ Toto napomenutie Daskalos zvykol neúnavne pripomínať.

Dohodol som sa s Daskalosom, že ho v najbližších dňoch navštívim, aby sme pokračovali v rozhovore o liečení. Mal som ešte dlhý rad ďalších otázok, najmä v súvislosti s prípadom pani Katinovej. Daskalos vždy ochotne súhlasil s týmto „súkromným vyučovaním“.

Materializácia a dematerializácia

Daskalos som navštívil o deviatej ráno. Práve polieval kvety. Daskalosova záhrada je azda najrozmanitejšou a najexotickejšou zbierkou kaktusov na celom ostrove. Daskalos má kvety očividne veľmi rád. „Tento kaktusový druh,“ povedal mi hrdo, „pochádza z povodia Amazonky. Je to dar od môjho priateľa, antropológa. Tamten je z Arizony, ten z Afriky ...“ Kráčať sme po záhrade a sledoval som jeho výklad o mnohých rozličných druhoch a vlastnostiach kaktusov. „Tento kaktus,“ povedal a ukázal na veľký, okrúhly a hrozivo vyzerajúci výtvor, „by ti mohol ublížiť, keby si sa ho dotkol – leda že by si mu prejavil lásku.“

Daskalos potom veselo opisoval, ako ho raz vzal so sebou do kvetinárstva, aby preň našiel špeciálnu výživu. Majiteľ kvetinárstva ho varoval, aby sa kaktusu nikdy nedotýkal, lebo je živý. Vo chvíli, keď sa ho niekto dotkne, jeho trne prebodnú kožu. Daskalos pred očami zhrozeného kvetinára chytil kaktus holou rukou a niekoľko minút ho držal. Nezným hlasom požiadal rastlinu: „Teraz ma pusti, môj milý,“ a kaktus sa otvoril a uvoľnil Daskalosovu nezranenú ruku.

Keď boli rastliny poliate, sadli sme si a začal som klásť otázky o zázračnom vyliečení, ktorého som sa stal svedkom pred niekoľkými dňami.

„Musíš pochopiť,“ odvetil, „že na tom prípade nebolo nič zázračné. Ak ho nazývaš zázrakom, potom by mal človek považovať za zázrak celý život. Jednoducho som sa naučil ovládať niektoré prírodné sily a využil som ich na liečenie. Stal som sa vodičom, cez ktorý pôsobí vyššia inteligencia – Duch Svätý.“

Potom sa Daskalos zmenil o tom, že prípad, ktorého som bol svedkom, vyžadoval napríklad materializáciu a dematerializáciu. „Materializácia znamená, že využijeme a spevníme stavebnú substanciu hmoty. Aká je to

substancia? Vedci ju volajú energiou, my ju voláme vitalitou, hindovia hovoria o práne. Naproti tomu dematerializácia znamená premenu pevnej hmoty na energiu alebo na vitalitu. Je teda uvoľnením viazanej, spevnenej vitality. Vedci už vedia premieňať hmotu na energiu. My mystici máme naše vlastné metódy. Také veci dosahujeme čírou silou vôle.

Materializácia a dematerializácia bola známa vo všetkých končinách Zeme za všetkých čias. V priebehu stáročí boli mystici schopní materializovať a dematerializovať predmety. Na také prípady narážame v Biblii, v Starom zákone, v posvätných pismach starej Ázie, Ameriky, Aztékov... To znamená, že tieto javy nie sú výsledkami podvodov alebo povier. Sú časťou skutočnosti. Väčšina zázrakov Ježiša Krista boli prípady materializácie a dematerializácie. Napríklad, keď kozmickú energiu spevnil v ryby a chlieb a nakrmil zástupy.“

„Keď vravíš, že Ježiš spevnil kozmickú energiu, súvisí to s trojrozmerným vesmírom?“

„Naskrze nie. Mám na mysli všetky vesmíry. Energiju nesmieme obmedzovať len na neviditeľnú materiu, či na substanciu trojrozmerného sveta. Lebo aj neviditeľná hmota prináleží k trojrozmernému svetu. Existujú aj štvor, päť, šesť a sedemrozmerné vesmíry. Mystik pôsobí svojím nadvedomím z týchto vyšších rozmerov. Na ovládnutie materializácie a dematerializácie si preto treba rozvinúť a naučiť sa ovládať svoje vlastné nadvedomie. Aby si ovplyvnil hrubohmotnú materiu, musíš pracovať vo vyšších rozmeroch.“

„Chceš tým vari povedať, že na to, aby sa vitalita zhustila a premenila na pevnú hmotu, treba pracovať v štvorrozmernom, alebo psychickom svete?“

„Nie tak celkom. Vitalita existuje vo všetkých rozmeroch skutočnosti. Môžeš ju získať kdekoľvek a potom ju zmeniť na hrubohmotnú materiu.“

„Ako?“

„Musíš začať pracovať v najvyššom rozmere a zostupovať cez nižšie úrovne, až kým nedosiahneš hrubohmotnú úroveň. Začneš vo vyššom noetickom svete, vo svete praobrazov, zákonov, príčin a nomenov. Po noetickom svete, vo svete obrazov, postupne znižuješ vibrácie. Prejdeš cez nižší noetický svet, svet obrazov a foriem. Potom dosiahneš psychickú úroveň a ešte nižšie riešiš pevnej hmoty.“

Daskalos povedal, že svoje schopnosti si priniesol z minulých inkarnácií. Nezískal ich v tomto živote. Ale prvý krok k ovládnutiu takých schopností prepokladá, že sa naučíme sústrediť a prekonáme vlastný egoizmus. „Terajšiu egoistickú osobnosť musíme zatlačiť do úzadia a nájsť vo svojom vnútri naše skutočné Ja. Musíme sa stať pánni svojho materiál-

neho tela a jeho éterického dvojníka. Musíme sa tiež naučiť, ako možno pracovať na éterickom dvojníkovi, našej neviditeľnej súčasti. Bádateľ pravdy musí ovládať rôzne vlastnosti éteru alebo vitality, čiže kinetickú, zmyslovú, formovaciau a tvorivú vlastnosť, pričom tá posledná úloha je najťažšia. Treba sa napríklad naučiť, ako sa pomocou formovacej vlastnosti éterického dvojníka vytvárajú noetické obrazy. To zahŕňa aj premieňanie beztvarej vitality alebo duševnej substancie, prítomnej všade vo vesmíre, na myšlienkové formy. Kým nie si pánom myšlienok, nedosiahneš nič. Znamená to, že musíš ovládnuť silu koncentrácie. Ak chceš niečo zmaterializovať, musíš si to najprv vytvoriť v myšlienkach a nabiť to pomocou úplne pokojnej, intenzívnej koncentrácie éterickou vitalitou. Pri najnepatnejšej neistote alebo odpútaní pozornosti, pri najmenej strate koncentrácie sa materializácia rozplynie a zmizne. Musíš vedieť, že kľúč k ovládaniu hmoty sa nachádza v koncentracii.“

„Je to najdôležitejšia vlastnosť nášho ducha,“ podotkol som. „Bez koncentrácie sa v tomto živote nedá nič dosiahnuť.“

„Správne. V ešte väčšej miere to platí v iných dimenziách života. Koncentrácia je základným predpokladom, ak sa chceš stať psychoterapeutom.“

Daskalos ďalej hovoril o rozdieloch medzi jasnovidectvom, exomatózou a „expanziou“ ako o rozličných schopnostiach mystika, ktoré hrajú úlohu pri liečení. Mal som príležitosť zhovárať sa s ním už skôr o jasnovidectve a exomatóze, ale nie o „expanzii“. Požiadal som ho teda o objasnenie tohto bodu.

„Jasnovidectvo znamená prijímať vibrácie odkiaľkoľvek a premieňať ich na 'zrakové vnemy'. Napríklad úplne jasne môžeme vnímať udalosti odohrávajúce sa v Londýne. Vnímame ich podobne ako televízne vysielanie z Londýna. Jasnovidectvo znamená naladiť sa na vibrácie noetického alebo astrálneho svetla, umožňujúceho vnímanie výjavov zo vzdialených miest.

Pokročilý mystik pozná aj ďalšie prostriedky na získavanie informácií. Môže sa rozprestrieť v priestore. To všetko sa odohráva v jeho vedomí. Čokoľvek prijíma a vníma, pochádza z neho samého. To nazývame rozprestieraním sa alebo expanziou.“

„Čím sa líši expanzia od exomatózy?“ vyzvedal som.

„Expanzia je forma exomatózy, má však inú kvalitu. Pri zvyčajnej exomatóze prenáša majster svoje vedomie na miesto, kde chce pracovať alebo získať skúsenosti. Pri expanzii rozšíri svoje vedomie a pojme všetko do seba. Aj keď pritom prekonáva vzdialenosť, táto vzdialenosť je predsa v ňom. Mohli by sme to nazývať aj exomatózou, keby sme nemali lepší

pojem, ale dávam prednosť slovu expanzia. V takomto stave vedomia môže mystik prijímať vibrácie zároveň z viacerých miest, všetky ich prežívať a pociťovať bez chaosu. Je to forma nadvedomia.

Jasnovidectvo, exomatóza a expanzia,“ vysvetľoval Daskalos ďalej, „sú rozličné schopnosti a stupne rozvoja mystika. Niektorí mystici vedia použiť všetky tri druhy psychických skúseností, iní prvú, alebo druhú. Najťažšia a najvyššia z týchto troch stupňov je expanzia. Ovplyvňovanie živé alebo neživej hmoty predpokladá rozvinutie a ovládnutie tretieho stupňa psychických schopností.“

Pred mnohými rokmi sa Daskalos pokúsil expanziou experimentálne premieňať kovy. Predpokladal som, že je to určitý druh alchymie, ale Daskalos to poprel.

„Chcel som premeniť na striebro dvadsať karátovú zlatú obrúčku mojej manželky. Položil som ju na stôl a vedľa nej kúsok striebra, presnejšie povedané jednu dvojšilingovú mincu. Potom som opustil svoje telo a prerušil som spojenie medzi mojim psychonoetickým a materiálnym telom.“

„Prečo to bolo potrebné?“

„Pretože vibrácie vytvorené mojou silou vôle boli také silné, že moje telo mohlo pri tom zhorieť. Musel teda dočasne prerušiť spojenie medzi materiálnym a psychonoetickým telom. Okrem toho som musel vystúpiť aj zo svojho psychického tela a pracovať iba s noetickým. Nepotreboval som stúpať vyššie, ešte stále som sa nachádzal vo svete foriem a obrazov. Pomocou noetického tela som svoje vedomie vsadil do obrúčky a pozoroval som správanie jeho atómov. To je určitý druh expanzie vedomia, ďalšia zo schopností mystika. Môže vystúpiť zo svojho tela, usadiť sa na okvetnom lupeni kvetu a vnímať ho ako lúku, ako dlhú ulicu alebo štartovaciu dráhu letiska. Môže sa stať menším ako atóm a pozorovať jeho správanie a predsa pritom zostáva vždy celkom a úplne sám sebou. Podobným spôsobom sa môže rozprestrieť nad mesto a všetko vidieť, dozvedieť sa a zažiť, čo sa v ňom deje. Môže sa dokonca rozprestrieť po celej slnečnej sústave, ba ešte aj ďalej a nič nestratí zo seba samého. Nestane sa tým ani väčším, ani menším. Nemusi sa báť, že sa stratí, že sa zväčší alebo zmenší. Koncentráciou na piesočné zrnko sa nestane nič iné takisto ako vnímaním alebo ako expanziou na celú planétu. Už chápeš, čo znamená, keď sa v kostole spieva 'v Jeho vesmíroch'? Všetvesmíry Logos je dokonale úplný vo svojom absolútnom nadvedomí nielen v piesočnom zrnku, ale aj v galaxii.

Keď som vošiel do vnútra obrúčky, pozoroval som správanie atómov. Videl som jadro atómu oveľa zreteľnejšie, ako by mi ho mohol ukázať ktorýkoľvek vedecký prístroj. Vnímam som všetko, rýchlosť elektrónov,

ich počet v každom atóme zlata a ich rozostupy. Napokon som zo zlatej obrúčky vyšiel a vstúpil som do striebornej mince. Urobil som rovnaké pozorovania a všimol som si rozdiel medzi atómovou štruktúrou zlata a striebra. Premenu jedného jediného atómu sa spustila reťazová reakcia a nakoniec sa rovnako zmenili všetky atómy. Potom som sa vrátil späť do striebornej mince a premenil som atóm striebra na zlato. Ver mi, že fantáziu také niečo nemôže dosiahnuť. Deje sa to pomocou pozorovania a silou tvorivého myslenia.

Keď som vykázol z obrúčky a vrátil som sa do svojho tela, zlatá obrúčka bola ešte stále zlatá a strieborná minca bola ešte stále strieborná. Svedkami tohto pokusu bolo niekoľko mojich žiakov. Upozornili ma, že sa nič nestalo. 'Nie,' odvetil som, 'zlatá obrúčka sa teraz mení na striebornú. Len ešte chvíľočku počkajte.' Vzali prsteň do rúk, ešte stále bol zlatý. Po niekoľkých sekundách som ich vyzval, aby prsteň nechali padnúť a aby sa pritom sústredili na zvuk pri náraze. Urobili ako som prikázal a po niekoľkých opakovaníach zistili zvláštnu zmenu zvuku prsteňa. Zlatý prsteň sa im v rukách postupne premenil na striebro a strieborná minca sa premenila na zlato. Na druhý deň som obidva predmety navrátil do ich pôvodného stavu. Vidíš teda, že premena zlata na striebro alebo naopak, je dočasný stav. Nakoniec sa kovy premenia späť do svojho pôvodného stavu."

„Prečo?“

„To presne neviem. Predstavme si, že by som prsteň zachoval v jeho striebornom stave. Po roku či dvoch by sa bol znova zmenil na zlato. Stalo by sa tak akiste preto, lebo sa podriadi zákonom materiálneho sveta.“

„Ale predtým si predsa povedal, že pracuješ v rámci zákonov vesmíru.“

„Presne tak. V tomto prípade zákon znie, že ak sa premení zlato na striebro alebo striebro na zlato, nakoniec sa kovy vrátia do svojho pôvodného stavu.“

Daskalos potom plný humoru vyrozprával, ako mu onedlho na dvere zaklopal jeho známy, ktorý sa dozvedel o tomto pokuse. Mal so sebou niekoľko olovených tyčiek. Chcel, aby ich Daskalos premenil na zlaté. Avšak Daskalos sa nahneval a poslal ho preč.

„Pri inej príležitosti,“ pokračoval Daskalos, „som chcel experimentovať so živou hmotou a premeniť ju na neživú. Keď sa to dosiahne, živú hmotu už nemožno 'vrátiť' do pôvodnej substancie. Ak sa napríklad premení rastlina na kus mosadze, už ju nemožno znovu prebudiť k životu. Ostane navždy mosadzou. Vzal som malú vetvičku olivovníka a ruže. Položil som k nim kúsok mosadze, jednu piastrovú mincu. Potom som postupoval presne tak isto ako už v opísanom pokuse. Keď som sa prebral

z expanzie, boli obe vetvičky ešte stále také ako predtým. Ale v priebehu niekoľkých minút sa premenili na mosadzné. Živú hmotu som premenil na neživú. V skutočnosti, samozrejme, neživá hmotá neexistuje. Presnejšie povedané, každá hmotá je živá. Všetko čo existuje a vibruje, je živé.

O niekoľko dní ma navštívil jeden z mojich žiakov, bol to učiteľ fyziky na gymnáziu. Moja manželka mala vo zvyku veľa rozprávať a zmenila sa pred ním o tom, čo sa stalo, a ukázala mu vetvičky premenené na mosadz. Návštevník neštrácal čas. Rezervoval si letenku do Atén, aby na tamojšej univerzite navštívil istého profesora chémie. Listky z mosadze vzal so sebou. Vysvetlil profesorovi, čo počul a videl. Chemik odvetil: 'Tvoj majster je dobrý hypnotizér a kúzelník. Presvedčil Ťa, aby si videl to, čo chcel.'

Profesor sa nazdával, že má v rukách dôkaz, ktorým môže odhaliť podvodníka. Rozhodol sa preskúmať listky a uvažoval pritom, že v prípade, ak výsledky ukážu, že chlorofil sa premenil na mosadz, bude to znamenať, že listky boli skutočne pravé. Inak budú iba dobrou remeselníckou prácou. Bol šokovaný keď zistil, že listy boli skutočne pravé. Okamžite letel na Cyprus, aby ma navštívil.

'Pane,' povedal, 'v mene našej vedy vás žiadam o vysvetlenie.'

'A ja, pane,' odvetil som, 'vám ukážem dvere a prosím vás, aby ste odišli.'

„Prečo si to urobil, Daskale?“ zaprotestoval som.

„Váš duch je slepý,' povedal som mu. 'Napriek svojej hrdošti a sláve nedokážete vo význame tohto javu rozoznať dôkaz božskosti.'“

„Mohol si ho presvedčiť svojimi argumentmi“, namietol som.

„Bol by si vykonštruoval iné vysvetlenia a kadejaké hlúposti.

‘Čo s tým má spoločné Boh?’ spýtal sa.

‘Keď nedokážete pochopiť, čo je život,’ odvetil som, ‘potom vám nemôžem vysvetliť, čo sa stalo.’ Mohol som mu ponúknuť vysvetlenie, ale pravdepodobne by ho nebol pochopil, alebo by ho bol odmietol ako nezmysel. Jednoducho som nemohol vystáť jeho aroganciu a samolúbošť.“

„Nepovedal si pred časom, že radšej by si sa o takýchto veciach zhováral s racionálnym a dobromyseľným ateistom než s náboženskými fanatikom.“

„S dobromyseľným ateistom zaiste. Ale on medzi nich nepatril. Bol to fanatický ateista, takmer ako náboženský horlivec. Nebol schopný pochopiť to a nepresvedčil by som ho o existencii Boha, ani keby som ho položil pred neho na stôl.

‘Netaráj mi o Bohu,’ povedal. ‘Čo s tým má spoločné Boh? Toto sú tajomstvá vlastností hmoty, ktoré ‘naša’ veda jedného dňa objasní. Všetko

ostatné je náhoda. Ako keď pohár pukne sám od seba a my nevieme vysvetliť prečo.“

Keďže nebol schopný chápať, nevedel rozoznať, že tu pôsobili prírodné zákony. Bol slepý. Po skúmaní fenoménu mal sám dôjsť k poznaniu, že Boh je skutočný. Keby prišiel ku mne s pokorou, nie voči mne, ale voči fenoménu, ktorý zažil, mohol som mu pomôcť pochopiť. Nemohol som od neho očakávať, aby prijal Krista, narodeného v maštali medzi hoviadkami, alebo aby podporoval nejakú poverčivú formu náboženstva. Neočakával som od neho ani to, aby uveril v Boha v ľudskej podobe, tróniaceho hore v oblakoch. Ale na základe toho, čo som videl, som neusúdil, že by sa mohol otvoriť možnosti existencie absolútnej inteligencie, stojacej za svetom javov. A preto som ho musel poslať preč. Ľudí nemožno presvedčiť o realite Absolútna pomocou fenoménov. Mystik by samal vyháňal démonštrácii svojich síl. Kúzelníci vedia pomocou trikov napodobniť činy majstrov. Ale žiaden kúzelník nemôže zahojiť ranu, odstrániť nádor, alebo vyliečiť zlomenú chrbticu. Nemá zmysel začínať si s človekom, ak už nedosiahol určitý stupeň duševného rozvoja, ak sám nepociťuje túžbu spoznať pravdu. Keď ľudia dosiahnu tento stav vedomia, prídu za tebou sami. Ľudí netreba naháňať a nútiť ich, aby sa napili. Až budú smädní, sami poprosia o pohár vody. Preto takéto fenomény nie je nutné vysvetľovať ľuďom, ktorých jedinou motiváciou je zvedavosť. Zvedavcov posielam preč, ale toho, kto naozaj túži po poznání, chytím za ruku a vovediem ho do mystérií, podľa jeho schopností a úrovne chápania.“

Po polhodinovej prestávke, počas ktorej musel Daskalos niekomu poradiť po telefóne, sme pokračovali v rozhovore. Spýtal som sa ho, či aj prípad pani Katinovej vyžadoval použitie materializácie a dematerializácie.

„Áno, vyžadoval – ba ešte viac,“ odvetil.

Daskalos použil svoje éterické ruky na dematerializáciu malých kostných výrastkov (exostózy) vytvorených okolo stavcov, ktoré spôsobovali silné bolesti.

„Pomocou vytvorenia éterických rúk som mohol tieto malé výrastky nahmatať a následne ich dematerializovať. Musel som však vytvoriť aj novú kostnú hmotu, lebo ako si možno videl na röntgenových snímkach, jej chrbtica bola už na mnohých miestach veľmi porézna. Kostí sa už rozpadávali. Pomocou materializácie som vytvoril pevnú kostnú substanciu, druh živej hmoty.“

„Mal si pred materializáciou presnú predstavu o tom, čo musíš vytvoriť?“ opýtal som sa Daskalosa.

„Pravdaže. Najprv som sa musel cez kožu pozrieť, v čom spočíva jej problém. Teraz sa spýtaš, ako som to videl. Očami? Nie. Keby som chcel, šíriť, vstúpiť do vnútra pacienta a všetko v ňom pozorovať zo všetkých strán zároveň. Môžem napríklad zatvoriť oči, položiť si ruky na boky pacienta a vyšetriť stav obličiek. Stanú sa potom molekuly mojich rúk očami? Nie. Ale napriek tomu môžem pomocou nich vidieť každý bod, na ktorý sa sústredím, či už v tele pacienta alebo akéhokoľvek iného človeka.“

„Takže každá molekula tvojho tela sa môže stať okom?“ vyvodil som z toho.

„Presne. Ale to ešte nie je všetko. Môžem sústrediť svoje oči a vstúpiť do teba. Môžem sa rozšíriť a pojať ťa do seba. Môžem sa rozprestrieť nad túto miestnosť a všetko, čo sa v nej nachádza bude vo mne a to všetko môžem pozorovať zo všetkých strán. Chodia ku mne ľudia a rozprávajú mi svoje problémy. Sedia predom mnou na stoličke, hovoria a ja ich počúvam. Pritom sa rozprestriem. Pojmem ich do seba a pozorujem a cítim všetko, čo chcem v ich tele a zistím ujem, v čom spočívajú ich problémy. Touto metódou som vyliečil aj tvojho priateľa po nehode.“

Môj dobrý priateľ Stelios mal autonehodu, ktorá ho takmer stála život. Keď som ho s Daskalosom navštívil, už ho prepustili z nemocnice a zotavoval sa doma. Sťažoval sa na neprestajné bolesti napravo pod pupkom. Kým Stelios opisoval svoje ťažkosti, Daskalos sa naňho uprene pozeral. Napokon vyhlásil, že bolesti spôsobuje rozmliaždená žľaza a bolo by ju treba odstrániť skôr, ako sa rakovinovo zvrhne. Daskalos sa zrazu zdvihol a vyzval ma, aby som šiel s ním do vedľajšej miestnosti.

„Keďže by si rád zažil dajaké fenomény,“ povedal figliarsky, „teraz ti jeden predvediem.“ Rozopol si opasok, vykasal si košeľu a na pravej strane si na kúsok potisol nohavice. Potom ma vyzval, aby som sa mu dotkol tela na mieste, kde mal Stelios bolesti. Napravo dolu pod Daskalosovým pupkom som nahmatol silne zdurenú žľazu. To je Steliosova žľaza, vyhlásil Daskalos, dematerializoval ju z tela môjho priateľa a preniesol ju do svojho vlastného tela. „Stelios je už zbavený svojho problému,“ skonštatoval. „Jeho rakovinová žľaza je teraz moja. A postupne sa jej svojím spôsobom zbavím.“

Je jasné, že som nemohol zistiť, či sa žľaza môjho priateľa teraz nachádza v Daskalosovom tele. Na rozdiel od prípadu pani Katinovej, ktorého empirickú dokumentáciu som vlastnil, tu nebola nijaká možnosť vyšetriť a uistiť sa o tom, či Daskalosa diagnóza Steliosovho problému bola správna a či naozaj došlo k vyliečeniu. Daskalos si však nerobil ani naj-

menšie starosti s tým, či ma presvedčil alebo nie. Priznávam, že mysl'ou mi prebleskovali myšlienky, že zdurená žľaza sa v Daskalosovom tele mohla nachádzať už aj predtým a to všetko je iba náhoda. Jedno je však isté: po našej návšteve nemal môj priateľ už nijaké ťažkosti. Daskalos som ani najmenej nepodozrieval, že by sa ma pokúšal ohlupovať alebo miast' predstieranými fenoménmi. Stal som sa svedkom príliš mnohých uzdravení na to, aby som bol taký nedôverčivý ako na začiatku našej známosti. Medzičasom sa u mňa vyvinul veľký rešpekt a hlboký obdiv k Daskalovej schopnosti liečiť.

Daskalos pokračoval v súvislosti s prípadom môjho priateľa Steliosa: „Počas nášho rozhovoru som si všimol rakovinovo zmenenú žľazu. Pokým som sa s tebou zhováral, časť môjho vedomia sa sústredila na teba. Iná časť môjho vedomia sa však súčasne nachádzala v Steliosovom tele a všetko pozorovala a skúmala. Koľko ľudí vie, čo sa odohráva v ich vlastnom tele? Prostredníctvom expanzie môžem byť nielen vo vnútri svojho tela, ale aj vo vnútri tvojho a kohokol'vek iného tela. Keď som žľazu objavil, musel som ju v jeho tele dematerializovať a preniesť ju do svojho tela, kde ju postupne rozložím.“

„Prečo si ju musel prijať do svojho tela?“ čudoval som sa.

„Keby som bol žľazu dematerializoval v tej istej chvíli, keď som ju objavil, nebol by som ju mohol rozložiť úplne. Veľmi pravdepodobne by sa bola neskôr znova ukázala. Musel som ju preniesť do seba, kde som ju mohol pokojne postupne dematerializovať. Mnohí liečitelia nepoznajú správnu metódu dematerializovania rakovinových nádorov. Možno dosiahnu čiastočné zlepšenie, ale v priebehu času sa problém zjaví znova. Treba si osvojiť správnu metódu. Snažíme sa to naučiť budúcich psychoterapeutov. Ako som už vravel, najt'ažšou ale zároveň najúčinnjšou liečebnou metódou je expanzia, pri ktorej pojmem do svojho vedomia celé telo pacienta a pracujem na ňom zvnútra. Ďalšou metódou je aplikovanie éterickej ruky, jej vyslanie do tela pacienta a následné prikrútenie k dematerializácii. Avšak v žiadnom prípade to nie je tá najbezpečnejšia a najúčinnnejšia metóda. Úplne prirodzene preto dávam prednosť používaniu expanzie a práci zo všetkých strán.“ Daskalos sa vo svojom kresle zahniezdil a na chvíľu zmlkol.

Od jedného očitého svedka som sa dozvedel, že Daskalos raz odstránil rakovinový nádor z tela istej pacientky a preniesol si ho na svoj ľavý palec. Pribuzní ho chceli urýchlene odviezť do nemocnice, aby mu palec amputovali. Ale on ich ubezpečil, že rakovina v priebehu niekoľkých dní zmizne. A nádor z jeho palca za dva dni skutočne zmizol.

Daskalos povedal, že predpokladom liečenia pomocou expanzie je

schopnosť naozaj milovať svojich bližných. „Musíš dospieť do takého stavu vedomia, aby si 'svojho bližneho miloval ako seba samého'. Keď dosiahneš tento stav, liečenie je jednoduché. Ale kým nemiluješ naozaj, nemôžeš liečiť a nedosiahneš veľa ani v takzvanej paranormálnej oblasti.“

„Predpokladám, že je to akýsi bezpečnostný ventil, určujúci koľko zla môže spôsobiť čierny mág,“ povedal som.

„Slovo 'zlo' pre mňa neznamená veľa,“ odvetil Daskalos pri kro. „Čierny mág v skutočnosti nie je ničím iným než nevedomým galganom, ktorý sa naučil ovládať určité prírodné sily a zneužíva ich. To, čo sa označuje ako zlo, je v skutočnosti nesprávne používanie Božích síl. Preto pokladám pojem 'zlo' za nevhodný. Keď mám hovoriť o zle, radšej vravím o nevedomosti. Človek sa postupom času učí pomocou zákona príčiny a následku.“

„Potom sa nazdávam, že Sokrates mal na mysli práve toto, keď tvrdil, že nikto nekoná vedome zlo?“ odvážil som sa dodať.

„Presne tak. Zlo je nevedomosť.“

„Daskale,“ opýtal som sa a náš rozhovor som tak znovu obrátil na tému materializácia, „môže sa pokročilý mystik dematerializovať a znova zmaterializovať na inom mieste?“ Túto otázku som položil preto, lebo pojem teleportácia – nech to už znie akokoľvek čudne – sa v ezoterickej literatúre prijíma ako fakt. Napríklad Castaneda písal, že mal taký zážitok, keď bol učňom Dona Juana. Poznal som aj istého indického profesora hudby – manželka indickej veľvyslankyne v istom európskom štáte – ktorý sa mi so všetkou vážnosťou zdôveril, že pozoroval indického jogína pri teleportácii.

„Áno, je možné sa dematerializovať a potom sa inde zase zmaterializovať,“ odvetil Daskalos, „ale načo by sme to robili? Prečo nevytvoriť a nezmaterializovať ďalšie telo z energie získavanej z kozmického éteru?“

„Chceš vari povedať, že by si sa jednoducho mohol predtým zjaviť iba tak?“ spýtal som sa s úsmevom.

„Pravdaže,“ odvetil Daskalos vážne, akoby šlo o všedný úkaz. „Mohol by si ma vidieť, potriasť mi rukou a zhovárať sa so mnou, akoby som bol pritomný telesne. Ale môžem sa zmaterializovať, iba keď mi to dovolia vyšší majstri. Musí na to byť vážny dôvod. Nemusím pritom prerušiť ani prácu, ktorú momentálne vykonávam. Keď dosiahneš určitý stupeň nadvedomia, môžeš sa zjaviť naraz na viacerých miestach.“

„Máš takéto zážitky?“

„Áno, mnoho.“

„Ako sa môžeš presvedčiť o tom, že tvoje zážitky boli naozajstné?“

„Ludia ma spozorovali a prichádzali mi klásť otázky. Takéto zážitky som mal viac ráz.“

Po mojich ďalších otázkach Daskalos prejavil ochoť porozprávať mi o takomto zážitku: „Keď som raz písal list, pocítil som, že v Karpatii vzdialenej dobrých sto kilometrov je ktosi v tiesni a rozhodol sa spáchať samovraždu. V podvedomí som zachytil jeho vibrácie. Videl som ho odísť z kaviarne a pomaly kráčať k pobrežiu. Chcel sa hodiť do vody. More bolo v ten deň rozbušené. Vietor vial v silných nárazoch a vlny sa rozrážali o mólo. Kým muž za pár minút dorazil k svojmu cieľu, všetko som sa dozvedel o ňom a o príčinách, ktoré ho priviedli na pokraj samovraždy. Keď som sa naňho naladil, zistil som, že je ženatý s Grékyňou z iného ostrova a má tri deti. Mladšia sestra jeho manželky s ním mala počas svojej návštevy Cypru aféru. Bola krajšia a zvodnejšia ako jeho manželka. Mladšia sestra nemala nijaké zábrany zvädzať svojho vlastného švagra. Ba chcela, aby sa s jej sestrou rozviedol a potom sa oženil s ňou. Nahovorila ho, aby opustil ženu a deti a šiel s ňou do Grécka. Jeho manželka vedela o jeho vzťahu a o pláne na odchod. Bola zúfalá. Muž nevedel, čo má robiť, lebo miloval svoju rodinu, a prišiel na bláznivý nápad, že skoncuje so svojím životom. Za tých pár chvíľ mi to celkom jasne prebehlo pred zrakom. Ako vidíš, najprv si treba rozvinúť schopnosť vcítiť sa a za okamih prijať informácie, ktorých odovzdanie by vyžadovalo celé hodiny rozprávania. Neviditeľný pomocník sa môže okamžite dozvedieť, čo sa s človekom deje a vzápätí účinne konať.“

„Nikdy predtým si nepoznal účastníkov tejto príhody?“ spýtal som sa.

„Nie, nikdy.“

„Ako potom k tebe mohli dôjsť tieto vnemy?“

„Neviem. Najpravdepodobnejšie mi ich vnukli iné sily, aby som mohol rýchlo zasiahnuť a zachrániť jeho život. Musel som okamžite konať. Nebolo času nazvyš. Zmaterializoval som sa na okraji móla a celkom nečakane som sa zjavil pred jeho zrakom. Stál som tam v bielom rúchu. Zdvihol som ruky a skríkol som naňho:

‘Čo to robíš?’ Naľakal sa a zbledol. Neveril vlastným očiam. Odkiaľ sa za búrlivej noci zrazu z ničoho nič vynoril muž na okraji móla, cez ktoré sa prevažovali vlny?

‘Neviem, čo mám robiť,’ odvetil zmätene.

‘Vráť sa ku svojej manželke a k deťom,’ prikázal som mu, ‘a druhú ženu pošli preč.’ Zakryl si oči, otočil sa a pohol sa späť. Ihneď som sa dematerializoval. Čoskoro poslal svoju švagrinu späť do Grécka a v pokoji žil ďalej so svojou rodinou.

O pár mesiacov požiadali priatelia tohto muža, aby ich odviezol do Ni-

kózie, na návštevu ‘strovoloského mága’. Obávali sa, že ich dieťa má epilepsiu. Mýlili sa, dieťa malo iba črevné hlísty. Vyliečili sme ho. Po príchode im dvere nášho domu otvorila moja žena. Keď priniesli dieťa, be biele rúcho. Keď ma muž zarezal, zalapal po dychu a roztriasol sa.

‘Čo sa stalo?’ opýtal som sa ho.

‘To si bol ty?’ spýtal sa muž. Požiadal som ho, aby o tom pomlčal, neskôr sme sa mohli porozprávať medzi štyrmi očami. Keď som bol s liečebným dieťaťom hotový, chytli som ho za ruku a odišli sme do inej izby. Povedal som mu:

‘Teraz žiješ znovu s manželkou a s deťmi. Všetko je v poriadku a druhú ženu si poslal preč, však?’ Padol mi okolo krku a rozplakal sa. ‘Myslel som, že si anjel, ktorého zoslal Boh, aby mi zachránil život pre lásku k mojim deťom,’ hovoril vzlykajúc. Vysvetlil som mu spôsob našej práce a porozprával som mu o neviditeľných pomocníkoch. Dodal som:

‘Keď Boh posielal ľudom na pomoc anjelov, prečo by neposielal aj ľudí, aby pomáhali svojim bratom?’ Tento muž sa stal jedným z našich najodanejších žiakov v krúžkoch bádateľov pravdy. Teraz žije s rodinou v Južnej Afrike. Jeho deti už dospelí.

Na základe vlastnej skúsenosti, ‘pokračoval Daskalos po polhodinovej prestávke, ‘rozlišujem tri typy materializácie. Po prvé, neviditeľnú a hmatateľnú, po druhé, viditeľnú, ale nehmatateľnú a po tretie, viditeľnú a hmatateľnú alebo pevnú materializáciu. K prvému typu patrí vytvorenie pevnej, ale neviditeľnej substancie. Tento druh materializácie tají v sebe najväčšiu silu pri práci v trojrozmernom svete. Možno napríklad pohybovať predmetmi ako je ťažký kus nábytku, ktorého pohnutie by za normálnych okolností vyžadovalo spojenie síl viacerých ľudí. Avšak ruka alebo sila umožňujúca pohnúť ním, zostáva materiálnym očiam neviditeľná. Bol to tento druh materializácie, ktorý som použil v prípade ukrytých nožníc.“

„Daskale, mohol vtedy niekto vidieť tvoju ruku, ako zhadzuje nožnice zo skrine?“

„Pravdepodobne nie. Bola zmaterializovaná neviditeľne, ale hmatateľne, takéto materializácie sú známe z európskych seáns.

Druhý typ materializácie – čiže: viditeľná, ale nehmatateľná – nemá silu vplývať na pevné predmety. Môže sa pri nej zjaviť ruka alebo duch vyzerajúci ako hmlistá podoba pevnej hmoty. Dá sa však cez neho prejsť rukou bez toho, aby sme pocítili materializáciu.

Tretí druh materializácie je viditeľný a hmatateľný. Nie vždy je tým najvhodnejším či najlepším spôsobom, pretože môže uskočiť materiálne-

telu. Napríklad keď vytvoríš viditeľnú a pevnú materializáciu svojho tela na inom mieste a niekto ju zraní, rana sa objaví na tvojom materiálnom tele, bez ohľadu na to, aká veľká je vzdialenosť. Čokoľvek sa stane materializácii, preniesi sa okamžite na tvoje vlastné telo. Toto riziko existuje mimochodom aj v prípade neviditeľnej, ale hmatateľnej materializácie. Preto treba zabezpečiť, aby sa spojenie medzi materializáciou a vlastným telom prerušilo. Keď sa napríklad zmaterializuješ na bojisku a si neviditeľný, musíš materializáciu oddeliť od éterického tela, aby strely prenikajúce materializáciou nespôsobovali zranenia na tvojom materiálnom tele.

Existujú možnosti prerušiť spojenie aj medzi vlastným telom a viditeľnou a hmatateľnou materializáciou. Po dosiahnutí toho sa materiálnemu telu nemôže nič stať – inak by to bolo veľmi nebezpečné. Pri viacerých príležitostiach som zabudol prerušiť spojenie medzi telom a materializáciou a v dôsledku toho som utrpel rany, ktoré utŕžila materializácia. Napríklad raz v noci som sedel so svojou ženou v našej obývačke. Bola polnoc a začal som sa cítiť zle. Vo vzdialenosti asi stopäťdesiatich kilometrov som uvidel loď v tiesni. Bola to malá nákladná loď vezúca tovar do susedných krajín. Jeden z dvoch sťažňov mala zlomený a lodná skrutka nepracovala tak ako mala. Posádka sa zúfalo snažila uviesť loď do správneho smeru. Na pomoc som prišiel včas. Kapitán nebol schopný pevne udržať kormidlo, zmaterializoval som teda ruku, ktorá mu mala pomôcť. Kapitán ju uvidel a nevedel, či bdie alebo či sa mu sníva. Mal som v rukách oveľa viac sily ako on. V tomto prípade som použil tak viditeľnú, ako aj neviditeľnú materializáciu. Videl, ako sa moje ruky znovu a znovu objavujú a amiznú. V skutočnosti boli moje ruky stále tam a pevne držali kormidlo.“

„Ako si to dokázal?“ spýtal som sa a Daskalos sa zasmial.

„Jednoducho som to urobil, ale nepýtaj sa ma ako. Voda, ktorú piješ, sa v tvojom tele zmení na krv. Môžeš mi povedať ako? A napriek tomu sa to stane. Čiastočne viem, ako vznikajú materializácie, no nie vďaka vedomostiam, ale vďaka praxi. Viem to inštinktívne, tak ako viem, ako sa pije voda, ktorá sa zmení na krv. V prípade materializácie je potrebná obrovská sila vôle a koncentrácia.

Keď sa nebezpečenstvo pomínulo,“ rozprával Daskalos ďalej, „mienil som sa vrátiť do svojho tela. Posádka lode bola medzičasom schopná vmanévrovať loď do prístavu. Zrazu sa však zlomil druhý sťažň a so silným rachotom spadol na palubu. Bol som úplne zmaterializovaný, ale moje telo bolo neviditeľné. Časť sťažňa trafila moju materializáciu do tváre. Materializáciu som neoddelil od hrubohmotného tela, ktoré bolo

v tranze. Keď som sa prebral, všimol som si, že mi krvácajú ústa a mal som hroznú bolesť hlavy.

Keď opustíme naše telo a zmaterializujeme sa na inom mieste, musíme za sebou zatvoriť dvere. Telo musíme odpojiť od materializácie.“

„Ale ak to urobíš, nepodobá sa to smrti? Nemusíš bezpodmienečne zachovať spojenie?“ spýtal som sa.

„Nie. Spojenie síce máš, ale nie vedomé. Keď opúšťaš svoje telo, myslím, že si berieš so sebou časť éterickej substance, ale nie éterického dvojníka. Éterický dvojník nemôže telo opustiť, inak by umrelo. Keď sa nachádzaš mimo tela, vždy máš so sebou časť éterickej substance.“

„Prečo?“

„Aby tvoj duch zostal spojený s telom. Aby si si mohol spomenúť a vrátiť sa. Ako sme už často vraveli, éterické polenám umožňuje vysielateľ elementálov túžob a myšlienok. Ale ak si so sebou vezmeš viac éterickej substance ako potrebuješ na návrat, zostane spojenie medzi tvojim telom a materializáciou široko otvorené.“

„Vravíš, že na lodi si bol úplne zmaterializovaný, ale pre ostatných si bol predsa neviditeľný. Bol si však tam a to, čo ťa udrelo, bola éterická časť sťažňa,“ poznamenal som.

„Nie. Bol to sám sťažň.“

„Ale ak si bol neviditeľný, prečo nemohol sťažň prejsť cez teba beztoho, aby ťa poranil?“

„Viditeľný či nie, to nehrá nijakú rolu. Zasiahnutý by som bol v oboch prípadoch. Povedal som, že ak sa nachádzaš v stave neviditeľnej, ale hmatateľnej materializácie, bude to mať následky na materiálne telo, ak neurobíš opatrenia. To platí rovnako aj pre viditeľnú a hmatateľnú materializáciu. Iba pri viditeľnej a nehmateľnej materializácii sa to nemôže stať.“

„Aké opatrenia musíš urobiť na ochranu svojho tela?“

„Počas svojej neprítomnosti sa od tela oddeliš tak, že si jednoducho pomyslíš a všepíš do svojho podvedomia, že tvojmu materiálnemu telu sa nič nestane. Povieš si sám sebe: „Nech sa mi prihodi čokoľvek, môjmu materiálnemu telu sa nič nestane.“

Všetko sa potom odohrá na úrovni podvedomia. Podvedomie je vládcom materiálneho tela. Bez ohľadu na to, či sa nachádzaš vo vnútri alebo mimo materiálneho tela, môžeš svoje podvedomie primäť k tomu, aby vykonávalo zdanlivo nadľudské veci. Napríklad môže pohnúť ťažkým predmetom, na čo by bola za normálnych okolností potrebná sila niekoľkých ľudí. Keď ťa však uvediem do určitého tranzu alebo hypnotického stavu (existujú rôzne úrovne tranzových stavov), budeš schopný zdvihnúť

núť ho jednou rukou. Pýtaš sa, ako je to možné? Myslím, že v skutočnosti to nevykonáva tvoja ruka, ale určitá do nej vmaterializovaná sila. Kostí a svaly jednotlivca tu sotva zavážia. Tento úkaz budem musieť preskúmať dôkladnejšie. Môžem ti však povedať, že pokračovanie v bádani ma úžasne fascinuje. Výkriky bolesti okolo nás sú však také hlasné a časté, že nemôžem plyvať časom na utíšení svojej túžby po poznání.“

„Môže veľký majster niekoho dematerializovať a znovu ho zmateri-
lizovať niekde inde?“ spýtal som sa a myslel som pritom na zážitok, aký mal vraj Carlos Castaneda za svojich učňovských čias u Dona Juana.

„Áno. Môže to však urobiť iba veľký majster. Nie jednoduchý majster. V každom prípade ja také niečo zatiaľ urobiť nedokážem.“

„A nemôžeš to urobiť ani so sebou“, doplnil som.

„Ak chcem, so sebou to urobiť môžem. Ale načo? Také čosi by som vy-
konal iba v prípade krajnej núdze. Napríklad, keby som sa musel niekde
zmateriizovať, no svoje materiálne telo by som nemohol zanechať bez
ohrozenia, lebo iní by ho mohli zničiť, bol by som schopný ho demateria-
lizovať.“

„Už si to niekedy urobil?“

„Zatiaľ nie. Ešte nikdy som sa totiž v takej tiesni nenachádzal. Predpo-
kladajme, že z akejsi príčiny by som musel okamžite prekonať veľkú
vzdialenosť. Vôbec si však nemusím svoje telo dematerializovať. Mô-
žem zmateriizovať telo tam, kde ho potrebujem tak, že zo zdroja pri-
tomného všade vo vesmíre načerpám éterickú energiu. Na to netreba
o zásobu vitality oberať vlastné telo.“

V hrubých črtách som Daskalosa oboznámil s dielom Carlosa Castane-
du. Spomenul som jeho zážitok opísaný v jednej knihe. Don Juan údajne
posotil Castaneda a ten sa okamžite našiel kráčať o tri kilometre ďalej.
„Je to možné?“ spýtal som sa.

„Isteže. Ale ako si prišiel na to, že Don Juan skutočne dematerializoval
Castanedovo telo a opäť ho zmateriizoval o tri kilometre ďalej? Je dosť
možné, že Don Juan premiestnil Castanedovo vedomie a jeho telo pre
okolooidúcich zneviditeľnil. Avšak na zneviditeľnenie tela nie je potrebné
dematerializovať ho. Je dosť možné, že majster posadil svojho žiaka
na stoličku a o tri kilometre ďalej mu vytvoril nové éterické telo, do kto-
rého presadil jeho sebauvedomenie. Existujú možnosti, ako zneviditeľ-
niť pred pohľadmi iných materiálne predmety a aj ľudské telo.“

„Ako sa to dá dosiahnuť?“ spýtal som sa trochu neveriacky. Daskalos
mi odvetil jeho vlastným spôsobom: porozprával mi príbeh.

„Raz ma navštívil istý anglický vedec. ‘Bol som v Indii a veľmi som
sklamáný a rozčarovaný,’ sťažoval sa.

‘Prečo?’ bol som zvedavý.

‘Na ulici som stretol polonahého fakíra s chlapčekom, ktorý mal pred
sebou kus povrazu a tanier, kam mu hádzali peniaze. Okolo nich sa zhrč-
lo asi dvadsať ľudí. Fakír začal na hrať na flaute. Zrazu sa povraz zdvi-
hol, až sa vystrel ako žrd’. Chlapec sa vzápätí po ňom vyšplhal. Zostal na
ňom zopár minút, usmieval sa, kýval rukami a nakoniec rúčkovoľ nadol.
Aj povraz klesol dolu a poriadne sa uložil na svoje miesto. Na druhý deň
som fakíra navštívil s istým priateľom. Priniesli sme so sebou fotoaparát.
Keď sa začalo to isté predstavenie, urobili sme fotografie. Po ich vyvolaní
sa ukázalo, že chlapec sedel na zemi a povraz sa z miesta ani nepohol.
Fakír nás oklamal, ale fotoaparát oklamať nemohol.’

Po vypočutí jeho príbehu som sa rozosmial.

‘Preto si sklamaný? Prečo si sa nezaoberal s úkazom, ktorého si bol dva
razy svedkom? Ako to, že si sa nespýtal, čo sa v skutočnosti stalo?’

‘Popremýšľam o tom,’ uistil ma.

Povedal som mu, že keby bol fakír býval oveľa pokročilejším joginom,
mohol naozaj vztýčiť povraz a vyšplhať sa naň. A že aj také úkazy boli fo-
tografované. Vysvetlil som mu, čo sa asi stalo. ‘Fakír rozšíril svoju auru
a pojal do nej svojich divákov a súčasne začal veľmi intenzívne myslieť
a v duchu vytvoril všetky obrazy, ktoré ste videli.’“

„Domnievam sa, Daskale, že vytvoril elementála dieťaťa šplhajúceho
po povraze.“ vyvodzoval som.

„Tak je. ‘Vidieť’ znamená, že svetlo saniečoho dotkne, odrazi sa naspäť
do nášho oka a prostredníctvom očného nervu vyvolá vzruch v určitom
mozgovom centre. Znamená to, že fakír mohol vyvolať vzruch v mozgo-
vom centre divákov pomocou metódy intenzívnej koncentrácie.

‘Prečo by ste tento jav dôkladne nepreskúmali,’ navrhol som Angliča-
novi, ‘namiesto toho, aby ste ho odbavili ako trik? Prečo neskúmať pod-
statu konkrétneho myslenia? Fakír predsa vykonal čosi podstatné, čo si
zaslужuje seriózný výskum.’“

„Nemohli by sme povedať, Daskale, že fakír zhypnotizoval svojich di-
vákov a vsugeroval im, že ‘vidia’ niečo, čo sa nestalo?“ navrhol som.

„Hypnóza je opäť celkom iná téma. Pri hypnóze používa hypnotizér
sugescie – bud’ slovné alebo pomocou nástrojov –, pričom jeho obecen-
stvo je vnímavé a ochotné spolupracovať. Fakír použil silu svojich myš-
stvo je vnímavé a ochotné spolupracovať. Fakír použil silu svojich myš-
stvenia, ktoré sa na telepatické ovplyvnenie obecnstva, ktoré si neuvedomuje, že
lienk na telepatické ovplyvnenie obecnstva, ktoré si neuvedomuje. Nepoznám
‘vidí’ veci, ktoré na hrubohmotnej úrovni vôbec neexistujú. Nepoznám
nijakého bežného hypnotizéra, čo by to dokázal. Ak to však chceme na-
zývať hypnózou, aj tak dobre. Nie je to však to, čo zvyčajne chápeme pod
pojmom hypnóza.“

Daskalos nakoniec poznamenal, že tak, ako možno ľudí nechať 'vidieť' niečo, čo v skutočnosti vôbec neexistuje, podobne ich možno ovplyvniť, aby nevideli to, čo skutočne existuje (predmety alebo ľudské tela).

„Rád by som vedel, čo sa stalo s tým anglickým vedcom,“ povedal som.

„Vrátil sa do Indie pokračovať vo výskumoch,“ odvetil Daskalos s hlasitým smiechom.

„Môžem ti povedať,“ pokračoval Daskalos: „tisicky takýchto javov sa nepretržite odohrávajú v Ázii, v Indii, v Tibete, všade, ba aj v Grécku. V Aténach som stretol lámu, ktorý dokáže zneviditeľniť svoje telo. Za určitú sumu naučí ľudí levitovať. Ja osobne som proti tomu. Jedna z mojich žiačok zaplatila tristo libier, aby sa naučila levitáciu. Láma na pätnásť dní izoloval od vonkajšieho sveta skupinu ľudí – vrátane mojej žiačky. Jedli a pili to, čo im láma dával. Nepretržite meditovali, používajúc určitú mantru, a na pätnásť deň vedela väčšina z nich levitovať. Láma ich počas pätnásť dní uviedol do polohypnotického stavu a do ich podvedomia vstúpil presvedčenie, že sa im levitácia podarí. Levitáciu teda umožnilo podvedomie. Láma mal úspech – ale v akom zmysle? Na čo je dobré zdvihnúť sa na pár sekúnd zo zeme a potom na nej zasa pristáť? Svojej žiačke som povedal, že tých tristo libier mohla radšej vyhodiť von oknom. Mohla nimi pomôcť mnohým ľuďom v núdzi, namiesto toho, že iba ukojila svoju zvedavosť.“

Namietol som, že levitácia vyvracia zákony materiálneho sveta. Spýtal som sa Daskalosa, či levitácia využíva podobný princíp ako raketový pohon, čiže či sa pri nej spotrebúva energia.

„Nie,“ odvetil. „Pri levitácii sa telo stáva ľahšie ako vzduch.“

„Ak vstúpiš svojmu podvedomiu takéto presvedčenie, môže doslovne urobiť takzvaný zázrak,“ pokračoval Daskalos. „To mal na mysli Ježiš Kristus, keď povedal, že keby bola vaša viera iba taká veľká ako horčičné zrnko, vedeli by ste hory prenášať.“

„Ale ako sa to robí?“ spýtajú sa podaktorí. Viem ako, ale nie je ľahké naučiť to iných, najmä ak ich záujem nepresahuje číru zvedavosť.“

„Daskale, chceš tým povedať, že dokážeš hory prenášať?“ spýtal som sa žartom.

„A prečo by som to mal robiť? Prečo by som ich nemal prejsť normálnym spôsobom? Je to praktickejšie,“ odvetil so smiechom. „Všetko, čo v skutočnosti robím, je nasadenie a využitie prírodných síl, ktoré bežný človek nepozná.“

Uvedomil som si, že sa s Daskalosom zhováram už niekoľko hodín. Jeho jedenásťročná vnučka vošla do izby a oznámila, že jej matka je už netrepezlivá. Čakala, že Daskalos k nej zájde a vybaví určité záležitosti.

Keď som kládol svoju poslednú otázku, dievčatko sedelo v lone svojho starého otca. Daskalos raz zo žartu povedal jednému zo svojich žiakov, že moje otázky nemajú konca-kraja. „Neprestáva s nimi ani v psychickej rovine,“ povedal, „často sa tam stretávame a dostáva svoje súkromné vyučovanie.“

„Často uvažujem o tom,“ dodal som, „aké radostné a fascinujúce musí byť vykonávanie všetkých tých neobyčajných vecí, ktoré robíš: opúšťanie tela, materializovanie, dematerializovanie ... Keby som bol schopný 'rajom'.“ Daskalos chvíľu mlčal a hladkajúc vlasy svojej vnučky premýšľal o mojich slovách.

„Keď som bol mladý, tieto zážitky ma veľmi fascinovali a tešili. Pamätám sa, že som často cestoval do Afriky, aby som z druhej strany skúmal krásne exotické kvety a stromy. Raz som sa rozprestrel nad severnou Kanadou až do okolia pólu a uvidel som Eskimákov, ako vytkajú diery do ľadu a loviariby. Nikdy predtým som nepočul, že také niečo je možné. Tieto veci som sa dozvedel pomocou exomatózy.“

Za mladi som veľa experimentoval. Chcel som sa naučiť čo najviac a moja zvedavosť ma často privádzala do ťažkostí. Tieto skúsenosti boli fascinujúce. Ale to, čo mi ako mladíkovi robilo najväčšiu radosť, dnes možno pre mňa nič neznamená. Časom človek nadobúda nové životné hodnoty. Namiesto uspokojenia z videnia, vnímania a vychutnávania nových úkazov, pocit'ujem dnes najväčšiu radosť z toho, že slúžim svojim bližným. To, čo prináša iba pôžitok a potešenie, dávam dnes bokom, aby som sa v prvom rade zaoberal tým, čo je nevyhnutné na zmiernenie utrpenia, ktoré ma obklopuje.“

14. Rozlúčka

Od leta 1981, keď som naposledy videl Daskalosa, prešli dva roky. V januári 1983 vážne ochorel. Musel sa podrobiť viacerým operáciám pravej nohy a bol pripútaný na lôžko. Istá päťdesiatročná žena z domácnosti z jeho užšieho krúžku žiakov mi telefonicky oznámila, že Daskalosome dni sú zrátané, nech je to akokoľvek smutné. Rana na nohe sa mu nechcela zahojiť.

V júni 1983, hneď po skončení semestra som odletel na Cyprus. V deň môjho priletu – ešte som prekonával ťažkosti z osemhodinového časového posunu a jeho vedľajšie účinky – som navštívil Daskalosa v Strovolose. Pod pazuchou som niesol rukopis tejto takmer dokončenej knihy.

Jemne som zaklopal na poodchýlené dvere, aby som ho nezobudil, keby spal. Zdalo sa, že nikto nie je doma.

„Pod' ďalej,“ začul som jeho hlas. Vstúpil som, zatvoril som za sebou dvere a vošiel som do jeho spálne.

„Vitaj,“ povedal Daskalos s úsmevom, keď mi podával ruku. Ležal v posteli a mal na sebe iba tielko a pyžamové nohavice. Bol stred júna a denné teploty sa pomaly zvyšovali. Pravú nohu mal obviazanú gázou. Potriasol som mu rukou, sklonil som sa nad neho a pobožkal som ho na obe neoholené líca.

„Povedali mi, že si vážne chorý,“ povedal som, „prišiel som ťa teda navštíviť.“

„Ach, nevedia, čo vravia,“ odpovedal Daskalos a netrepezlivo mávol rukou. „Som v poriadku. Karma bola splatená. Sľubujem ti, že o týždeň budem zase na nohách.“

Nebol som si istý, či ma Daskalos chcel iba utešiť, alebo či to myslel vážne.

Kostas, s ktorým som prednedávnom telefonoval, sa trpko sťažoval, že Daskalos je nerozvážny a neberie svoju chorobu vážne. Ale nezdalo sa, že by Daskalos stál na prahu smrti, ako ma o tom presviedčali. Mal dobrú náladu a bol ochotný viesť nekonečné rozhovory a rozprávať veselé príhody.

„Ako si dokázal zostať tak dlho v posteli?“ spýtal som sa v snahe prispôbiť sa jeho bezstarostnosti.

„Kto povedal, že som bol celé tie mesiace v posteli?“ odvetil Daskalos a zvrátil čelo. „Ver mi: keby som mal zostať šesť mesiacov v posteli, zbláznil by som sa. Áno, moje telo bolo v posteli, ale strávil som v ňom iba najnutnejší čas.“

„Aha, chápem ... ,“ povedal som s úsmevom. „Daskale,“ pokračoval som, „už som takmer hotový s knihou. Tu ju máš.“

Zobral rukopis, prečítal si názov a chvíľu v ňom listoval. „Povedal si, že to urobíš a urobil si to,“ zahundral a vrátil mi ho. Neočakával som, že si dá námahu prečítať si ho, požiadal však o výtlačok knihy hneď ako vyjde. Spýtal som sa Daskalosa, prečo sa ešte nepostaral o to, aby svoje učenie dal sám na papier, prečo čakal až na takého akademického 'leňocha', ako som ja, aby to urobil zaňho. Daskalos odvetil, že má v tomto živote dôležitejšie úlohy, ako je písanie kníh. „Okrem toho, to je tvoja úloha,“ dodal.

Potom mi rozprával o svojej chorobe a o operáciách, ktorým sa podrobil. Chirurg mu už amputoval jeden prst na nohe a zostávalo otvorené, či nohu ušetria. Prísne mu zakázali namáhať nohu a nariadili mu zostať na neobmedzený čas v posteli, až kým sa rana nezahojí.

Skôr ako som mal možnosť položiť mu ďalšie otázky o jeho stave a o liečení vo všeobecnosti, zjavili sa dve zdravotné sestry. Myslel som, že prišli opatriť Daskalosa. Ale kdeže, namiesto toho prišli na vyučovanie, netýkalo sa však druhého sveta, ale podstatne svetskejšej oblasti: chceli sa naučiť po anglicky! Ako protislužbu za dobrú opateru, akú obe sestry poskytli Daskalosovi v nemocnici, im navrhol, že im bude dávať hodiny anglického jazyka, aby mohli pokračovať vo svojom vzdelávaní v Anglicku.

Keď som na druhé ráno prišiel do Strovolosu, čerstvo oholený Daskalos sedel v posteli. Vedľa neho Marios s kolieskovými korčuľami na nohách pozorne počúval rozprávku, ktorú mu rozprával jeho starý otec. Mal sedem rokov a čo bolo na jeho vek nezvyčajné, sám prekonal operáciu cysty – iba nedávno sa z nej zotavil. Uvelebil som sa v kresle a čakal som počúvajúc Daskalosovu rozprávku. Chlapec potom hlučne vykorčuľoval z domu a trielil do susedstva hrať sa s kamarátmi.

„Je to zvláštne,“ podotkol som, „že liečiteľ musí znášať také bolesti.“

Liečiš iných, ale seba nie. A aj Marios sa musel podrobiť operácii. Prečo si vás oboch nemohol vyliečiť? Prečo ste museli byť operovaní? Jeden z mojich amerických kolegov by sa rád dozvedel, kde sú liečiteľove medze a navyše, či môže tradičný lekár urobiť niečo, čo liečiteľ nedokáže.“

„Pamätáš sa, čo som ti raz povedal? Že mám v pláne prevziať na seba karmu svojho zaťa? Tuje,“ odvetil Daskalos s víťazoslávnym úsmevom, ukazujúc na svoju obviazanú nohu. „Keby som to nebol urobil, môj zať by bol už medzičasom umrel, to mi môžeš veriť. Čo myslíš, prečo mal Marios takú nezvyčajnú operáciu? Aj on prevzal na seba časť karmy svojho otca. Diagnostikoval som chorobu svojho vnúčka v čase, keď lekár trval na tom, že pravdepodobnosť takého nálezu u dieťaťa je mizivá. Analýzy neskôr dokázali, že moja diagnóza bola správna. Nemohol som však urobiť nič na vyliečenie dieťaťa. Muselo podstúpiť operáciu, lebo tu pôsobili karmické zákony. Pokiaľ ide o mňa samého, mohol som používať liečivé sily aj vo svojom terajšom stave na pomoc iným, ale kvôli sebe nie. Keby som sa vyliečil skôr, ako sa splatil celý karmický dlh, choroba by sa automaticky preniesla na môjho zaťa. Aby som teda odpovedal na otázku tvojho priateľa, poviem ti toľko: neexistuje nič, čo by vedel urobiť lekár, aby to nevedel aj majster ovládajúci materializáciu a dematerializáciu. Hranice liečiteľa určuje charakter karmy jeho pacienta. Bez ohľadu na to, aký vynikajúci je liečiteľ, ak to svätá prozreteľnosť nedovolí, nenastane nijaké vyliečenie. A rovnako platí: lekár môže urobiť všetko, čo mu jeho veda umožňuje, a nič viac. Ale aj on môže liečiť iba vtedy, ak mu to dovolí svätá prozreteľnosť.“

„A prečo bolo vôbec potrebné, aby si na seba prevzal karmu tvojho zaťa?“

„Lebo jeho karma bola príliš ťažká. Nebol by ju uniesol sám. Bolo by ho to zabilo,“ odvetil Daskalos a tým zopakoval, čo mi už povedal v predchádzajúcich rozhovoroch o tom, ako a za akých podmienok možno na seba prevziať karmu iného človeka. Potom rozprával ďalej a skonštatoval, že v prípade svojho zaťa použil „duchovnú liečbu“ na rozdiel od psychoterapie (liečenie duše) alebo takzvanej psychickej či mediálnej liečby.

Povedal som, že prvý raz počujem stavať tieto pojmy proti sebe a požiadal som ho, aby mi rozdiely vysvetlil podrobnejšie.

„Pri psychickej liečbe prenáša liečiteľ energiu zo svojho vlastného éterického dvojnika na pacientovho éterického dvojnika so želaním, aby sa vyliečil. V prípade, ak je väčšina karmy pacienta splatená, je vyliečenie jednoduché. Tak sa môže stať každý psychickým liečiteľom.“

Naproti tomu pri duchovnej liečbe sa liečiteľ podelí o karmu pacienta a v dôsledku toho trpí. Mój vnuk sa podrobil chirurgickému nožu, aby za-

chránil svojho otca. Ja som zostal v posteli šesť mesiacov z tej istej príčiny. Nemožno platiť za iného inak ako dobrovoľne. Sila nábádajúca k tomu, aby sme bremeno iného človeka prevzali na svoje plecia, je vždy láska.“

„Môžeme prevziať karmu iného človeka na seba bez toho, aby sme o tom vedeli?“ spýtal som sa.

„To nie!“ O karmu iného človeka sa delíš len so súhlasom svojho nadvedomia.“

„Ale myslím, že si raz povedal, že človek môže prevziať na seba karmu milovaného človeka podvedome.“

„Áno, mohlo by sa to stať, ale nie liečiteľovi. On si je pri duchovnej liečbe plne vedomý všetkého, čo robí prostredníctvom svojho nadvedomia.“

Po mojich ďalších otázkach Daskalos vysvetlil, že v prípade pani Katinovej – pacientky s ochorením chrbtice – „jednoducho“ použil metódy psychickej liečby. V jej prípade Daskalos neprevzal na seba nijakú karmu. To isté platilo o mojom priateľovi Steliosovi. Daskalos povedal, že „prenos“ potenciálne rakovinovo zvrhutej žľazy do jeho vlastného tela nebol ničím iným ako zdokonalenou technikou na jej dematerializáciu. Tým na seba neprevzal Steliosov karmický dlh.

„Na jednom príklade ti ukážem, čo tým myslím,“ povedal Daskalos nečakane. „Nezabúdaj však, že zvyčajne nesmiem predvzdať nijaké fenomény, teraz urobím výnimku.“

Na Daskalosovom figliarskom pohľade som videl, že chce urobiť niečo, čo nikdy nepochopím. Pár sekúnd som naňho vyvaloval oči a netušil som, čo mám očakávať.

„Lekár povedal,“ ozval sa Daskalos – a jeho ironický tón az príliš jasne prezradil, čo si myslel o tom, čo lekár povedal –, „že musím zostať v posteli a za žiadnych okolností nesmiem sliapnuť na pravú nohu, lebo sa mi rana znovu otvorí. Z tejto odpornej postele som nevstal už šesť mesiacov. Teraz sa na chvíľ očku zbavím karmy.“

Daskalos zatvoril oči, zahĺbil sa do meditácie a rukou si jemne hladka pravú nohu. Asi po minúte otvoril oči a bez zaváhania vstal z postele.

„Čo to robíš?!“ vyjachtal som zdesene. Cítil som, že Daskalos urobí nejakú hlúposť. Moja intuícia ma nesklamala. Postavil sa a na svojej chorej nohe začal poskakovať po izbe a nedal mi čas ani nadýchnuť sa.

„Preboha, sadni si!“ skrikol som a takmer som ho schmatol za boky, aby som ho prinútil vrátiť sa do postele. Na um mi prišli Kostasove slová o Daskalosovej nerozváznosti. Na chvíľu som si pomyslel, že starec sa o pomiatol. Poskakoval ďalej – už asi pol minúty – okolo izby, usmieval sa a zdalo sa, že si vôbec nevšima moje zúfalé dovolávanie sa jeho rozumu. Potom si znovu ľahol do postele, akoby sa nič nestalo.

„Túto otázku som nedostal prvý raz, často o nej uvažujem aj ja. Odpoved' nie je taká jednoduchá.“

Spomenul som, že od oznámenia s Daskalosom, ma zaskočilo niekoľko náhod a po čase som dospel až tam, že som si kládol otázku, či to vôbec boli náhody. Potom som Neofytosovi vyrozprával zopár z nespočetných príhod, ktoré ma primäli zamyslieť sa.

Raz som vo sne uvidel Daskalosa. Rozprával ku mne. Zrazu zmizol. Otočil som sa a videl som ho, ako ku mne prichádza zozadu. Keď som sa s ním nasledujúce ráno stretol, spomenul som mu, že som ho videl v noci vo sne. Ďalšie podrobnosti som neuviedol. „Ach áno,“ potvrdil Daskalos, „dáva som ti predsa lekcii o povahe štvorrozmerného priestoru.“

Pri inej príležitosti mi Daskalos až do najohromujúcejších podrobností opisal vnútorný svet nášho domu v Maine, v USA. Pokiaľ viem, nemal nijakú možnosť dozvedieť sa tieto detaily. Tvrdil, že nás často 'navštevoval,' najmä keď som naňho intenzívne myslel.

Raz sme s Iacovosom prehľadali celú Larnaku, ale Daskalosa sme nikdy nemohli nájsť. Predpokladali sme, že je už u Teano, kde bolo naplánované stretnutie. Keď sme prichádzali k jej domu, zo žartu som Iacovosovi povedal, že azda zašiel k dajakej milenke, preto sme ho nemohli nájsť. Keď sme dorazili k Teano, Daskalos bol už tam, obklopený niekoľkými svojimi žiakmi.

„Daskale,“ zvolal som, „hľadali sme ťa po celom meste. Kde si bol?“

„U milenky,“ odvetil s ironickým smiechom. „Počul som vaše hlúpe táraniny,“ vyhlásil.

Keď sme sa vrátili do Ameriky, Emily mala silné bolesti v pravom kolene. Raz sme od Iacovosa dostali list. Radil, aby Emily vyhládala lekára a dala si vyšetriť pravé koleno, lebo on a Daskalos 'videli,' že s ním niečo nemá v poriadku! Ujistil nás, že sa s Daskalosom o to postarajú, ale aby Emily každopádne zašla k lekárovi. Nikom sme na Cypre nepovedali o týchto ťažkostiach. Emilyne bolesti niekoľko dní po príchode Iacovosovoho listu pomínuli. Nikdy kvôli tomu nemusela ísť k lekárovi.

Porozprával som Neofytosovi aj o svojom zážitku deň pred mojím odletom na Cyprus. Istý kolega, helenista z mainskej univerzity mi vysvetlil pôvodný význam môjho mena. Predpokladal som, že je odvodené od slova *kýrios*, čo znamená „pán,“ tak ako v „Kyrie eleison,“ ktoré sa spieva pri bohoslužbe.

„Nie je to tak,“ ubezpečoval ma môj kolega, odborník na starogréčtinu. Odkázal ma na Liddellov/Scottov grécko-anglický slovník. Na základe starého papyrusu nájdeného v Egypte, tam stálo, že „Kyriakos“ znamená: *duch povolany do mágie*.

„Jedným som si pri Daskalovi úplne istý,“ povedal som svojmu priateľovi: „Má mimoriadne schopnosti diagnostikovať a liečiť choroby. Vďaka Daskalosovi sa mi podarilo konkrétnejšie spoznať to, čo tvrdia filozofi, mystici, niekoľkí moderní fyzici a niektorí bádatelia mozgu: že duch má moc nad hmotou. A nie naopak, ako tvrdia materialisti všetkých politických a vedeckých farieb už vyše dvoch storočí s tolľkou zarytosťou, ba až náboženským fanatizmom.“

Pokiaľ ide o podrobnosti jeho učenia, nemôžem sa k tomu vyjadriť. Zostávam neveriacim Tomášom, ale aspoň som ochotný položiť prst do rany svojho majstra, aby som ju preskúmal a presvedčil sa o jej pravosti.

Ak mám byť voči sebe úprimný,“ pokračoval som, „nie je možné stráviť s Daskalosom nejaký čas a nepremýšľať o možnosti, že empirický, pozorovateľný svet je v skutočnosti hierofániou, prejavom vyššej skutočnosti, skrytej bežnému vedomiu.“

Potom som citoval výrok Philipa Slatera, sociológa naklonenému mystike: „Všetky omyly a pochabosti mágie, náboženstva a mystických tradícií sú vyvážené obrovskou múdrosťou, ktorú obsahujú: postrehnutím toho, že ľudstvo je organicky votkané do komplexnej prírodnej sústavy.“

„Je nevyhnutné,“ povedal som môjmu priateľovi, „aby sa to stalo vedúcou myšlienkou bežného vedomia. Od toho závisí prežitie ľudstva.“

Neofytos si zopárkrát potiahol z fajky a zahľadel sa na more. Premýšľal o tom, o čom sme sa za posledné dni zhovárali.

„Rád by som spoznal Daskalosa,“ povedal s rozhodnosťou, akoby zrazu prekonal akési tabu z detstva.

Po tom, ako som oboch mužov zoznámil, Daskalos vybuchol do hlasitého smiechu. Keď sa Neofytos dozvedel, že jeho zosnulý otec, všeobecne vážený sudca, bol Daskalosovým blízkym priateľom, tajným žiakom a prvostupňovým bratrancom, zopár sekúnd tam stál so široko roztvorenými očami a ústami. „strovoloský mág“ bol strýkom môjho priateľa!

Skôr ako som odišiel z Cypru, zašiel som sa rozlúčiť s Daskalosom. Poobzkal ma na čelo, zašomral modlitbu, kým mi nad hlavou urobil znamenanie kríža.

„Keďkoľvek ma budeš potrebovať,“ ubezpečoval ma, „intenzívne na mňa myslí a ja prídem k tebe.“

„V poriadku,“ odvetil som a nastúpil som do taxíka, ktorý ma mal odviezť na larnacké letisko.

Slovníček

Množstvo pojmov, ktoré sa vyskytujú v texte, pochádza z materskej gréčtiny autora a má v origináli mierne odlišný význam. Iné výrazy (napríklad anjel, Duch Svätý) sú chápané inak ako v kresťanstve západného sveta. Úlohou tohto slovníčka je vysvetliť ich tak, ako sa používajú v Grécku a najmä tak, ako ich chápe sám Daskalos. Nasledujúce heslá preto autor prepracoval.

Anály akáše: kozmická pamäť, do ktorej sa zaznamenáva všetko čo je, bolo a bude.

Anjel: emanácia, → elementál archanjelskej podstaty, nemôže sa odkloniť od svojho božského cieľa (pozri koniec 11. kapitoly).

Archanjel: nikdy neprejavená sústava anjelov s určitými úlohami aj v oblasti stvorenia.

Bytie, jestvovanie: neprejavené realita, mimo času a priestoru, bez začiatku a konca. Všetko je, skôr než vstúpi do → existencie.

Čakra: psychonoetické centrum v → éterickom dvojníkoví človeka. Cez čakry prijíma ľudská osobnosť → éterickú energiu potrebnú na svoje zachovanie. Pomocou správnej disciplíny a vhodnými meditačnými cvičeniami sa mystik snaží otvoriť svoje čakry na získanie psychonoetických síl. Jasnovidca ich vníma v podobe rotujúcich lotosových kvetov.

Démon: emanácia, → elementál archanjelskej podstaty opačnej strany → existencie. Staví sa proti pôsobeniu anjelov a môže človeka ovplyvňovať prostredníctvom jeho logiky (pozri koniec 11. kapitoly).

Duch: prostredníctvom neho sa vyjadruje neprejavené Absolútne. Duch je vyššia substancja, z ktorej sa skladajú všetky vesmíry, všetky rozmery existencie. Všetko je duch.

Duch Svätý: neosobné nadvedomie, prejav moci Absolútnej, umožňuje stvorenie vesmíru. Je to dynamický aspekt Absolútnej.

Duša: naša súčasť, čistá a nepoškvrnená pozemskou skúsenosťou. Duša stojí nad → pravzorom človeka, mimo každého prejavu. Nikdy sa nenarodila a nikdy neumrie. Je to tá súčasť nás samých, ktorá je kvalitatívne identická s Absolútnom. Duša je našim božským jadrom, je nemenaná a večná.

Elementál: Myšlienková forma. Každý pocit, každá myšlienka vysielaná jednotlivcom je jedným elementálom. Elementáli majú tvar a vlastný život nezávislý od toho, kto ich vyslal.

Éterická energia, alebo éterická vitalita: umožňuje liečenie (pozri 12. kapitolu). Vesmír je naplnený éterickou energiou. Možno ju prenášať z jedného človeka na druhého a prijíma sa cez → čakry.

Éterická vitalita: → éterická energia

Éterický dvojník: energetické pole udržiavajúce pri živote a navzájom spájajúce tri telá človeka (→ hrubohmotné, → psychické a → noetické telo). Každá čiastočka ľudského tela má obdobu v → éterickom dvojníkoví.

Existencia: prejavenie božského prostredníctvom vyššej substancie (→ ducha). Existencia sa teda vzťahuje na svet → javov, na reflexiu jestvujúceho. Všetko, čo existuje má svoj počiatok i koniec.

Exomatóza (z gréckeho εκ, ek = mimo, vonku a σωμα, soma = telo): schopnosť na želanie opustiť vlastné telo, žiť pri plnom vedomí v psychonoetických rozmeroch a potom sa vrátiť späť do tela. K tomu prináleží aj pamätanie si všetkého, čo človek zažil v stave mimo tela.

Expanzia (z latinského expansio = rozpinanie): rozšírenie vedomia. Všetko, čo expanzia obsiahne, preklenie, sa prijme do vedomia a môže v ňom byť zároveň prežívané a vnímané. Expanzia je možná v každej

mierke počnúc od expanzie jedného atómu až po expanziu vesmírov (pozri 13. kapitolu).

Hrubohmotné telo: jedno z troch tiel tvoriacich → terajšiu osobnosť (alebo súčasnú sebauvedomelú osobnosť). Materiálne, fyzické telo človeka. Časť osobnosti žijúca v hrubohmotnom, trojrozmernom svete. Najnižší prejav svojho Ja. Jeho podoba je totožná s oboma ostatnými telami, → psychickým telom a → noetickým telom. Centrom hrubohmotného tela je → čakra slnečného pletenca (solárny plexus).

Inkarnácia: z latinského incarnatio = vtelenie. V Daskalosovom poňatí vtelenie duše v cykle reinkarnácie – prevetľovania.

Javy; javy, úkazy, fenomény v časopriestorovom svete (→ existencia).

Karma: zákon príčiny a dôsledku. Súhrn skutkov, myšlienok a pocitov človeka, ktorý určuje podmienky jeho ďalšej existencie. Každý si je sám plne zodpovedný za vytváranie svojej karmy, svojho osudu. Predpokladom dosiahnutia → teózy je transcendencia osobnej karmy.

Kozmická pamäť: → analý akáše

Kristus-Logos: → Logos

Logos: časť Absolútna umožňujúca existenciu sebauvedomovania a slobodnej vôle. Ľudia ako večné bytosti majú tak → svätodušný aspekt ako aj aspekt Logu. Naproti tomu zvieratá majú iba svätodušný časť. Ježiš ako Kristus-Logos predstavuje dokonalý prejav aspektu Logu. Čím ďalej sa človek duchovne rozvíja, tým väčšmi v ňom vystupuje do popredia aspekt Logu.

Mág (z gréckeho μαγος, magos): veštec, mudrc, liečiteľ, zasvätenec do tajných náuk, pôvodne príslušník kňazskej kasty v Perzii. V pôvodnom texte boli týmto pojmom označení traja mudrci, ktorí sa poklonili novonarodenému Ježišovi (kráľmi boli iba podľa legendy).

Neviditeľní pomocníci: majstri žijúci v → psychických a → noetických svetoch, ktorí sú pre telesný, materiálny zrak neviditeľní. Tak isto majstri žijúci v hrubohmotnom rozmere, ale nachádzajúci sa v → exomatóze a pomáhajúci ľuďom v hrubohmotnom i v iných rozmeroch.

Noetické telo (z gréčtiny νοσ, nous = vedomie, rozum): jedno z troch tiel vytvárajúcich → terajšiu osobnosť alebo súčasnú sebauvedomelú osobnosť. Myšlienkové telo. Existuje v → noetickom svete, v piatom rozmere. Jeho centrom je čakra hlavy. Jeho podoba je totožná s oboma ostatnými telami, s → hrubohmotným a → psychickým telom.

Noetický svet: piaty rozmer. V noetickom svete čas a priestor zaniká. Ľudská bytosť žijúca v noetickom svete môže v okamihu prekonať každú časopriestorovú vzdialenosť.

Noumena (množné číslo od gréckeho νομενον, noumenon = vymyslený): poznateľné duchom v protiklade k viditeľnému zrakom, → svet pravzorov.

Pravzor človeka: večný archetyp vo vnútri Absolútna. Keď cez pravzor človeka prejde emanácia → svätej monády, začne sa ľudská → existencia.

Psychické telo (z gréckeho ψυχη, psyché = duša): jedno z troch tiel vytvárajúcich → terajšiu osobnosť alebo súčasnú sebauvedomelú osobnosť. Je telom pocitov a citov a svoje centrum má v čakre srdca. Psychické telo žije v → psychickom svete, vo štvrtom rozmere. Jeho podoba je totožná s oboma ostatnými telami, s → hrubohmotným a → noetickým telom.

Psychický svet: štvrtý rozmer. V ňom zaniká priestor a preto ten, kto sa zdržiava v psychickom svete, môže v okamihu prekonávať obrovské vzdialenosti.

Psychoterapeut: v Daskalosovom ponímaní lekár alebo liečiteľ duší, resp. liečiteľ využívajúci psychoterapiu.

Rabbi: v hebrejčine duchovný majster.

Stála (permanentná) osobnosť: naša súčasť, do ktorej sa zaznamenávajú skúsenosti z inkarnácií. Človek si ju prenáša z jedného života do druhého. Naše vnútorné Ja.

Svätá monáda: súčasť Absolútna. Každá svätá monáda vyžaruje myriady lúčov, ktoré prechádzajú cez rozličné archetypy (→ pravzory) a nado-